Elden får inte slockna

En samling predikningar
av Arne Imsen

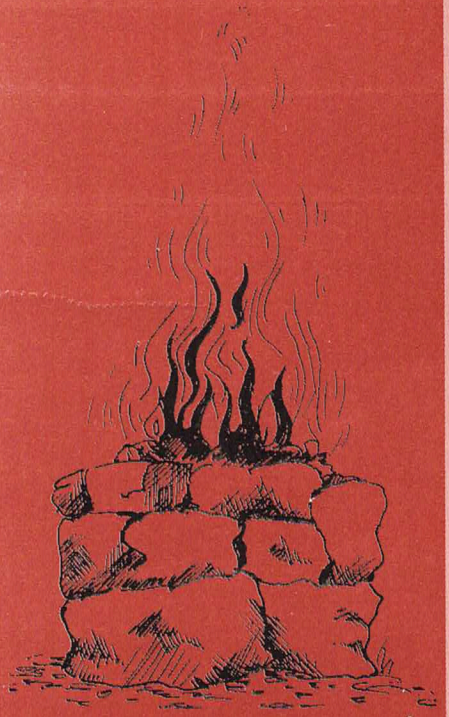

Elden får inte slockna

Elden får inte slockna

En samling predikningar
av Arne Imsen

BMC -förlag
Box 201 34, 161 02 BROMMA
Tel: 08-98 56 83, Fax: 08-98 21 39

Av Arne Imsen har tidigare utgivits:

Har Lewi Pethrus rätt (1962)
I världen men icke av världen (1:a uppl. 1964)
Tid att vakna (1:a uppl. 1965)
Fruktad Frihet (1970)
Från död till liv (1970)
Låt dig inte luras av homosexmaffian (1:a utg. 1982)
Kärleksfull aga (1:a utg. 1991)
Bannlyst Frihet (1995)
Vedergäll Babylon! (1999)
Guds Rike (2000)
Fortsätt kampen! (2002)
Reward Babylon! (2002)

ELDEN FÅR INTE SLOCKNA

Copyright © 2003 BMC Förlag

Sättning och tryck: BMC Tryck, Bromma, 2003
Typsnitt: Times New Roman, Century Schoolbook
Utgiven av BMC Förlag

ISBN 91-973869-1-X

Innehåll

Förord 6
Ni måste födas på nytt 7
Dåliga vanor 12
Bönen 23
Rättsuppgörelsen i himlen 32
Släpp mitt folk 46
Endräkten upprättas vid korset 58
Änglarna, trivs de bland oss? 71
Elden får inte slockna 83
Den orättrådige förvaltaren 99
Den gudomliga rättsordningen 110
Det sanna vinträdet 119
Urkristen socialism 125
Jesus är Herre 135
Guds nasir 153
Nasiratet - det utomordentliga ämbetet 178
Himmelrikets politik 197
Templet och de två vittnena 208
Guds avsikt med församlingen 219
Välkommen Jesus! 237

Förord

-Elden får inte slockna!

Denna maning, rubrik på en av predikningarna i denna bok, är en passande presentation av de budskap som här är samlade. De är ett urval från en period som omspänner hela Arne Imsens tid som Herrens tjänare – närmare femtio år. Under sina sista levnadsår valde förkunnaren själv med omsorg ut de flesta av dessa här publicerade budskap för att ge ut i bokform.

Kännetecknande för all Arne Imsens förkunnelse var den klara signalen till uppbrott och kamp; ständig påminnelse om att vi har här ingen varaktig stad, att världen är fientligt territorium och vårt uppdrag är att förkunna Guds rike; söka det som är därovan, och samla skatter till vårt himmelska hem, dit vår brudgum snart hämtar de sina.

Vår bön och förhoppning är att dessa samlade predikningar ska tjäna till väckelse, tröst, förmaning, varning och uppbyggelse. Måtte var och en som läser dem uppleva väckelsens eld och förnyas i uppdraget: *”Låt oss därför gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek. Ty här har vi inte någon stad som består, men vi söker den stad som skall komma.”*

Bromma i maj 2003
Stina Fridolfsson

Ni måste födas på nytt

Det tredje kapitlet av Johannes evangelium är i flera avseenden särskilt intressant och innehållsrikt. Där finner vi den bibelvers, som utan jämförelse är den mest kända av bibelns över trettientusen verser. Vem kan icke räkna den s.k. lilla bibeln till sitt aktiva kunskapsstoff? Då man kommit igenom småskolan kan man utan svårighet läsa den utantill. I några få meningar fyllda av eviga sanningar ser vi Guds gränslösa kärlek framställd.

Detta ord av Jesus får emellertid sitt rätta värde då det studeras i sitt egentliga sammanhang. Orden uttalades första gången i ett nattligt väckelsemöte där Jesus själv var predikant. Antalet åhörare var det minsta tänkbara, ty endast mötets initiativtagare hade under de mörka nattimmarna funnit vägen till den plats där Jesus var.

Mannen vi i bibelberättelsen får stifta bekantskap med är Nikodemus. Många har försökt förklara orsaken till, att Nikodemus valde den ovanliga tidpunkten på dygnet för sitt besök hos Jesus. Några har menat, att han inte vågade visa människorna sin önskan att få veta den föraktade nasaréens syn på de stora livs- och evighetsfrågorna.

Det är sannolikt, att Nikodemus hyste verklig fruktan för eventuella trakasserier, som onekligen kunde bli följden av kontakten med Mästaren. Vad var orsaken till denne mans verkliga problem, hans svårighet att omfatta förkunnelsen om nödvändigheten av att bli född på nytt? Var det okunnighet eller ovilja? Frågan är berättigad, ty Jesus undervisar ingen mindre än teologen Nikodemus.

Det är en Israels lärare, som redovisar denna kompletta okunnighet i andliga spörsmål. En skriftlärd, väl förfaren i

skrifterna. Hans teologiska vetande hade sålunda icke kunnat ge ett tillfredsställande svar på livets största fråga.

Nikodemus är icke ensam om denna erfarenhet. I alla tider har det funnits människor, som genom enträgna studier i bibeln och andra skrifter om Gud, sökt finna den Osynlige. De har kunnat förvärva mycken kunskap om Gud, men eftersom kunskapen i sig själv icke ger någon frälsning, har de trots boklig bildning förblivit i sitt andliga mörker.

Nikodemus var satt till att undervisa andra. I verkligheten var han i trängande behov av undervisning om de första grunderna på livets väg, och han sökte rätt, då han närmade sig Mästaren. Med honom fick han emellertid aldrig tillfälle till något djupsinnigt tankeutbyte i teologiska tvistefrågor. Jesus gick direkt på sökarens stora problem. *”Om en människa icke bliver född på nytt, kan hon icke komma in i Guds rike.”* I dessa ord ligger lösningen på din olösta livsgåta. *”Du måste födas på nytt!”* Det är svaret på ditt innersta väsens djupaste längtan.

Nikodemus var inte endast teolog. Han var även väl orienterad i det borgerliga livets komplicerade sammanhang, och vi försöker förstå mannen vi har framför oss utifrån hans ställning som fariséen Nikodemus.

Som sådan var han en trogen partiman, väl kvalificerad för det förtroende medlemskapet innebar. Säkerligen var han väl medveten om sin betydelse och sökte göra sitt yttersta för sin nations välfärd. Han förenade på ett utomordentligt sätt teologens och den ideelle politikerns värv, och vi förstår innerligt väl att hans stora målsättning var ett förnyat Israel byggt på de heliga urkunderna Lagen och Profeterna. Men Jesus tycktes inte äga det minsta intresse av hans gedigna samhällskunskaper. Fariséen Nikodemus möttes av samma förkrossande budskap: *”Du måste födas på nytt!”*

Detta budskap måste vi även ropa till dig, du gode och

målmedvetne samhällsförbättrare. Allt ditt arbete för vårt samhälles religiösa och sociala välfärd kommer att bli utan resultat i evighetens värld, om du icke här i tiden blir en ny skapelse i Kristus Jesus.

Skall vi få en fullständig bild av Nikodemus, så får vi inte glömma hans ämbete som rådsherren Nikodemus. Han hade sålunda säte i det stora rådet, som ju var judarnas högsta styrande och dömande myndighet. Han tillhörde alltså maktägarna, men var tydligen icke tillfreds trots den position det hade givit honom, ty hans inre värld skakades av den maktlöshet han upplevde inför evighetens verklighet.

I rådsförsamlingen var det väl ingen, som visste vilka stormar, som rasade i hans inre. Hans stora praktiska erfarenhet från vitt skilda områden i livet eller hans bokliga bildning hade icke kunnat visa honom den väg, som leder in i Guds rike. Han kände sig förlorad, och han var förlorad. Men Jesus hade ett frälsande budskap till rådsherren Nikodemus, nämligen: *”Du måste födas på nytt!”*

Kan du se hur glansen av hans ämbetsmannavärdighet fullständigt förbleknar i närheten av Jesu härlighet? O, vad litet jordisk makt och inflytande betyder, mot det att äga full visshet om sin själs frälsning. Är du född på nytt? Men Nikodemus var väl något mer än teolog, farisé och rådsherre. Ja, något mycket ”högre” ty titlarna och förtroendeuppdragen var ju förvärvade efter långt och mödosamt arbete. Vem var det egentligen Jesus hade framför sig denna sena timme? Jo, ingen mindre än människan Nikodemus.

Det låter inte så mycket och så märkvärdigt, men det är mycket. Människan Nikodemus har icke så mycket gemensamt med teologen, fariséen och rådsherren Nikodemus. Endast det yttre, skalet, hör till samma person. I fariséernas krets var han den representative, i rådsförsamlingen den ämbetsmannamedvetne och i teologernas hop den lärde.

De vanliga människorna såg i honom den aktningsvärde

och oberoende mannen. Men i ensamhetens tysta timmar kryper fram ur partinitets hårda förskansningar en liten skakad människa. Ämbetsdräkten faller av, och kvar står en blottad varelse, som är i konflikt med sig själv, sin ställning och sin Gud. Hela livet hotas av sammanbrott. Var skall denne hjälplöse krake finna ro?

Den aktningsvärde och uppburne mannens hämmade frälsningslängtan förvandlar honom i ett nu till en liten isolerad och fruktande stackare, som icke förmår hejda de inre kraftернas verkningar. Masken brister ohjälpligt i trasor, och endast en möjlighet återstår oprövad. I smyg lämnar han sin bostad och söker sig till de trakter, där han vet att Mästaren finns. Nattens mörker skyddar honom från andra människors blickar, och han vågar sig ända fram till Mästaren.

Där blir all hans lärdom alldeles söndersmulad och avvisad som ovidkommande saker. Kan du se hur hela hans livsgärning ligger i ruiner? Skall något nytt växa upp ur dem?

Tänk vad typisk denna situation är. Jag tycker Nikodemus är en verklig typbild på oss människor, ty i regel äger varje människa med vanlig skolbildning något teologiskt vetande. Många gånger är det mycket litet och dessutom fullständigt hemmagjort, men det är dock något. Med detta vetande konstruerar man så en privat frälsningslära, som i de flesta fall är fullständigt främmande för bibelns klara undervisning.

Vidare finns det alltid en portion partibunden fariseism med i sammanhanget. Gruppmentaliteten färgar människans beteende mer än hon kanske föreställer sig. Man vågar under inga förhållanden visa sitt verkliga jag i meningsfrändernas närvaro, ty den yttre attityden överensstämmer icke med den inre världens tärande längtan.

Till detta kommer den mänskliga benägenheten att vara rådgivare och expert. I regel tror man sig äga en långt större levnadsvisdom än alla andra. Bakom allt ligger dock ett

begär efter makt och inflytande. I hemmets och arbetsplatsens små världar kan man ofta möta dessa smådiktatorer.

Självmedvetna människor som vill styra och diktera andra, men som inte kan komma tillrätta med sig själva. Så helt plötsligt störtar allt samman. Det inre ropet efter frälsning utlöser djup ångest, och den starke ledaren förvandlas till en feg liten människa, som i nattens tystnad söker kontakt med Mästaren. Men allt är hemligt. Ingen vet vad som håller på att ske med den självskrivne rådsherren. Make och barn samt alla vänner är fullständigt okunniga om det nattliga besöket hos Jesus.

Det är ofta en lång och intensiv process, som människan måste genomgå, innan hon är villig till en ovillkorlig kapitulation för själens krav på återlösning. Tänk, hur mycket lidande människan kunde skona sig från, om hon rätt fattade, vad som egentligen hennes frid tillhör.

Bäste vän, lyssna i dag till frälsarens maning: *”Du måste födas på nytt!”* Sök kontakt med Mästaren omgående. Du finner honom i bönen, och du föds på nytt till medborgare i Guds rike genom tro.

Ty så älskade Gud världen
att han utgav sin enfödde son,
på det att var och en som tror på honom
icke skall förgås utan hava evigt liv.

Dåliga vanor

Text: Hebr 12, Gal 5:25, Fil 3:16

En av de stora olyckorna i all kristen förkunnelse i vår tid är att man överbetonat lustmomentet i frälsningen så kolossalt. Man märker det framförallt i kyrkornas förkunnelse, som alltmer gått ut på att tillfredsställa känslolivet. Man smeker den gamla naturen istället för att ge den ett dödande styng.

Istället för att salta, sockrar man, och så påskyndar man förruttnelsen istället för att hejda den. Det är, tror jag, orsak till att många kommit till tro på Gud, åtminstone ytligt sett, men sedan fallit ifrån. Evangelium framställdes för dem som ett lyckopiller. Det blev ett bedövningsmedel eller ett berusningsmedel som skulle bedöva smärtan och stimulera lusten. Många människor blev dock besvikna och kände sig lurade. De hade mött ett förfalskat evangelium.

Detta religiösa kvacksalveri, som många predikanter bedriver är väldigt olyckligt, därför att Jesu budskap var helt annorlunda. Han gick så långt i sitt tal, att han förklarade, att den som inte tog sitt kors på sig och efterföljde honom kunde icke vara hans lärjunge. Jesus lade fram sanningen om människors situation. Frälsningen var inget alternativ till andra tänkbara alternativ. Frälsningen var den enda vägen, och det fanns ingen annan väg. Porten är trång, sade Jesus, och vägen är smal. Vi kan inte ändra någonting på det. Vägen är smal, men den leder till livet, och det är hemligheten.

Allt motstånd övervinns av livet. Det finns i sig självt heller ingenting som är så attraktivt som själva livet. Finns det liv, finns det hopp. Vi ser det i växten, som bryter sig igenom

den hårdaste jordmån. Livet - det är ett blomfrö med inneboende livskraft. Det är senapskornet, det minsta av alla frön, som när det kommer i rätt miljö med näring och växtförutsättningar, växer upp och blir störst bland kryddväxterna. Frälsningen handlar om liv. Gud har aldrig gett oss uppgiften att försöka överbevisa, charma eller smeka den gamla naturen för att göra den from.

Gud har sagt: Omvänd er! Det finns ingen prutmån på det budskapet. Det är fråga om omvändelse, pånyttfödelse och en fortsatt vandring med Kristus. *”Om vi redan hava hunnit något framåt, så låtom oss vandra vidare på samma väg!”* Det finns något fantastiskt framför oss. Ständigt nya upplevelser i gemenskapen med Jesus Kristus.

Omvändelse förutsätter att det finns liv, som kan övervinna det nedbrytande i och omkring oss. Många försöker värva människor för sin tro och livsåskådning, för kristna idéer och kristna ideal. Det är ren galenskap. Det finns inget enda ställe i Skriften, där vi anmodas att försöka vara kristna. Ingen kommer att lyckas med det, ty frälsning handlar inte om att vi ska försöka vara kristna. Det är fråga om att Kristus skall leva i oss.

Vi skall inte försöka anamma ett kristet beteendemönster. Livet skapar sina egna uttrycksformer. Själva uttrycksformerna kan sedan överbevisa om vilken inneboende kraft det finns i dem. En och samma källa ger inte både beskt och sött vatten. Det som kommer genom Andens inspiration, ger oss en kraft som kan övervinna jaget i oss och synden omkring oss. Det är detta som är kristendom!

Det är olyckligt att kristenheten oftast bjuder ut en så billig frälsning, att man måste använda konstgjorda medel för att nå människor. Psykologiska metoder, försmäktande musik och alla former av artisteri och pedagogiska knep används för att söka övertyga människor om kristendomens fördelar. Det är ingenting annat än kvalificerat strunt.

Vad vi allesammans undantagslöst behöver är att få Jesus Kristus målad för våra ögon. Herrens vittnen behöver bli konstnärer, som kan måla Kristus för människorna. Det var så Paulus gjorde. Han målade Kristus för galaternas ögon och använde nådens hela underbara färgspektra med alla dess färger.

Läckage i personligheten

Att se Kristus är nödvändigt, därför att det avslöjar våra brister och synder. En syn på Jesus blottställer hela vårt väsen, vår tankevärld och vår vilja. Den uppenbarar defekter och läckage i vår personlighet, och vi får se oss själva i vår ohyggligt ruttna karaktär med dess habegär, avundsjuka, otuktiga väsende och orenhet. Det vore fruktansvärt om vi bara skulle få se allt detta. Men en syn på Kristus innebär också att få se renheten, skönheten och härligheten hos honom. Vi får se det, inte bara passivt och på avstånd, vi får ta emot och intas av hans sinne.

Gud vill att vi skall bli av med allt som belastar vårt andliga liv. Han är synnerligen angelägen om att vi skall befrias från alla hinder för framåtskridande och utveckling. För att åstadkomma det fäster han vår uppmärksamhet direkt på problemen.

Vi har annars en utsökt förmåga att ursäkta oss och producera svepskäl och undanflykter. Vi skyller på människor och omständigheter. Om vi icke kommer in i Guds vilja, har vi alltid en ursäkt färdig. Då har emellertid redan ett osynligt avfall ägt rum. Vi kan nästan vara säkra på att varje avfall först uppenbarar sig däri, att man börjar syssla med andras problem. Så småningom blir vi så okänsliga för Guds Ande, att Gud inte kan nå oss utom genom sensationella medel.

Gud vill inte att vi ska fungera på så sätt, att han måste tillgripa exceptionella åtgärder för att få oss på sin väg. Gud

vill umgås med oss, från stund till stund och från dag till dag, så att vi kan förverkliga Guds vilja både då vi är medvetna om det och då vi saknar medvetande om det.

Ursäkter på lager

Vi är otroliga när det gäller att presentera ursäkter. Vi har miljoner ord och förklaringar på lager färdiga att presentera i det givna ögonblicket. Skriften gör dock klart för oss, att om vi ska framåt, då måste vi avlägga allt som är oss till hinder. Var finns då hindren någonstans? Orsaken till att vi hämmas i vår utveckling finns inte i omgivningen och miljön i första hand Den finns i oss själva, i vårt eget väsen.

Otron, fegheten, tvivlen har många hållpunkter i oss och det som tillhör värld och världslighet! Ibland är det förbjudna ting, andra gånger är det legala ting. Till och med det som Gud har gett oss kan bli oss till hinder. Därför måste vi vara redo att lämna det.

Vad är det då vi måste övervinna och lämna? För det första är det den ohyggliga trögheten, komforten, bekvämligheten och vår benägenhet att slå oss till ro. Det är en benägenhet att ständigt kompromissa med den fallna naturen och att liksom glida in i en neutralt behaglig zon.

Meningen är att vi skall ut i kampen, och därför säger Skriften att vi skall lägga av allt som är oss till hinder. Vi skulle kunna räkna upp en mängd ting som fungerar som stora hinder. Man säger att det är farligt att bli en vanekristen. Det är riktigt. Det är dock ännu farligare att bli en vanesyndare och vara behärskad av dåliga vanor. Varenda en av oss har en hel del dåliga vanor, som vi måste lägga av, om vi ska vidare på trons väg.

Låt oss ta ett exempel. Att stanna hemma från bönemötena är en dålig vana. Det börjar med att vi resonerar med oss själva. Skona dig ikväll, du är så trött! Du behöver vila! En gång är det sanning, kanske också två men säkert inte

en tredje gång, för den gången har det blivit en livslögn. Då börjar vi tro på lögnen att vi är trötta, och tröttare blir vi, ju mer vi tror på det. Vi skulle ha en bönenatt, men vi orkar inte, och så skjuter vi fram det till nästa vecka. Det blir dock som regel ingen bönenatt nästa vecka, och inte följande vecka heller.

Vet du varför? Vi har redan kompromissat med en fiende, vars långsiktiga avsikt är att få oss ur allt vad böneliv heter. Han vill ha oss in i en skenkristendom, så att vi fungerar som om vi bad och som om vi vore fromma. Vi klarar skenet, därigenom att vårt ytskikt är så att säga cementerat i ett mönster. Allt det yttre av mötesrutiner och halleluja känner vi till, och därför klarar vi det. Gud vill dock inte bara ha ett ytligt halleluja från våra läppar, han vill ha hjärtan som lovar hans namn och medarbetare som söker honom i ett metodiskt och levande böneliv.

Det blir ingen bönenatt om du ger efter för makligheten. En del säger: ”Jag är så morgontrött.” Så tror de på den livslögnen och blir alltmer morgontrötta. Det finns ingen som har tagit skada av att gå upp femton minuter tidigare än vad man vanligtvis brukar göra för att möta Gud i Ordet. Istället blir det så, att man stressas ur sängen, griper tag i morgontidningen och ögnar igenom den, sätter på radioapparaten och sätter på kaffet. Så stressas man från första början.

Då säger man att man ska ta igen skadan, när man kommer hem. När man kommer hem är man dock så trött och slut att så fort man öppnar bibeln, faller man i sömn. För att klara sig måste man skaffa sig lättläst litteratur, en kärleksroman, en deckare eller någonting annat för att hålla sinnena vakna.

Vi kan nämna ytterligare en sak, även om det bara drabbar en kategori. Vi har vårt yttre. Vi kan använda tiden till vår kropp så att onda begärelser uppstår. Vi kan stå framför spegeln och beundra vårt utseende och vårt vackra hår.

Vi kan ägna tid åt att försöka få lockarna att ligga eller söka anlägga de rätta anletsdragen. Vi kan hålla på med det, och vi kan ta tio, femton minuter eller en halvtimme. Så ger man efter för lögnen att man blir vacker. Det är precis tvärtom.

Ju mer disharmonisk en människa är, desto mer konstgjorda medel måste hon ha för att dölja sin disharmoni genom att försöka se vacker ut. Vilken lögn! Tänk vad underbart att möta en människa som icke har spända anletsdrag eller igensmetade ögon, men äger en utstrålning, som vittnar om liv!

Nu menar jag inte att man ska gå åt andra hållet och helt strunta i, hur man ser ut. Kom dock ihåg, att det finns något som är väsentligare, och det är att spegla sig i den spegel som är Guds Ord. Vi behöver se oss själva i Ordet för att ta reda på, hur det är med våra defekter och brister men också samtidigt få någonting av Herrens härlighet. Vi behöver andlig näring och andliga vitaminer för att vi skall kunna utvecklas i rätt riktning.

Andligt vakuum

När nu människor med sin andligen makliga kondition kommer till sina olika arbetsplatser och miljöer, saknar de all motståndskraft, därför att de från början är tömda på allt andligt innehåll. De har i sitt inre ett enda stort andligt vakuum och är då även i regel på dåligt humör, nedstämda och mer eller mindre deprimerade, därför att de underlåtit att göra mera för Gud.

Tänk dig, denna fruktansvärda situation: Människorna kommer till arbetsplatsen och möter där radions skvalmusik. När man sedan börjat höra den, blir det en vana. Man måste höra den. Ja, man kan inte arbeta en dag utan att ha något ljud omkring sig. Man blir orolig, om man inte hör något spela och väsnas.

Trots att man upplever det destruktiva i radions skvalmu-

sik, kan man ändå sitta och lyssna, därför att man säger att man väntar på att den skall spela någon andlig skiva. Det är rena parodin att vänta på en andlig skiva. Vad som sker är att man öppnar sitt väsen för denna världens ohyggliga kloak.

Vi möter otukt och orenhet och lösaktighet i melodiernas smäktande toner. Rätt vad det är nynnar vi med och så småningom börjar vi älta orden och de arbetar sig in i vårt medvetande. Så skapar orden en livsfilosofi och en livsstil. Sedan dröjer det inte länge förrän man ser ut som radions skvalmusik, splittrad i sin själ och smutsig i sitt sinne. All ren, sund och sann humor har gått förlorad och ersatts av en billig och vämjelig smörja.

Ruttnar inifrån

Man kan inte bli en gudsmänniska med sådan spis. Den som ägnar sig åt detta kommer förr eller senare att upptäcka att han ruttnar inifrån. Situationen kommer till slut att utvecklas dithän att man inte kan höra någonting utan att tankarna associeras i den enda bestämda riktningen som sången och skvalmusiken handlar om.

Gud vill dock befria oss från all den makt, som världen utövar, så att också världen kan se, att vi är lyckliga utan dess stimulantia för vår själ och vår ande. Vi är lyckliga utan bedövnings- eller berusningsmedel. Vi är lyckliga i Jesus och därför harmoniska, sanna och hela. Vi vill inte vältra oss i smutsen; vi äcklas av den. Däremot har vi en åstundan och det är att bli lik Jesus.

Det finns många andliga ryggradslösa blötdjur också i de kristna sammanhangen. Gud vill dock förvandla och byta ut allt det gamla, förorenade och förstörda i vårt väsen. Han vill göra oss till män och kvinnor med resning och hållning. Låt honom ta hand om dig, så skall han forma dig till en sann människa! Då måste vi också lägga av alla de ting och

vanor, som vi är intresserade och fångade av. De har så många anknytningspunkter i vårt fallna väsen, och därför vill de lätt få fäste och underminera vår tro och vårt andliga liv.

Vi inbillar oss ibland att vi måste veta så enormt mycket och lära oss saker och ting. Därför tror vi att alla informationer måste skaffas genom den profana pressen eller genom andra massmedia. Till slut har vi en hel bunt med tidningar, som vi skaffat oss för att få informationer. Vi köper och läser och inbillar oss att vi blir allt klokare. Sanningen är den, att ju mer vi läser, desto mer ineffektiva, dumma och avtrubbade blir vi. Vi kan se på TV så mycket att vi börjar gå omkring och se ut som en TV-skärm i ansiktet.

Faktum är, att vi likbildas med det vi umgås med både i språk och i sätt. Vi kan läsa saker och sedan upptäcka, att vi börjar identifiera oss med det vi läser, med miljön och med människorna. Vi tar intryck av deras ord, deras liv och deras hållning och skaffar oss ideal.

I bibeln står det: Se på Jesus! Samtidigt kan vi vara så enkelriktade att vi tror att Gud är beroende av tekniska hjälpmedel för att få fram sitt verk. Därför kämpar vi och slåss för att få femton minuter i radio eller tio minuter i TV för kristna program. Men vad är det vi presenterar för någonting?

Jag tror himmelen många gånger gråter över vad som presenteras. Om det någon gång kommer in ett levande evangeliskt budskap, är det snart neutraliserat av alla andra motsatta effekter och av en förkunnelse som är urvattnad, inomvärldslig och trång. Att tro att vi måste komma in i TV är lögn, ja, en livslögn.

Låt oss se sanningen som den är. Gud har aldrig sagt: ”Ge mig dessa tekniska resurser så skall ni få väckelse!” Gud har aldrig frågat efter institutioner eller tekniska hjälpmedel, men han har frågat efter levande människor, som

lever för Jesus i alla möjliga sammanhang både hemma och borta.

Börjar du och jag verkligen leva ut vårt gudsliv, har det fortplantande verkan, så att andra också börjar leva ut sitt gudsliv. Då blir det liv och rörelse ibland Guds eget folk, och genom att allt fler människor sätts i brand växer nåden.

Om alla institutioner och massmedia som existerar stängs för församlingens verksamhet, kommer väckelsen ändå att bryta fram. Det enda nödvändiga är att lära känna Jesus och bli lik honom. Därför måste vi lägga av allt som är oss till hinder. Det gäller att se till att sinnet inte är överlastat och fyllt med så mycket oväsentligt att där inte blir rum för Andens uppenbarelse. Skall vi bli fyllda av Anden, måste därför Gud tömma oss på alla våra idéer, tankar och förutfattade meningar.

Använder riset

Vilka medel använder då Gud, när han fostrar för ett sådant ändamål? Gud är enormt omodern, därför att han använder aga. Han frågar icke om det är pedagogiskt eller psykologiskt försvarligt att aga sina barn. Gud använder riset. Att vara glad och jubla är inte alla gånger något tecken på att man är rätt inför Gud. Tecknet på att man är äkta son, är att man blir tuktad.

Gud behöver inte fråga oss om någonting därför han vet allting. Han måste dock leda oss fram till den punkt, då vi erkänner sanningen och bekänner vår synd som den är. Ända tills vi kommer fram dit, agar han oss. Gud vill ha fram en karaktär som inte i första hand skall passa på jorden, utan som skall passa i himmelen. När vi kommer dit, skall vi inte ha en mängd defekter i vårt väsen. Vi skall inte vara vildvuxna och otyglade utan fostrade av samma nåd, som frälste oss i pånyttfödelsens under. Den som icke vill underordna sig andarnas fader, kommer aldrig in i himmelen.

Gud går icke ut och tuktar Satans barn på det sätt som han tuktar dig och mig. Vi kan frestas att se på andra människor och säga: ”O, vad bra det går för dem. Se på deras ekonomi, deras studier och deras framgångar på alla områden!” Börjar vi undersöka vad orsaken är, upptäcker vi att vi knappast haft tid att studera eller ägna oss åt oss själva, därför att vi varit så engagerade i verksamheten och med på så många möten.

En ung man hade en villa i sin ägo. Utanför sitt hus hade han också en trädgård. Ett faktum var, att hans trädgård inte såg så där särskilt välskött och vacker ut. Hans grannar pekade på den och sa lite förebrående: ”Tänk, att han skall vara en kristen!” Faktum var, att just av den anledningen, att han var kristen så var trädgården som den var.

Det gick några år och mannen flyttade hem till Herren. Då visade det sig, att visserligen var det sant, att han inte hann göra så kolossalt mycket åt sin villa och sin trädgårdstäppa här på jorden, men han gjorde något som grannarna inte gjorde: Han bad till Gud. När han sedan flyttade hem, så kom vittnesbördet om honom. Han hade satt ett djupt och varaktigt spår i sina grannars liv. Han gick till mötena och han var med i församlingens arbete. Det var inte fråga om försumlighet, att han inte hade gjort så mycket åt sin trädgård, utan det var brist på tid. I valet av två ting, ville han först och främst tjäna Gud. Han sökte först Guds rike, och allt det andra fick komma i andra hand.

Man kan understundom tänka, att det måste vara fel någonstans, när man utsätts för Herrens tuktan. Men det är inget fel. Det är bara det att man fått till ögonmärke ting som icke synas, och man leds i en riktning, som världen inte förstår.

När världen applåderar sina vänner och deras framgångar, så kanske den kristne kämpar sin kamp, tuktad av Herren. Kanske Herren har tagit ifrån honom eller henne både

det ena och det andra, och det kan ibland se ut som om de är överlämnade åt oblida och hemska makter. Psalmisten Asaf såg detta och frestades till bitterhet. Men det kom en dag, då han fick se något annat. Han fick se vad han ägde i Herren och blev tröstad.

Lättköpt framgång

Min älskade vän, tag icke den kortsiktiga vägen, den väg du kan vinna framgång lättast! Exponera och exploatera icke dina gåvor! Bry dig icke om att världen ibland bejublar och ibland belackar, och låt inte ljumma kristna bli ett hinder i din andliga utveckling. Se icke på världen, även om du skulle få pengar, göra karriär och ha framgång. Det är en lättköpt framgång.

Se på Jesus och välj på samma sätt som Jesus gjorde. Vi kan läsa om honom, att han i stället för att ta den glädje som låg framför honom, utstod korsets lidande. Han beträdde smärtornas väg och fostrades till lydnad.

Det finns en framkomlig väg och det är korsets smala väg. Det ser icke så ut, men så småningom skall det visa sig, att vi har kommit in i en högtidsfirande församling av förstfödda söner. Kortsiktigt kan det se ut som om vi förlorat allt, man i realiteten vinner vi allt. Och även om vi icke vinner jorden nu, skall vi besitta den, för det är de saktmodiga som skall besitta jorden, och de saktmodiga är vi. Så får vi både jord och himmel!

Låt oss följa Jesus! Inte skaffa oss ett eget litet lyckorike, på sidan av Guds vilja, utan lägga av allt som är till hinder, för att vi må komma framåt på Guds väg!

Låt oss viga våra liv i helig tjänst åt en Frälsare som köpt oss, och utan prutmån och kompromisser följa Honom! Vi ska inte följa minsta motståndets lag och bli religiösa medelmåttor, utan istället se på Jesus och fullborda vårt lopp i gemenskap med honom!

Bönen

Text: Luk 18:1-7

Varför är det så nödvändigt att lära sig bedja? Jo, därför att allt som kallas bön inte är bön. Mycket av det som kallas bön är inte något annat än avguderi. Det är tillbedjan av avgudar eller självförgudning. Man kan använda både Guds namn och Jesu namn och den helige Ande för att ge sken av att man är en bedjare, därför att det är fromt att vara bedjare. Fromma vill de flesta vara.

Då Jesus undervisade om bönen plockade han fram det mest hjälplösa, som dåtidens samhälle kände till. Det var en änka. För henne fanns det många smärtsamma upplevelser. Sorg, bedrövelse, ensamhet, fruktan, underlägsenhet och mindervärdighet, ty en änka i Israel hade i realiteten förlorat sitt stöd, sin försörjare, sin talesman och förespråkare. Hon hade förlorat sitt namn och var ingenting. Vanligtvis hade hon många motståndare, därför att när mannen gått bort, lämnade han ofta stora skulder efter sig. Så det änkan satt kvar med, det var motståndare, skulder, försörjningsbörda och framför allt; sin oerhörda ensamhet.

Hon hade ingen institution, dit hon kunde gå och få hjälp. Det fanns ingenting, som kunde ändra hennes status. Hon kunde få allmosor eller tillfällig hjälp i en nödsituation, men ingenting förblivande. Hon var utlämnad, utlämnad åt starka makter.

Det är den bilden Jesus för fram, när han säger att han vill lära oss att bedja. Inte bara tillfälligt, lustbetonat, när man känner att det är ljuvligt och välsignat och gott att delta i bönen. Han vill lära oss att alltid bedja utan att förtröttas.

Kvalificerar då nöden oss? Är det så att Gud kommer till oss och meriterar oss, därför att vi har fått så mycken nöd och vånda? Är nöden i sig själv en merit? Är påfrestningen, fattigdomen och hjälplösheten en merit? Naturligtvis inte. Men allt detta gör oss ödmjuka. Det är vad saken gäller. Gud önskar inte att vi skall leva i nöd och vånda, därför att han gläds över, att vi har det svårt och är i strid med makterna. Gud vill att vi skall inta den rätta ställningen, som gör det möjligt för honom att förhärliga sig. Vad är det för position? Det är ödmjukheten.

Hjälplös och uttömd

Gud börjar inte med att ösa välsignelser över bedjaren. Som regel börjar han med att plocka undan alla stöd. Allting. Någon berättade så här: Jag hade beslutat att bedja mig igenom mitt problem och gick in i bönen för att möta Gud. Jag tänkte att nu skulle det bli något helt annat med mig. Nu skulle jag bli stark, frimodig och framgångsrik. Men jag hade inte bedit mer än två dagar, förrän jag upplevde, att jag blev mer och mer hjälplös.

Då ställde jag frågan: Kan det här vara riktigt? Är jag på rätt väg, när jag i stället för att uppleva välsignelser blir mer och mer hjälplös och uttömd? Guds problem, det är inte att fylla oss, det är att tömma oss. Först tömmer Gud oss, tömmer oss på våra egna avsikter, tömmer oss på våra ambitioner.

Gud tömmer oss på vår mänskliga inspiration och kraft; allt detta som härrör från vårt eget självgjorda fromhetsväsen och gudstjänstliv. När den processen är klar, då har vi nått botten. Har du upplevt verklig utblottelse någon gång? Har du varit med om det, då vet du också vad det vill säga att uppleva Guds härlighet.

Varför är den här processen så nödvändig? Naturligtvis därför att Gud måste leda oss in i en ödmjuk ställning. Gud

delar inte sin ära med någon. Aldrig. Där det finns högmod och stolthet, där är Gud motståndare. Där det finns självförgudning, självförhärligande och självförverkligande, där är Gud utanför. I Guds rike är det fråga om Kristusförverkligande. Gud måste få leda oss dit.

Till och med bönen kan bli ett medel till självförverkligande om vi använder oss av den på fel sätt. Vi behöver sitta ner och lyssna till vad Jesus säger i Matt 6.

- Tagen eder till vara för att öva eder rättfärdighet inför människorna för att bliva sedda av dem; annars haven I ingen lön hos eder Fader, som är i himmelen.

Att skåda en annan värld

Många människor går fel här. Gud blir aldrig skyldig någon något. Han vet precis vad vi gör och han känner motivet för våra handlingar. Vi läser vidare:

- Och när I bedjen skolen I icke vara såsom skrymtarna, vilka gärna stå i synagogorna och i gathörnen och bedja för att bliva sedda av människorna. Sannerligen säger jag eder: de hava fått ut sin lön. - Nej, när du vill bedja, gå då in i din kammare och stäng igen din dörr och bed till din Fader i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda vedergälla dig.

Gud vill lära oss att bedja utan att förtröttas. Vad är det som drar oss och driver oss? Är det religiös fåfänga, önskan att bli sedda av människor? Eller är det en annan konflikt vi befinner oss i? Vi tycker att det hör till det kristna livet att bedja. Så beder man för att tillfredsställa samvetets minimikrav.

Men bön är inte att uppehålla en religiös formalism och inte heller att excellera en mängd ord. Bön, det är att umgås med Gud och bli förtrogen med Guds hemligheter och få dem uppenbarade för sig. Bön, det är att skåda in i en annan värld, i den tillkommande världen. Bön är att se Jesus.

Men bön är också att identifiera sig med Jesus. Bön är att andas andligt liv.

Bön, det är att när behovet inställer sig, kunna påverka Gud. Så att istället för att land, samhällen och kvarter och hus överlämnas till dom och förbannelse, så låter Gud frälsning komma människor till del. Bön påverkar bedjaren, påverkar änglavärlden, påverkar Gud, påverkar miljön, påverkar allt. Bön är ett livsuttryck, och det är den livsuppehållande kraften.

Genom bönen lär vi oss många ting, vi lär oss att leva i överensstämmelse med Andens lagar. Genom bönen lär vi oss tuktighet, disciplin, vi lär oss att leva, vi lär oss att älska. Genom bönen tillvinner vi oss andliga erfarenheter och får andlig kondition. Genom bönen blir vi utblottade och svaga. Genom bönen blir vi starka som lejon. Genom bönen kan allt ske.

Det finns ett kardinalfel hos predikanterna, äldstebröderna och de flesta av oss. I och för sig har vi ett böneliv, men inte ett fungerande, som Gud vill ha det. Man beder icke med vilka ord som helst eller om vad som helst, man måste bedja i överensstämmelse med Guds vilja. Det är dit Gud vill leda oss, så att bönen inte bara blir hugskott och uttryck för åsikter, känslor, tankar, meningar och åstundan som vi har i vårt eget väsen. Gud vill leda oss in i en sådan disciplin att vi beder i Anden i enlighet med det som är Guds vilja.

Bön om visdom

Salomo bad icke om makt eller ära, men han bad om visdom för att kunna leda folket rätt. Han upplevde hjälplöshet inför de enorma behoven, inför det väldiga motståndet, i sin enorma svaghet. Herre, ge mig visdom, bad Salomo. Vi behöver visdom från höjden. Gud önskar ge oss det, för den bönen är i överensstämmelse med Guds vilja. Skriften rekommenderar oss att bedja om visdom och utan att tvivla

på att Gud hör den bönen. Vi behöver visdom i själavård, visdom i själavinnande, visdom i församlingsgemenskapen. Gud önskar ge oss av sin visdom, men då måste vi umgås med Gud i bön.

Gud hörde den ödmjuke tjänarens bön när han hade intagit tronen och stod färdig som arvtagare till Davids rike. Och Gud sa: Det du har bett om skall du få. Men inte bara det utan mycket mera. När vårt böneliv blir disciplinerat och kommer i harmoni med Guds vilja, så får vi inte bara vad vi beder om. Vi får mycket mer, ty sådan är Gud. Han har sagt:

"Bed och jag skall giva eder hedningarna till arvedel". Det är också en bön efter hans vilja - att bedja om människors frälsning. I Jak 4:1 läser vi om vår situation:

-Varav uppkomma strider och varav tvister bland eder? Månne icke av de lustar, som föra krig i edra lemmar?

Det är konflikt inte bara i andevärlden utan också inom oss själva. Den konflikt som utkämpas i andevärlden är intensiv och svår och den måste övervinnas. Antingen är vi fyllda av den helige Ande eller så är vi fyllda av en annan ande.

Det finns ingen neutral zon, dit vi kan fly och säga att vi stannar utanför alla konflikter och strider därför att striden pågår intensivt. Striden gäller inte bara universums tron, den gäller också tronen i ditt liv. Den onda andevärlden gör inbrytningar. Ingen av oss är utanför farozonen. Vi befinner oss i fiendeland med ohyggliga makter omkring oss, och dessa makter har en enda avsikt; att skövla, stjäla, slakta och förgöra. Kommer några att bli bedragna av dessa makters avancerade spel? Det finns ingen neutral zon, antingen går vi med eller så går vi emot. Antingen församlar vi eller så förskingrar vi.

Konflikten inom oss

Men det är inte nog med att striden pågår utanför oss och omkring oss, den pågår också inom oss. Vi har konflikten i vårt eget väsen. Det är strid i vår själ och vad gäller den striden?

- *I ären fulla av begärelser, men haven dock intet, I dräpen och hysen avund, men kunnen dock intet vinna, och så tvisten och striden I. I haven intet, därför att I icke bedjen.* (Jak 4:2)

Man frågar sig: är det om kristna människor aposteln skriver? Kan det vara så här i en kristens liv och hjärta? Hur vet man det? Av personlig erfarenhet. Striden pågår inom oss och det är frågan om vem som skall avgå med segern i den striden. Våra lägre drifter vill ta hand om bönevapnet. De lägre drifterna i vårt eget väsen vill ge sken av att vara fromma.

Man vill ha Guds välsignelse över drifterna så att syndalivet blir smärtfritt, självviskheten och girigheten god och materialismen from. När vi beder: Gud välsigna oss, menar vi: Låt oss känna det ljuvligt och gott. När Gud svarar på den bönen, gör han det inte i enlighet med våra inre önskningar. I stället gör han en operation i vårt väsen, berövar oss någonting, eller ställer oss inför valmöjligheter, där vi själva måste fatta beslut i den ena eller andra riktningen.

Efter Guds klocka

Han ville lära dem att alltid bedja utan att förtröttas. Det finns ingenting som är så påfrestande för bedjaren som resignation. Ju mer bedjaren beder, dess mer upplever han att han blir uttömd och det är en fruktansvärd erfarenhet. Men det finns en ännu mer påkostande erfarenhet. Det är detta; ju mer man beder, dess mer börjar motståndarna och fienderna rasa.

När man tycker sig ha satsat hela sitt engagemang på att

vinna en andlig seger är det som om helt plötsligt alla makter bröt loss. Det är då vi upptäcker att det inte är en symbolisk motståndare vi har, utan en verklig fiende. Det blir en smärtsam konfrontation, och det måste vi vara medvetna om. Vi skall inte underkänna vår motståndare.

Vi tycker att när Gud ser situationen, skulle han skyndsamt ingripa. Men din och min klocka följer ett annat system än Guds klocka. Vi tycker att det dröjer så länge innan Gud kommer. Under den här tiden frestas vi till resignation och om vi är tillräckligt ambitiösa, ingriper vi före Gud och tar själva hand om problemen och försöker lösa dem. Så ställer vi till besvär för oss själva och andra.

Det är just under väntans period som det är farligt, för det är så lätt att hamna i resignation och tycka att det här går inte, eller också samlar vi ihop vår ambition och tar itu med problemet själva. Resultatet blir alltid detsamma. Våra egna aktiviteter skapar inte medarbetare, men väcker upp fientliga krafter och bereder oss konflikter.

Frågan är: Hör Gud bön idag? Visst hör han bön. Men han har ett svar vid rätt tidpunkt. Och det är inte alls säkert att vi kan bedöma den tidpunkten.

- Och när det tog bokrullen, föllo de fyra väsendena och de tjugofyra äldste ned inför Lammet, och det hade var och en sin harpa och hade gyllene skålar, fulla med rökelse, det är de heligas böner.

- Och de sjöngo en ny sång som lydde så: Du är värdig att taga bokrullen och att bryta dess insegel, ty du har blivit slaktad, och med ditt blod har du åt Gud köpt människor. (Upp 5:8-9)

Här kan man fråga: Månne inte Jesu framträdande är ett resultat av de heligas böner?

Det här är ett område som är så stort att vi har svårt att fatta det. Våra böner påverkar inte bara nuet, den här lilla tiden som vi är här. En bedjare påverkar också hela världs-

utvecklingen. Detta emedan Jesu sista framträdande har samband med de heligas förböner.

- Jag, Jesus har sänt min ängel för att i församlingarna vittna om detta för eder. Jag är telningen från Davids rot och kommen av hans släkt, jag är den klara morgonstjärnan.

- Och Anden och bruden säga: Kom. Och den som hör det, han säge: Kom. Och den som törstar, han komme, ja, den som vill, han tage livets vatten för intet. (Upp 22:16-17)

Dessa ord riktas inte mot världen för att kalla den att komma till Guds rike. Den helige Ande har lagt ner en bön i de heligas hjärtan, så att vi som är fyllda med den helige Andes kraft, ropar mot himlen: Jesus kom! Församlingen längtar bort från jorden, anden längtar bort från jorden, anden vill hem.

Vi vill bort från smutsen, mörkret, bort från lögnen och bedrägeriet, bort från sjukdom och död. Vi vill bort från andemakter och härjningar, vi vill bort från krig och farsoter, bort från strid och konflikter. Vi vill bort från förgänglighet och fördömelse, nöd och fåfänglighet.

Därför beder församlingen i midnattstiden till Jesus: Jesus kom och hämta din församling! Anden och bruden säger: Kom! Och den som hör det säger: Kom! Det här budskapet fortplantar sig in i evigheten och budskapet, böneropet, sekunderas av änglar och andefurstar.

De börjar också vädja till Jesus att han skall komma. Bönesvaret kommer, ära vare Gud och Lammet! Han skall komma och han skall träda fram för att förlösa och slutfrälsa den bedjande församlingen, den församling som i denna tidshushållning utåt sett och i relationerna till världen var en änka.

Hon hade dött bort ifrån världen, dött bort från synden, från förgängelse och fördömelse - hon var en änka. Hon

levde i jungfrulig trohet mot brudgummen den hon älskade och med sina böner tjänade. Hon levde och verkade för honom. Måtte vi se till att våra sinnen inte blir fördärvade av den illfundige ormen, men att vi bevaras i renhet, trohet och i denna hälsosamma svaghet till dess att Jesus själv avblåser striden och vi lyftes upp i luften honom till mötes.

Det ser ibland ut som om det dröjer med bönesvaret, men bönerna har samlats däruppe. Våra privata, personliga böneämnen, församlingens böneämnen, det vi burit i hemlighet och inte talat med en enda människa om men burit fram i bön, det är samlat däruppe.

Rätt vad det är vänds böneskålarna och bönesvaret är ett faktum. Det blir väckelse, frälsning, helbrägdagörelse, andedop, förlossning och förnyelse, därför att Gud hör bön. Det är inte nog med att bönerna är samlade hos Gud. Han är långmodig och verkar och vill använda oss var och en till medarbetare för att hans gärningar skall bli kända för världen.

Han gör allt han kan för att få oss in i sin fullkomliga vilja för att genom oss förkunna sina dråpliga gärningar för världen. Han ger oss försoningens budskap i vårt hjärta och myndighet att frambära hans budskap som hans kurirer. Det är Kristus själv som talar genom oss. Ämbetet vi har fått är inte ett fördömelsens ämbete, det är ett livets ämbete.

Då det inte längre går att vinna människor eller frälsa dem, då slutförlossas församlingen. Jesus kommer som svar på församlingens böner.

Rättsuppgörelsen i himmelen

Text: 1 Tim 3:6-7

I den text som vi utgår ifrån får vi veta vem Satan är, hur han opererar och med vilka avsikter han verkar. Vi får också veta en hel del om hans verkliga situation. Att han har makt är uppenbart. Egentligen är det ingenting annat än en skenmakt, en inbillning, ty det står klart att Gud har berövat honom makten. Det är den principiella sanningen. Men om Gud har berövat honom makten, vilken makt har han då? Och hur kan han operera så hänsynslöst och fräckt? Han har ingen annan makt än den mot honom lojala mänskligheten ger honom.

Då någon bryter lojaliteten mot honom, då har han också förlorat makten i den människans liv. Ändock lyckas han i kraft av en inbillning bedra en hel mänsklighet. Och inte bara bedra den, han terroriserar denna mänsklighet och jagar den för att slutligen störta sig själv och hela mänskligheten i ett evigt inferno. Hans makt reduceras dock oupphörligt och vi ser hur han detroniseras och jagas från position till position.

Då himmelens makter fångar honom på högsta nivå och han är inringad och utkastad i första hand ur tronhimlen, därefter ur himlarymderna, då utbrister man i höjden: ”*Frälsningen och makten tillhör Gud.*”

Det är två ting vi får veta om Djävulen och hans metoder i det här kapitlet. För det första förvillar han genom sin otroliga förförelsekonst hela världen. För det andra agerar han åklagare mot Guds folk. Genom sitt åklagarämbete är han

utrustad med en hel del kunskap om bröderna, en mycket deprimerande och besvärande kunskap. Därför kan han uppträda som åklagare på fältet. Men Guds folk har fått ett mäktigt vapen och det är Lammets blod.

Inför domstolen är det två parter som möts. Det är den åtalade och det är åklagaren. När åklagaren lägger fram fakta så är den åtalade besegrad om han inte kan bevisa att han är oskyldig. Kan inte åklagarens påstående tillbakavisas som lögnaktiga, felaktiga eller vilseledande, då är den åtalade i åklagarens händer som har rätt att överlämna honom till domaren. Han kommer i sin tur att utmäta det straff som vederbörande har kvalificerat sig för. Den dömde kastas då i det fängelse som är tillrett för brottslingar.

Åklagaren vet sanningen om oss allesammans. Ändå finns det en sak som han inte vet, och det är kraften i Jesu blod. Fastän han är så fräck att han agerar domare är hans makt begränsad. Han har ingen annan funktion än åklagarens. Det är alltså inte han som skall döma, utan domaren.

Bredvid den åtalade sitter försvararen, himmelens förnämste. Det är Jesus. Han talar till den åtalades fördel. Denne Jesus är känd i himmelen, på jorden och i dödsriket. Han har auktoritet och myndighet. Nu kan han i rättegången inte ställa upp och säga att den åtalade är oskyldig, att han inte gjort det som åklagaren lägger honom till last. Åklagaren står nämligen med lagen och säger att detta har denna människa bevisligen gjort sig skyldig till.

Enligt Guds eget Ord, har han kvalificerat sig för dödsstraff. Dödsstraffet betyder icke en biologisk död, men en andlig död och en evig skilsmässa från Gud. Den åtalade har kvalificerat sig för helvetet, ett evigt mörker, och om han frikänns i rättegången kränks lagen och då är domaren, Gud själv, orättfärdig. Då kommer det han kallar för himmel icke att bli annat än ett helvete, eftersom döden då kommer att härska i himmelen.

Vad skall försvarsadvokaten göra? Han vill till varje pris ha den åtalade frikänd. Allt är sant, det är rätt vad åklagaren anför, säger han. Men helt plötsligt är själva anklagelseakten borta och åklagaren står där utan vapen. Den har försvunnit men inte på det sättet att någon smusslat undan den eller stulit den. Hela akten har i stället förlorat sin kraft.

I Joh 5 läser vi att några av de lagkloka kom släpande med en kvinna till Jesus. De skulle sätta honom på prov. Jesus var ökänd på mer än ett sätt. Han tog ju till och med publikaner och skökor i försvar, gästade deras hem, umgicks med de sämsta och gjorde dem till sina vänner. Det sägs att till honom kom allt vad publikaner och syndare hette för att höra honom. Det var orsak nog för nationens religiösa renhållningsverk att komma på fötter.

Översteprästerna och fariséerna hade noga iakttagit det här och upptäckt att Jesu verksamhet höll på att utveckla sig till en fruktansvärd epidemi i nationens liv vilket kunde få ödesdigra följder för ordningen. De kom nu släpande med den här kvinnan. De hade bokrullen under armen, agerade som åklagarens bisittare och sade: ”Denna kvinna har på bar gärning blivit beträdd med äktenskapsbrott.”

Här finns det inga förmildrande omständigheter. ”Nu säger Moses i lagen att sådana skall stenas. Vad säger du?” Detta sade de för att snärja Jesus för att de skulle få något att anklaga honom för, läser vi i bibeln. Då böjde Jesus sig ned och skrev med fingret på jorden. De starka självmedvetna, de moraliskt oförvitliga markerade distansen både till Jesus och till kvinnan.

Så utvecklades det här märkliga mötet till en offentlig rättegång. Vad var de egentligen intresserade av? Vad ville de uppnå och vad var det de eftersträvade och önskade? Vad var det Satan ville uppnå eftersom han hade en så otrolig omsorg om lagen och de heliga skrifterna? Är det verkligen så att han älskar rättfärdigheten och älskar renheten? Eller

är det bara ett utspel av hans fördärvbringande makt för att han vill fånga en människa? Han uppträder på fältet med ambitionen till renhet, rättfärdighet och helighet.

Denne furste, som icke har varit någonting annat än en notorisk rebell allt sedan den dag han föll från sin höga ställning på gudaberget i de eviga höjderna, och intog den oppositionsställning som till sist renderade honom straffet att bli utkastad och nerkastad. Inte är det väl människan han ömmar om, inte är det väl Guds skapelse han tänker på? Han tänker på sin makt. Och han reducerar varenda individ till en liten bricka, ett instrument, ett medium i maktspelet.

Satan är fruktansvärd i alla sina utspel, men han är alldeles speciellt otäck då han uppträder som skriftlärd och lagklok och kräver kraftiga åtgärder emot olydnad, synd och orenhet. Men tänk att människor kan bli så besatta av honom så att de går hans ärenden, och uppträder som åklagarens bisittare. De talar hans språk och för hans talan emot en anklagad människa.

Det är den situationen vi har här. De lagkloka väntade på att få höra Jesus, och de räknade med att hans uttalande skulle bli ytterligare ett vapen för att befästa deras egen ställning. Men Jesus böjde sig ner och skrev.

Allt eftersom han skrev, växte åskådarna. Det verkade som om de hade fått rätt. Han skrev ner alla synder. Det blev egentligen en fruktansvärd handskrift i sanden. Jesus reste sig upp, handskriften fanns där. Vem som helst kunde läsa den. Också kvinnan. Men så avslutade han det hela med det dräpande Guds Ord, som satte makt bakom människans fråga.

De stod kvar, spänningen var olidlig, de krävde att Jesus skulle visa att han hade makt. Då böjde han sig åter ner mot jorden och skrev i sanden, men den här gången skrev han icke kvinnans synder. Förmodligen skrev han den här gången hennes anklagares synder. Människorna reducerades

undan för undan, alltefter som det han skrev i sanden blev allt mera närgånget.

Till sist visste de inte riktigt vad de skulle ta sig till, och när han åter reste sig upp, hade alla åklagare försvunnit. Då frågade Jesus kvinnan som stod kvar: ”Har ingen dömt dig?” ”Nej”, svarade hon och Jesus sade: ”Icke heller jag fördömer dig, gå och synda icke härefter.”

Tänk om de här åklagarna hade stått kvar de också, och fått höra samma ord om befrielse och förlåtelse, men de gick. Åklagaren hade makt av den anledningen att han har på sin sida vår inre domstol, vårt samvete. Vårt samvete ger honom rätt och han överbevisar oss om synd.

I Kolosserbrevet nämner Paulus om åklagarens makt och resurser, och om hans möjligheter att med någon verkan anklaga. Det heter i Kol 2:13

- Ja, också eder som voren döda genom edra synder och genom edert kötts oomskurenhet, också eder har han gjort levande med honom; ty han har förlåtit oss alla våra synder.

Åklagaren har makt att anklaga. Han har makt att släpa den anklagade inför domstolen, men det är icke åklagaren som dömer. Det är icke ens vårt samvete som dömer, det är Gud som dömer. Gud är större än vårt samvete. En del vill säga så här: Har vi då rätt att synda? Frågan är horribel. Det är väl ingen som har något behov av att åter igen ställas inför domstolen. Har man gått därifrån fri, vill man ju inte tillbaka dit.

Då kommer följdfrågan: Vilka möjligheter har vi då att bli bevarade i frihet? Jo, samma möjligheter som att bli befriade från den skuld som belastar oss. Det är hela tiden frågan om vilka möjligheter Satan har att få dig och mig fällda, och vilka möjligheter det finns för vår frälsning. Håller då frälsningen, så man kan säga att vi är frikända på fullt rättslig grund?

Ty den Sonen gör fri, han är verkligen fri, heter det i vår bibel. I grundtexten står det: *”Ty den Sonen gör fri, han är rättsligen fri”*. Det är fri på rättslig grund.

I Rom 8 ställer Paulus en del frågor som det är synnerligen viktigt att vi kan besvara var och en högst personligt. Ifrån vers 31 ställer han frågorna:

- *Vad skola vi säga härom? Är Gud för oss, vem kan då vara emot oss?* Är det sant att Gud helt objektivt fällt en dom som till och med Satan måste respektera? Har Gud fällt en sådan dom om oss, som är hållbar, vattentät inför en prövning i högsta domstolen? Eller har Gud av medlidande bestämt sig för att gå över och ställa sig på människans sida och rädda henne mot hennes överlägsna motståndare? Är den baserad uteslutande på barmhärtighet eller är den också baserad på rättfärdighet?

Om Guds handlande är baserat på rättfärdighet, då kan Gud göra var och en rättfärdig som tror på det han ställt fram såsom försoningsmedel för människans frälsning. Då kan var och en på rättslig grund göra anspråk på detta. Om jag kastas i fängelse efter att ha blivit frikänd, då är ju hela rättsväsendet fel. Och om jag blir frikänd när straffet är utmätt, då har hela rättsväsendet kränkts.

Kanske Gud ser emellan fingrarna och tycker synd om oss. Kanske han säger: ”Den tilltalade har haft det lite trassligt i sin barndom, vi känner till hans föräldrar och farföräldrar. Hans miljö har inte varit den lättaste”. Men omständigheter i och för sig upphäver inte kraften av det faktum att jag kränkt rättfärdigheten - också Guds rättfärdighet. Gud försöker inte lösa problemen på kurativ väg.

Gud är rättfärdig, och hans rättfärdighetskrav måste uppfyllas, annars har inte någon av oss rätt att gå till himlen. Ändå sägs det triumferande i Uppenbarelseboken att vi har rätt att gå in i staden och äta av livets träd. Detta alltså på rättslig grund. Vem vill anklaga Guds utvalda? Gud är den

som rättfärdiggör. Vem vill fördöma? Vi efterlyser domare. Gud är den som rättfärdiggör.

På högsta nivå

Vad sker i denna rättsuppgörelse på högsta nivå? Människan sitter på den åtalades bänk. Bredvid sitter försvararen. När anklagelseakten är uppläst, träder försvarsadvokaten upp. Han försöker inte hålla ett långt försvarstal för att rättfärdiga sin klient och tillbakavisa åklagarens angrepp.

Han säger i stället: ”Det är sant alltsammans. Gud domare, Fader, allt är sant. Han har kränkt din rättfärdighet och kvalificerat sig för det stränga straffet. Han måste dö”. Och så säger han: ”Herr domare, jag dör i brottslingens ställe”. Hur skall det kunna ske?

Först måste försvararens liv granskas och prövas i alla avseenden. Det gäller inte längre brottslingens personliga förhållanden, det gäller även försvararens liv. Av hela anklagelseakten vet man vad brottslingen gjort sig skyldig till, men hur är det med den som säger sig vilja dö i hans ställe.

Åklagaren anmodas nu föra talan, inte mot brottslingen, utan mot försvarsadvokaten, Sonen, för nu är det honom det gäller. Försvarsadvokaten sätter sig på den åtalades plats, och åklagarens alla bisittare träder upp. Med anklagelse efter anklagelse träder de fram för att bevisa att han gjort sig skyldig till synd. Man plockar fram det ena efter det andra.

Han om någon har gjort sig skyldig till de värsta förbrytelser. Han har hädat, han har kallat sig Guds son, han har kvalificerat sig till dödsstraff, han skall stenas. Men inte nog med det, han har också med förtäckta eller öppna ordalag nu och då sagt att han är jordens Herre och konung. Ännu värre, han har provocerat och utmanat hela det romerska väldet.

Han har sagt sig vara konung, fastän han ingenting annat är än en politisk uppviglare och upprorsmakare. Han måste

dödas. Dessutom, har man sett hur han bedrivit sin verksamhet på sabbaten. Han har gjort ting som är förbjudna, han har botat sjuka på självaste sabbaten.

Såg man inte hur han gick in på grannens åker och plockade ax åt sig och sina lärjungar? Har man inte sett hur han bar sig åt därnere i en av synagogorna, när han demonstrativt helbrägdagjorde en kvinna som gått hopkrupen i 18 år. När man begärde att han skulle legitimera sig, drog han sig undan. Han hade inte velat legitimera sig på något vis. Han är ingenting annat än ett villfarande fenomen, ett offer för förförelse och en förförare. Han måste dö; överlämnas åt hedningarna. Han skall mördas på det grymmaste sätt.

Jesus blev överlämnad åt korset. Och korset pressade honom mot marken. Han orkade inte själv bära det, så någon fick ta det i hans ställe och gå till huvudskalleplatsen Golgata, brottslingarnas ökända avrättningsplats. Jesus dömdes till döden för de grövsta illgärningar. Han dömdes av människor och djävlar på jorden.

Åklagaren träder fram

Åter befinner vi oss i himlen. I höjden träder åklagaren fram med sina bisittare medan Jesus är i dödsriket, och en oerhörd rättegång äger rum. Nu gäller det inte människorna, nu gäller det om Sonen skall vara kvar i dödsriket. Åklagaren med sina bisittare granskar hela akten. När rättegången är avslutad och akten överlämnad åt domaren, kungöres domen. Andarna och furstarna håller andan inför denna väldiga rättegång som äger rum i himlen. Är Jesus rättfärdig, då måste hans död tillräknas någon annan.

Allt sedan uppståndelsen har Jesus bevisat sig vara rättfärdig och bevisat sig vara Guds son. Nu är alltså stunden inne, när domen skall kungöras. Jesus förklaras rättfärdig. Då brister dödsrikets bojor. Dödsriket blir ett modersskötе, som kommer i fruktansvärda födslovåndor, och Jesus förlö-

ses ur dödsriket. Ära vare Gud!

Skriften säger att han blev den förstfödde ifrån de döda. Han gick för att inta den plats som är vigd åt människans befriare och förlossare; platsen på Guds högra sida i härligheten. När han kom hem efter fullbordat försoningsverk, stod hela den eviga världens representanter, furstar och väldigheter och ropade i triumf, som vi kan läsa i Ps 24:

- Höjen I portar edra huvuden, höjen eder I eviga dörrar, för att ärans konung må draga därin. Vem är då ärans konung? Det är Herren stark och väldig, Herren, väldig i strid.

Gudasonen utlämnad

I psalmen talas inte om vanliga portar, utan det handlade om rådslag. Det hade varit rådslag på högsta nivå, och stämningen hade varit alldeles speciell när åklagaren trädde fram. Andevärldens väldige sänkte sina huvuden ty de hade varit vittne till det drama som ägt rum på jorden. Gudasonen hade blivit utlämnad åt hedningarna, överlämnad åt bödlar och fastspikad vid ett kors. Änglarna förstod det inte, furstarna förstod det inte, de var försjunkna i djupaste vemod.

Vad hade skett? Gudasonen på ett kors ropade så att det ljöd rakt igenom rymden, ända till Fadern: *”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?”* ropade han i natten, och tystnaden var absolut. Det var som om hela skapelsen höll andan. Gudasonen dog och kastades i dödsriket. Så ägde rättegången rum. Domen kom och han förklarades rättfärdig. Då proklamerades döden besegrad. Men Jesu död kunde inte gälla hans synder, eftersom han inga hade gjort. Då måste hans död tillräknas någon annan som gjort synd. Ära vare Gud!

Vi befinner oss åter på åskådarplats då det i dödsriket proklameras att Jesus vunnit seger. Ut ur dödsriket går han som segervinnare. Men vem är det han har med sig? Jo, det

är Abraham, Jakob, Isak, Josef, Jesaja och Jeremia. En hel skara kommer med Jesus i täten. Han har proklamerat sin seger i dödsriket och predikat för andarna. Nu väcks de upp och tågar ut. Halleluja! Jesus tömde dödsriket på alla troende. Vi känner igen många av gestalterna. Det blir hundratal, tusental, millioner! Så förlöses de ur dödsriket och går i triumf ut.

Vi skall lyftas upp

Snart har vi haft sista mötet på jorden. På samma sätt som troshjältarna togs upp ur dödsriket, skall vi lyftas upp i skyn, Herren till mötes - på samma grund, med samma kraft, uppståndelsekraften. Genom Jesu blod har vi fått syndernas förlåtelse. Men inte bara förlåtelse. Jesus gav oss också kvitto på att skulden var betald. Genom uppståndelsen har vi fått kvittot. *”Han lever, I skolen ock leva.”*

I dödsriket hade de tillbringat århundraden och årtusenden tillsammans med alla de övriga, och väntat och längtat. Så, i ett ögonblick, överfördes de till paradiset. Jesus blev de troendes sabbat, de kom in i vilan, in i paradiset, i den ljuvlighet som Fadern skapat.

Då Jesus gick ut ur dödsriket, talar Skriften om att han ”for upp”. Det talas annars i hela bibeln om att de ”gick ner” i dödsriket. Adam gick ner, Abraham gick ner, Mose och Josua gick ner i dödsriket. Men Jesus ”for upp”. Han tog dödsrikets fångar med sig och for upp. Vilken suveränitet! Ingen hade gått upp före honom, men han gick upp.

Åter befinner vi oss i himlen och Jesus är på väg upp. Det är stora förberedelser i höjden. Allt skall vara på sin plats. Så ropas det ut i rymden: *”Höjen I portar edra huvuden, höjen eder I eviga dörrar, att ärans konung må draga därin. Vem är då ärans konung? Det är Herren stark och väldig, Herren väldig i strid. Höjen I portar edra huvuden, höjen dem, I eviga dörrar för att ärans konung må draga därin. Vem är då denne ärans konung?*

Det är Herren Sebaot; han är ärans konung.”

Vad har Jesus med sig hem? Det enda i himmelen som någon människa har gjort, det är såren i hans händer, sida och fötter. Det är den sanna bilden av den fallna människan. Men Jesus har något mera. Han har med sig sitt eget blod. Så renas vid hans inträde de himmelska tingen.

Himlen måste renas

Varför måste de himmelska tingen renas? Jo, därför att i himlen ägde fallet rum. Till himlen skall också benådade syndare komma. Beviset på att jag skall nå dit upp finns inte i något bankvalv på jorden. Det finns i himlen, och det är Lammets blod.

Genom blodet förlorade också åklagaren all sin makt. Då Jesus dog på korset, dog han inte för egna synder. *”Han har nämligen utplånat den handskrift som genom sina stadgar anklagade oss och låg oss i vägen. Den har han skaffat undan genom att nagla den fast vid korset.”*

Handskriften är inte en pappersbit som tillsammans med Jesus spikades fast vid korset. Handskriften är hans egen kropp. Han bar våra synder i sin kropp upp på förbannelsens trä. I Jesu kropp finns hela släktets samlade synd. Men i hans blod finns medlet som upphäver all syndens verkan. I sin kropp bar han dina och mina synder på förbannelsens trä och genom hans blod blir vi försonade med Gud. Blodet är det enda betalningsmedel som gäller för att gälda skulden.

Ingen människa kan taxera värdet av blodet. Det gör Gud. Frågan är om blodet täcker syndaskulden. Skriften har sagt att det täcker. Blodet gäller. Värdet kommer aldrig att kunna uppskattas eller uppfattas på jorden. Men det är inte heller meningen, för taxeringen sker i himmelen, och det är dit vi är på väg. Rättfärdiggjorda genom Jesus Kristus skall

vi inta vår eviga besittning. Men vi är inkastade i en strid emot den makt som vill göra oss himmelen stridig och beröva oss livet.

Vår strid står också emot honom som vill ha vårt samvete över på sin sida för att också genom det anklaga oss. Inför honom gäller blodet och ingenting annat, därför att blodet renar till och med våra samveten från döda gärningar. Vi kommer inte till himlen på prestationsfrälsningens väg, d.v.s. vad vi kan göra av riter eller fromma gärningar. Vi kommer till himlen genom blodet.

Vi har inga möjligheter att övervinna denna intelligenta och sluga åklagarmakt genom vår egen moraliska styrka eller värdighet. Men vi har ett medel som vi kan föra fram i striden om vår själ, om vårt eviga hem, om vår frälsning, och det är blodet. Genom Lammets blod skall vi hem, pris ske Gud!

Tack för blodet

När vi går genom stadens portar skall vi inte sjunga: ”Herre, jag har profeterat i ditt namn, jag har uttytt i ditt namn, jag har drivit ut onda andar i ditt namn, jag har givit allmosor i ditt namn och jag har tjänat på jorden.” Nej, då vi går igenom pärleportarna, så kommer vi att sjunga Mose och Lammets sång, ja, vi kommer att sjunga om blodet, blodet och åter om blodet.

Vi kommer att sjunga: ”Jesus, tack för blodet, genom blodet står vi slutfrälsta!” Det står klart och tydligt att de slutfrälsta icke hade sitt liv så kärt att de drog sig undan döden. Vad är det för död, eftersom det handlar om liv? Vi läser om ett blod som befriar ifrån syndens skuld och öppnar vägen till livets träd. Hur kan det vara möjligt att det samtidigt har med död att göra. ”*De älskade icke sitt liv så att de drogo sig undan döden.*”

Den som tror på Jesus, åkallar hans namn och identifierar sig med honom, är lika rättfärdig som Jesus själv. Det är

ingen gradskillnad. På samma sätt som Jesus Kristus sitter på Faderns högra sida i himlen, så skall vi dit. Inte i kraft av vår egen rättfärdighet, utan i kraft av Kristi rättfärdighet. Den räcker till! Men då vi kommit in i denna ställning, kommer vi att göra samma upplevelse som denne Jesus. Han förlorade livet som illgärningsman på jorden. Ändå var det bara skenbart.

Satan kan beröva oss de instrument genom vilka vi kan verka i tiden, men aldrig för evigheten. Hans makt är begränsad. Han kan hota oss och föra diskussioner på olika nivåer om vår kraft och om vår kropp, som han gjorde över Mose kropp. Han diskuterade med överänglarna om Mose kropp. Men hans makt sträcker sig inte längre än så.

Skulle det vara så att vårt vittnesbörd om Jesu Kristi uppståndelse, frälsning och härlighet leder fram till att vi förlorar det här livet, så betyder det ändå inte döden för oss. Det betyder uppgång, hemgång och befordran till härlighetens rike. Därför kan vi säga: Var frimodig! Satan uppträder hotfullt och listigt, Han hotar att ta dens liv som bekänner Jesus. Han hotar att beröva oss segern.

Men han är besegrad. Han tror sig ha någonting, och han hotar med den inbillade makten. Ändå är han besegrad, därför att Jesus har besegrat honom, halleluja! På grund av hans seger, så vinner också du och jag seger i Jesu namn.

”De övervunno honom i kraft av Lammets blod och sitt vittnesbörds ord”. Håll fast vid bekännelsen att Jesus är Herre, och det går till seger! Det kan se bedrövligt ut, men det går till seger! I Guds rike kan det se ut som om det skulle bli sammanbrott och undergång, men det är optisk förvillelse.

Då vi får det rätta perspektivet, ser vi att det som såg ut att bli nergång, undergång och nederlag, leder till uppståndelse, seger och härlighet i evighet! Amen.

Släpp mitt folk!

Det är inte ödets nyck som bestämmer Guds folks utveckling och framtid. Det finns en gudomlig plan. I varje tid använder Gud den metod och de redskap, som situationen kräver. Aldrig för tidigt och aldrig för sent, kommer budskapet och kraften.

Guds problem är att förmedla kunskap till sitt folk om sina avsikter. Det finns tider då hans barn är så stolta, högmodiga och otillgängliga att de inte lyssnar. Men så kommer tider då de har blivit stukade och tillintetgjorda och fyllda av klenmod. Då lyssnar de och Gud kan komma med det rätta budskapet.

Det är en märklig tid när Guds barn hamnar i klenmod. De blir då helt paralyserade av sin situation, och fångas av nöden, förtrycket, problemen och ångesten. Man förtvivlar över tingens ordning och längtar efter något annat. Men ingen kommer någonstans genom förtvivlan och ingen kommer någonstans genom längtan.

Ingen tar sig fram på Guds väg genom att fotografera eländet och skaffa sig informationer om situationens tragik. Det fordras något helt särskilt och det är en uppenbarelse från Herren. När Guds folk förstår de resurser de förfogar över, förstår de också att det inte finns någon situation, tid eller period som är dem övermäktig. Vi läser hur Mose och Aron samlar folket och delger dem vad Herren talat.

- Sedan gingo Mose och Aron åstad och församlade alla Israels äldste. Och Aron omtalade allt vad Herren hade talat till Mose, och han gjorde tecken inför folkets ögon. - Då trodde folket, och när de hörde att Herren hade sett till Israels barn och att han hade sett de-

ras betryck, böjde de sig ned och tillbådo. (2 Mos 4:29-31)

Sann frigörelse

Det första Gud gör, det är att ge sitt egendomsfolk en vision så att de ser hans möjligheter. Det sker i ett jättelikt väckelsemöte, ett uppbyggelsemöte, där den profetiska kraften är mäktig. Mose och Aron träder fram och talar så att hela menigheten fångas.

Men ett väckelsemöte, ett profetiskt vidrörande, en vision räcker inte långt. Knappt är mötet avslutat förrän man påminns om kedjorna, om svårigheterna och nöden. När sammankomsten är slut förlorar man den segerrika positionen och sjunker tillbaka till det gamla. Då tycker man att motståndaren är överlägsen och att alla utbrytningsförsök är dömda att misslyckas. Men ett sant frigörelseverk vilar aldrig på och kan aldrig ledas vidare på en vision. Sann frigörelse vilar fast och orubbligt på Guds eget Ord.

När Mose och Aron träder fram inför Farao efter mötet, så vet de att folket står bakom dem. Nu är de en sammansvetsad skara, redo att stå för budskapet. De beder med våldsam auktoritet: *"Släpp mitt folk, så att de kunna hålla måltid åt mig i öknen".*

Det säger oss att Gud känner precis sitt folks belägenhet. Han vill ha ett fritt folk. Han vill ha ett högtidsfirande folk och han vill ha ett avskilt folk. Det är tre saker som Gud aldrig någon gång ändrar i sin frälsningsplan. Därför måste han ta itu med sitt folks alla fiender.

Det är genom uppenbarelse som Gud för sitt folk vidare. I Gamla Testamentet heter det: *"Jag är Abrahams, Isaks och Jakobs Gud".* I Nya Testamentet möter vi en ny uppenbarelse, en väldig manifestation av Gud. Jesus säger till sin samtids religiösa ledare: *"Gud är en Gud för de levande."* Gud lever, Abraham lever, Isak lever och Jakob

lever. Gud har gett ett löfte åt Abraham och det måste fullbordas.

Abraham fick se den dag, som är frälsningshistoriens slutmål. Gud är trofast. Han står bakom sitt eget löftesord och han för sin plan till seger.

"Abraham såg hans dag och var glad." Det var den dag som var till i Faderns sköte. Den dag då Jesus satte sig på Faderns högra sida. Denne Jesus, som lämnade himlens härlighet, blev till i mänsklig gestalt och som steg ned i dödsriket, vann seger där och sedan återvände till Fadern.

Det Gud hade sagt åt Abraham kunde inte ändras. Abraham betraktades som fanatiker och extremist. Han var inte som andra, han kunde inte resa sitt altare var som helst. Han gick inte till vilken stad som helst. När andra sökte säkerhet och komfort och drog in i staden för att njuta av materiell välfärd, då stannade han utanför.

Han var en särling. Men det heter att han umgicks med Gud. Han sökte inga kortsiktiga lösningar därför att han hade sett längre. Han hade sett staden med de fasta grundvalarna och därför föredrog han att bo i tält här i tiden. Abraham var nog aldrig mantalsskriven på jorden, men han var skriven i himmelen.

Ett avskilt folk

Gud talade med Abraham och lät honom se århundraden in i framtiden. Det folk som drog ned till Egypten, och stannade där under några sekler, de kom inte dit av en tillfällighet. Det var Guds förunderliga ledning. Han vakar över sina tjänare, han vakar över sitt ord och frälsningshistorien går vidare i en stegrad uppenbarelse.

- Och han sade till Abraham: Det skall du veta, att din säd skall komma att leva såsom främlingar i ett land som icke tillhör dem, och de skola där vara trälar, och man skall förtrycka dem, så skall ske i fyrahundra år.

- Men det folk, vars trälar de bliva, skall jag ock döma. Sedan skola de draga ut med stora ägodelar.

- Men du själv skall gå till dina fäder i frid och bliva begraven i en god ålder. Och i det fjärde släktet skall din säd komma hit tillbaka. Ty ännu hava icke amoréerna fyllt sin missgärnings mått. (1 Mos 15:13-16)

Abraham fick veta något mer och det var att Herren hade utsett ett område, ett land där hans folk skulle bo. Där kunde hans folk vara avskilt, fritt och högtidsfirande.

- Då nu solen hade gått ned och det hade blivit alldeles mörkt, syntes en rykande ugn med flammande låga, som for fram mellan styckena.

- På den dagen slöt Herren ett förbund med Abram och sade: Åt din säd skall jag giva detta land, från Egyptens flod ända till den stora floden, floden Frat, kainéernas, kenaséernas, kadmonéernas, hetiternas, periséernas, rafaéernas, girgaséernas och jebuséernas land. (1 Mos 17:21)

Den innersta principen

Guds folk hade en underbar tid i Egypten. Det utvecklades och blev starkt och kom att utgöra en stat i staten. Men så tillträdde en ny konung, som inte visste av Josef. Och nu kom en ny tid. En tid av förtryck. Ja, Egyptens politik blev att hålla dem i förtryck:

- Och denne sade till sitt folk: Se, Israels barns folk är oss för stort och mäktigt. - Välan, låt oss då gå klokt till väga med dem, eljest kunde de ännu mer föröka sig, och om ett krig komme på, kunde de förena sig med våra fiender och begynna krig mot oss och sedan draga bort ur landet. - Alltså satte man arbetsfogdar över dem och förtryckte dem med trälarbeten. Och de måste bygga åt Farao förrådsstäder, Pitom och Raamses. (2 Mos 1:9-11)

Situationen, ter sig ohygglig. Det är mänskligt lidande och nöd som går ut över hela familjer. Då gäller det att förstå att detta inte är något förblivande. Gud förändrar situationen för sitt folk för han vill frigöra det för en ny uppgift. Den nya situation som uppstår, är inte isolerad från sammanhanget. Det är Guds frälsningshistoria som går vidare.

Låt oss se på den innersta principen. Vad är det som skiljer Guds folk från världen? Vad är det som skiljer Israels folk från Egyptens? Det finns en skillnad, men den sitter inte i första hand i det yttre. Den sitter inte i deras fostran eller karaktär och inte i deras antal. Det är fråga om livskraft. Har Gud gjort ett verk så kommer det att sättas på prov, ett mördande prov, ty Farao kämpar mot att Guds folk skall utvecklas, och den Farao som vi kämpar mot, Satan, har mycket större resurser än vad Egyptens konung hade. Han hatar allt liv, andligt liv.

Han som imiterar

Satan har ingenting emot fulländade gudstjänster och ceremonier. Men han vill till varje pris komma åt livet, gudslivet. Ett av de effektivaste sätten han använder är att rikta in sig på nyckelpersonerna. Och vilka är de? De är inte i första hand andliga ledare, även om också de är nyckelpersoner. Men förutsättningen för Guds verks framgång är de andligen nyfödda. Satan arbetar målmedvetet att få tag i alla nyfrälsta. De hinner knappt bli födda till medvetet liv förrän han försöker leda dem in i förvillelse, falsk religion och falsk kristendom, därför att han vill döda livet.

Ju mer Farao skruvade åt förtryckets skruv desto mer ökade nativiteten hos folket och barnen blev också allt friskare. Vi inbillar oss ibland att om vi får slut på motståndet och fientligheterna inställes, kommer barnen att bli bevarade. Men fienden ändrar inte målsättning för det.

Barnens framtid och utveckling är mycket beroende på

hurudan modern är. Är modern klen, orkeslös och trött kommer det att sätta sin prägel på livsfrukten. Det allra viktigaste för församlingen är att hålla sig levande och livskraftig, frisk i bönen så att den kan föda andliga barn...

Det finns någonting som Satan aldrig kan. Han kan aldrig skapa liv, han kan bara imitera liv.

I Satans väl uttänkta planer ingår att söka få de rätta personerna i sin tjänst. Det heter att Farao försökte locka barnmorskorna över på sin sida. (2 Mos 1:16-17)

Om Satan lyckats i sitt uppsåt hade alla nyfödda gossebarn blivit utsatta i Nilen och floden hade sköljt undan dem. Moderförsamlingarna måste få kraft ifrån höjden, för att bli kraftiga, friska, sunda och levande. De måste kunna föda fram andliga barn i rätt tid och på rätt sätt, så att ingen föds till liv för att gå en bråd död till mötes.

Farao försökte locka barnmorskorna över på sin sida. Han nödgades dock konstatera att planen inte lyckades. Barnen räddades undan floden och en säker död. Men de föddes till suckan och träldom. (2 Mos 2:23)

Vi föds alla till liv, men livet kan gestalta sig för var och en på många olika sätt. Många utvecklas till övermänniskor, religiöst, moraliskt och intellektuellt, men är på väg att gå förlorade. De har i kampen mot makterna kämpat för sitt liv så förtvivlat, att de blivit hårda, ja, granithårda.

Deras panna är som diamant och deras hjärta som granit och de har utvecklat en intelligens och en kraft som ingen står efter. De äger kainslinjens religiositet, vars slutmål är framträdandet av den verkliga övermänniskan Antikrist. Han skall upphöja sig över allt vad gud heter och ta sitt säte i templet. Han respekterar inte någon lag eller ordning utan bryter egenmäktigt med alla heliga tider och lagar och drar Guds vrede över sitt eget liv och andras. Många är inne i den utvecklingen.

Vad föds vi till?

Gud har dock inte kallat oss till att vara övermänniskor utan gudsmänniskor. I stället för att vara hårda, stolta och högmodiga vill han göra oss ödmjuka. Nåden i Kristus frigör inte köttets krafter i vårt väsen, utan vi fostras till att befliţa oss om att göra vad gott är. Guds vilja är nämligen att vi skall bli honom lika i alla avseenden.

Alla människor som blivit frälsta, vad föds de till? Föds de till suckan, till jämmer, brutna gudsförbindelser, till ångestrop, frågor eller undran? Finns det något svar i Guds ord? Ja, det gör det. Det är verkligen inte likgiltigt vad människan gör eller blir eller satsar på.

Gud vill ha ett fritt folk, och alla människor har köpts fria. Det är under livets gång som alla oken har lagts på oss. Vem har då lagt på oss alla ok? Vi har tagit arvet ifrån fäderna. I stället för att påminna oss om Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, påminde de oss om sina bördor, problem och svårigheter.

I stället för att visa oss till de väldiga kraftkällorna ifrån ovan, pekade de på kortsiktiga lösningar, som världen kunde erbjuda. De religiösa ledarna förstod inte att vi längtade efter Gud, efter frigörelse och efter att få tjäna Herren. I stället kom de och erbjöd oss bildning och medel till självförverkligande. Då vi gjorde revolt och protesterade förstod de oss inte. De kom bara med sitt program för fostran och anpassning.

Valet är vårt

Det finns en obändig längtan i varje människa. Var och en som är född in i Guds rike är född till frihet. Det finns inte någon som har rätt att lägga något ok på oss. Denna frihet är så suverän, så inte ens den helige Ande bryter sig in i vårt liv. När han kommer och undervisar oss, överlämnar han åt var och en fritt att fatta beslut om han skall öppna sig för Gud eller stänga sitt hjärta.

Guds Ande hetsar ingen till kamp eller stress, nervositet eller oro. Jag får profetera eller predika om jag vill, men jag får också tiga. Jag får följa Lammet hur långt jag vill på lydnadens stig. Jag får gå ända in i de djupaste lidanden för att förenas med honom och lära känna hans hemligheter. Men jag kan också stanna utanför som åskådare, beundra och applådera, och aldrig bli en efterföljare. Anden överlämnar åt oss själva att fatta beslut.

Vi kan få tala i tungor en hel vecka om vi vill. Anden tillåter det. Vi får även vara stilla, och Anden tillåter det. Jag kan dra mig undan all fostran och all tuktan och leva fram mitt liv som en vildvuxen kristen med många sidoskott. Det heter dock om vingårdsmannen, att då han såg trädet som bar frukt, rensade han det för att det skulle bära ännu mera frukt.

Den som smakat den helige Ande, tagit emot det goda Gudsordet och böjt sig under det, han har en sådan evig längtan, att när han möter Guds Ord förmanande och tillrättavisande, böjer han sig ännu djupare och blir ännu mer fruktbärande.

Bön från förtryckta

Guds barn är födda till frihet. Men människor som vi möter i olika sammanhang, vad är de födda till? De är födda till suckan, klagan, träldom, rop och jämmer.

En dag blir längtan så intensiv, att de börjar ropa på Abrahams, Isaks och Jakobs Gud: Herre, se till ditt folk! Förnya i dessa år dina gärningar! Kom över oss, våra föräldrar, syskon, vår föreståndare, våra äldstebröder och evangelister! Låt oss få komma tillbaka och åter få uppleva den levande och omedelbara gemenskapen med dig, Herre! Bryt sönder våra program och vår tradition som ligger som ett hinder på vägen! Ta itu med våra fiender på det plan där de finns.

En sådan bön kan himmelen aldrig låta bli att svara på, därför att den bönen kommer från ett förtryckt folk, som är medvetet om att det har förlorat sin skönhet och härlighet, sitt självmedvetande och sin självtillräcklighet. Det är Herren själv som har fört folket in i denna situation genom att hela tiden successivt beröva det dess trygghet.

Gud sänder sitt folk in i nöd om det behövs för att få fram sitt verk. Gud tar ut en profet, då det behövs för att meddela sitt folk sina möjligheter. Gud lägger det ena till det andra, och så småningom kommer en konfrontation, som är absolut nödvändig.

Gud skickade inte Mose och Aron med ett förhandlingsprogram. Han skickade dem med en befallning och en fullmakt. Idag uppträder Herrens tjänare så att man nästan tror att Satan blivit Guds medarbetare. Man talar om dialog och samtal, förståelse och tolerans. Herren kommer dock inte med ett diskussionsförslag. *”Släpp mitt folk!”* säger han.

Konfrontation

Mose befallning till Farao var fullständigt entydig. Farao darrade på sin tron. Det blev inga diskussioner och samtal om Farao kunde ha den vänligheten att lätta lite på trycket. Det var bara en sak det var fråga om: Släpp mitt folk! Folket måste ut ur allt sataniskt förtryck, bort ifrån och ut ur världen för att kunna komma in i ett gudomligt sammanhang.

Alla de makter som trängt sig på, berövat Guds folk dess positioner och smugit på dem olika träldomsok måste få möta honom i en avgörande konfrontation. Då Mose hade burit fram sitt budskap, mobiliserade Farao sina resurser till en motattack. Genom att studera hans tillvägagångssätt kan vi lära oss känna igen Satan. Farao är inget annat än en exponent för Satans metoder och avsikter.

De första Satan aktiverade var fogdarna, därnäst uppsyningsmännen. Det skall inte så mycket till av andligt liv, förän man får känna av fogdarna. Det finns en fogde i varje by. Så fort Guds barn blir medvetna om att de inte är kallade att vara tegelbärare vid Faraos ugnar, utan bärare utav gudomlig kraft, så kommer dessa fogdar och påminner dem om deras historia, deras belägenhet och underlägsenhet.

De trycker ner dem i mindrevärdeskänslor och får dem att hamna i resignation och klenmod. De har god hjälp av Israels uppsyningsmän, som är av deras eget folk men som blivit Egyptens hantlangare i dess strävan att hålla ordning på folket.

Uppsyningsmännen var mästare i att återföra det betryckta folket till mötes- och arbetsordningen. De maktmedvetna fogdarna gick i sin tur till rätta med uppsyningsmännen. Så när Mose och Aron trädde fram med frihetsparollerna mötte de ett folk försjunket i resignation. Väl i tron att frihetens timma äntligen slagit fick de i stället erfara att förtryckets snara drogs åt ännu hårdare.

Gud är i verksamhet. Det blir värre och värre för Guds folk, ju mer Gud verkar. Ibland har man känslan av att man formligen stryps och går under. Det beror på att vi ser så kortsiktigt. Vi tänker på vad vi skall äta och dricka och hur vi skall sova. Vi tänker på hur våra barn skall klara sig i den nya främmande miljön och hur det skall bli. Men vad betyder det om vi mår så eller så? Det betyder ingenting. Antingen vi känner oss på höjderna eller i dalarna, har Gud övertaget. Han säger till den som är rädd att gå hem och vila sig. Han kan lika väl utföra sitt verk genom en eller två.

Egypten ur folket

Sedan Gud haft sitt enskilda samtalsmöte med Mose och Aron, trädde de inte fram med böjda ryggar inför Farao utan med samma befallning som tidigare: Släpp mitt folk, så

att de kan hålla måltid åt mig i öknen! De ändrade inte sitt budskap. Herren kommer alltid igen med ny kraft, därför att han vill ha loss sitt folk.

Ibland har människor sagt: Nu går det igenom! Så är de uppe på höjderna och seglar ett tag. Nästa gång man möter dem, är plötsligt vingarna klippta. Då är de nere i samma elände och har samma grodperspektiv som förr. De fick en vision och trodde att de skulle gå vidare på den. Vi går inte vidare på visioner, vi går vidare på Guds Ord, vare sig det är öppet eller stängt, motigt eller svårt.

Gud har sagt: Släpp mitt folk! Även om det ser ut som om det blir bakslag hela vägen, kommer han igen år efter år och varje gång med ett förnyat budskap med förnyad skärpa och kraft. Släpp mitt folk!

Gud måste gå till botten med allting och därför är det inte bara sitt folk han måste ta itu med. Det är också de andemakter som binder. Det är alla de som träder upp och imiterar Guds verk för att ta hand om budskapet och förfuska det. Jag har en känsla av att genom tidens midnatt går ett budskap: Släpp mitt folk.

Satan skall tvingas att släppa folket, men inte genom någon mänsklig styrka eller kraft utan genom Guds eget Ord. Herren skall ta itu med Faraos fogdar, Israels uppsyningsmän, makterna, myndigheterna, spåmännen och besvärjarna. På det sättet går frigörelsen vidare, genom konfrontation efter konfrontation.

Slutligen måste också själva Fördärvaren övervinnas. Det kunde ske endast på ett sätt, genom blodet.

Alla människor i Egypten var egentligen under samma dom, därför att Gud gick igenom hela landet. Alla förstfödda ifrån Faraos hus ned till trälens hus, och då var också Israels hus inräknat, var hotade till livet av Fördärvaren. Alla skulle ha drabbats av samma fördömelse. Det var dock

något som skilde Israels barn från de övriga, och det var blodet.

Är du på Herrens sida, är du oåtkomlig för allt straff, all dom och all vedergällning. Då är du bevarad i frid för att leva i Herren. Gud skiljer ut sitt folk från sammanhangen, drar upp gränserna och leder det in i sitt nya sammanhang.

I öknen började en underbar avgiftningsprocess för Israels barn. Det räckte inte med att folket skulle ut ur Egypten, Egypten skulle också ut ur folket. Herren Gud stängde av alla gränser och förbindelser med Egypten, och så åtog han sig alla förpliktelser för folkets uppehälle, framtid och utveckling. Sådan är han även idag. Vi är kallade att komma ut i ensamhet, ut till honom för att offra till Herren och för att uppleva gemenskapen med den Högste.

Endräkten upprättas vid korset

Vi talar om endräktig omsorg om varandra och då frågar man sig naturligtvis - var någonstans upprättas endräkten? Naturligtvis i bönegemenskapen. Etableras den inte där, etableras den aldrig, då blir det aldrig *”endräktig omsorg om varandra”*.

Bönen verkar på flera sätt, den verkar bland annat utblottande. Genom bönen blir vi uttömda. Man skulle också kunna säga att genom bönen blir vi reducerade till sanna och riktiga proportioner. Tidsandan verkar i direkt motsatt riktning, vi blir detaljfixerade istället för att öppna oss för den fullhet som ska finnas i församlingen. Så blir vi särlingar på det sättet att vi blir oss själva nog och inbillar oss att vi kan fungera och klara oss i stort sett ensamma eller med det vi personligen representerar. Vi har inte förstått att det kristna livet är någonting mer än att skapa trivsel, komfort och välfärd i vår vardag. Det är någonting mycket mera. Vi har verkligen ingen benägenhet för endräkt, och därför är alla dessa samlingar som påstås vara ekumeniska uttryck för en splittring, man har avsöndrat sig från sitt eget ursprung och har en samtidsfixerad, horisontell syn på Guds verk. Man saknar det vertikala, det som kommer uppifrån och ner. Från det centra man själv byggt upp eller åstadkommit går det ut signaler som påverkar människorna att göra vissa saker, att samlas på vissa ställen, att uttala sig om olika ting i resolutioner eller föredrag. Det kan vara fredsfrågan eller något annat som man anser betydelsefullt.

Men vi ska göra klart för oss att detta är politik och det beror på att man är instängd i tiden. Gud vill ge oss medve-

tenhet om vår historia, så vi kan se Guds gärningar i det förflutna. Så här säger han: *"Jag förde er ut ur Egypten - det var jag som bevarade er under de smärtsamma åren i öknen."* Det var förfärliga år, då varje rastplats var en begravningsplats, då varje etapp avslutades med att en ny skara utraderades, försvann och begravdes i sanden. Men också där ser vi hur Gud uppenbarar sig - gång på gång kommer han med sin mäktiga uppenbarelse. Han gjorde det för han var angelägen om att föra dem in i det land som han hade utlovat. Han kommer tillbaka och han ger åt oss visionen eller framtiden, vi får blicka in i den.

Några säger om Guds folk att de är efterblivna eller samarbetsovilliga, för att de tror på Gud och känner sin Herre och inte tror på ekumeniska manifestationer där man ska demonstrera sin styrka i numerär och statistik. Människor fångas av detta, för det verkar storslaget och mäktigt, men det är ingenting annat än ett försök att konkurrera med alla de maktkonstellationer som existerar i världen.

Sken av enhet

Varför kan vi inte hålla oss till sanningen? Vi vill ha röster, vi vill bli mäktigare. Det är en medveten kyrkopolitik, som ges sken av enhet, men det är en bluff. Denna enhet har med sig den konsekvensen att dessa ekumeniska organ och plattformar i allt större utsträckning blir statens tjänare därigenom att de blir ekonomiskt beroende av subventioner och andra förmåner som de inte kan leva eller existera utan. Därmed har man kommit i ett beroendeförhållande som är förödande.

Jag har ingenting emot kristna vänner i något sammanhang, men jag är emot alla dessa försök att manipulera och styra den kristna skaran in på vägar som aldrig kan leda till något annat än fortsatt fördjupat avfall. Det leder inte till nya Jerusalem, utan in i ett babyloniskt mönster där man

förslavas och förlorar sin kristna identitet, sin frimodighet och sin sanna glädje och frihet.

Det är viktigt att vi inte säljer vår frihet för att få fred med andra maktkonstellationer. Vi är angelägna om att kunna upprätthålla goda och naturliga förbindelser med vår huvudstad. Det är inte Rom, Washington eller Moskva, det är det nya Jerusalem!

Fientliga krafter gör anspråk på våra tjänster, på vårt engagemang och vill exploatera de fonder av tro, kärlek och frid som vi har. Det är något så värdefullt att alla vill komma åt det i en tid, då alla värden är devalverade och det inte finns några andra värden än just tidens förgängliga.

De politiska partierna räknar med massorna, och den religiösa världen som varit med om en perspektivförskjutning där de eviga tingen tonat bort, gör också det. Samtidsproblem och missförhållanden av olika slag har fångat uppmärksamheten och man vill engagera sig för att förbättra och förändra. Människorna har förlorat den eviga världen, den finns inte längre och man märker denna världslikställighet på alla områden. Det är det som teologerna kallar sekularisering. Man likbildas med världen och påverkas fundamentalt av kulturmiljön och man märker att detta också präglar församlingens gudstjänstliv, mission och verksamhet överhuvudtaget.

”Tro på Gud, så blir du lycklig”, hör man förkunnas idag. Jag är inte övertygad om att utbudet är sant och att varudeklarationen är riktig. Den stämmer inte: någonting skorrar i budskapet - det är en korslös härlighet, ett sken utan kraft!

I Matteus 4 står det att Jesus blev förd upp på ett berg. Man blir faktiskt lite generad och funderar om det kan vara möjligt att djävulen hade ett sådant inflytande över Herren Jesus Kristus. Men han måste gå igenom det här! Vi kommer heller aldrig undan lockelserna att gå en lättare och bekvämare väg, frestelserna att komma undan korset och

förnedringen; vi har en önskan att tillägna och erövra - bli en maktfaktor i tiden.

Djävulen visade Jesus hela världen och presenterade den som sin egendom. Som myterist hade Satan genom människans hjälp och i harneskt motstånd mot Gud tillägnat sig jorden. Genom människan hade han fått ett herravälde som han sedan var angelägen om att befästa och utveckla i konkurrens med Gud. Han önskade ingenting hellre än att återupprätta paradiset, att skapa en mänsklighet av lyckliga individer, men han kunde det inte. Han kunde inte åstadkomma detta, för det största problemet han hade, det var människan själv. Människan som åter och åter griper in i skeendet, snitslar nya barnor, utnyttjar och exploaterar Guds myndighet.

Men *Gud löste problemet på Golgata!* Han löste det inte genom att förbättra den gamla skapelsen, att lappa ihop något gott med något ont, han löste det genom döden. Så dog den gamla skapelsen i den siste Adam och så uppstod den andra människan.

Satan har den gamla människan till sitt förfogande och egentligen skulle han vara totalt maktlös om inte den rebelliska människan hade gett honom sin makt. Han har ingen mer makt än den mänskligheten ger honom. Om människorna upphör med denna lojalitet skulle hela hans rike rasa ihop. Nu försöker han skapa ett rike som är så likt Guds rike som möjligt, men han kommer aldrig att lyckas för han har bara den gamla skapelsen till sitt förfogande och den kan aldrig något annat än dö och gå under. *Gud räknar med den nya skapelsen!* Det är de pånyttfödda människorna och dessa har han lett in i församlingsgemenskapen.

Allt som måste rivas ner och tillintetgöras för att Gud ska kunna utföra sitt verk det sker vid korset. Endräkten skapas på det sättet att varje enskild människa får en högst personlig upplevelse av korset. Saknas denna erfarenhet

så är den härlighet man tycker sig uppleva, övergående, förgänglig och fåfänglig. Det som övervinner världen, det är vår tro, inte våra åsikter, inte ens vår moral eller vår intellektuella styrka och kapacitet eller religiositet, men vår tro. Tron har vi inte i vår naturliga utrustning, tron kommer till oss och det är Guds skapade verk. Tron skapas i varje enskild människa genom Ordet.

Total kapitulation

När Gud ska få tag på människan, frågar han inte efter hennes etiska och estetiska värderingar, han överbevisar om synd! Det gör han inte genom dialoger eller ekumeniska resonemang, men genom den helige Ande övertygar och överbevisar han människan om synd, rättfärdighet och dom.

Tron är ett verk av Kristus, det heter: *”den tro som verkas genom Jesus har gjort...”*, det är *den* tron det är frågan om. Varenda människa som överhuvudtaget ska kunna bidra med själva grundförutsättningen för gudomlig uppenbarelse måste ha gjort en personlig erfarenhet som i realiteten innebär en total kapitulation. Det är en långtgående kapitulation som inkluderar också det som vi menar är gott. Vi måste kapitulera inför det faktum att det är inget av det vi presterar i fråga om religiösa aktiviteter som har något värde. Om vi beder, sjunger psalmer, går i kyrkan eller är aktiva i missionen har detta inget som helst värde i sig självt. Vi måste kapitulera inför det faktum att det inte finns något som Gud är redo att acceptera som ett medel att blidka eller muta honom.

Många människor blir frälsta, och sedan glider de ur nåden och hamnar i en gärningslära. Det är vanligt hos människor som gjort en karismatisk upplevelse. Sedan ser vi hur de teologiska systemen utvecklas, och till vår stora förvåning upptäcker vi vilken distans det är mellan olika kyrkoriktningar. Men när vi kommer till kärnproblematiken, grund-

frågorna, då upptäcker vi en väsenslikhet, just med avseende på till exempel gärningsläran, som den återfinns både i den karismatiska rörelsen, pingströrelsen och katolska kyrkan.

Det är få människor som kan se några likheter mellan den katolska traditionen och pingströrelsen och det beror på att man ser på deras liturgi. Men det som är viktigt i sammanhanget är frukten det åstadkommer. Vad leder det fram till? Leder det fram till frigjorda och gudsmedvetna människor som är medvetna om sin utrustning? Fastän detta är enkelt och klart uttalat i bibeln, är det svårt att tala om, det är som vore det en djungel av olika åsikter, och människan har sitt sinne fullt med tankar, meningar och inte minst fördomar som hon blivit preparerad med.

Rätta proportioner

Endräkten kan inte upprättas genom någon form av organisation eller administration - den kan inte upprättas på annat sätt än att var och en personligen gör en förnyad och djupgående upplevelse vid korset. Där får vi rätta proportioner och börjar uppleva skammen över självgodheten, fariseismen, lättjan, försumligheterna och ljumheten. Guds folk måste komma till korset för att göra sig av med sina bördor och befrias från allt som tynger. Då skulle de uppleva identifikation och enhet med honom som hänger där på korset. Han hänger inte där *istället* för oss som vi ibland säger, men *vi* hänger där med honom.

Vi har inga andra uppgifter eller funktioner och ingen annan makt än den helige Ande har utrustat oss med. Vi kan inte använda den utifrån religiösa föreställningar och mönster, vi måste bli livsförmedlande lemmar som kan kanalisera detta Andens liv. Här ligger problemet - vi måste till korset!

Guds rike är inget kösamhälle

Det heter om Jesus, att han ville lära dem att de alltid borde

bedja. Guds rike är inget kösamhälle, där man måste stå i lång aköer, för att komma åt allmosor. Vi sitter inte vid livets allfartsvägar och ber om en allmosa. Gud har aldrig gjort oss till tiggare, han har gjort oss till trons människor. Gud vill lyfta församlingen upp på ett andligt plan där människorna kan sitta i bänkarna och bli helbrägdagjorda genom att lyssna till Guds ords predikan. Gud vill hela varenda en, men inte efter våra konstlade mötesprogram och mönster. Han vill inte att vi ska exploatera gåvorna eller tjänsterna och genom dem berika oss materiellt eller ekonomiskt.

Vi tvingas; inte genom skjutvapen eller hot; men genom kärlekens makt, till en fördjupad bönegemenskap. Lärjungarna bad så här: *”Herre, lär oss att bedja såsom Johannes lärde sina lärjungar att bedja”*. Det vill säga, det var fråga om ett besmittande böneliv. Om vi som Herrens vittnen blir attraherade av böneumgänget med Herren och går avsides för att vara tillsammans med honom, då kommer vi att få detta besmittande böneliv som sätter sin prägel på gemenskapen och skapar en plattform och ett nedslagsområde för den helige Ande.

Den endräkt jag talar om är en förutsättning för det bibeln kallar andeutgjutelse. Man upplever inte endräkten genom Anden - endräkten är en förutsättning för Andens uppenbarelse. Endräkten upprättas inte i övre salen, endräkten upprättas vid Golgata. När man har upprättat denna förbrödring vid Golgata och förenats omkring Honom vid korset, då kommer också de rätta böneämnena fram.

I Jakobs brev har vi en beskrivning som är väldigt träffande på den människa som antingen aldrig varit vid korset, eller som har glidit bort från centrum och blivit periferisk. Det är med vånda man läser sådana texter och ibland önskar man nästan att man kunde ta bort dem från skriften. De avslöjar ju de verkliga förhållandena, utan någon som helst skön- eller svartmålning. Det heter: *”Varav uppkomma stri-*

der, och varav tvister ibland eder? Månne icke av de lustar som föra krig i edra lemmar? I ären fulla av begärelser, men haven dock intet; I dräpen och hysen avund, men kunnen dock intet vinna och så tvisten och striden I. I haven intet, därför att I icke bedjen". (Jak. 4:1-2)

Det här är ingen tavla eller bibelord som man sätter inom glas och ram och placerar i vardagsrummet eller ovanför skrivbordet, och man läser sällan dessa ord. Självklart är det smärtsamt att höra en sådan nedvärdering av de religiösa aktiviteterna. Så fortsätter det: *"Dock, I bedjen, men I fån intet, ty I bedjen illa, nämligen för att kunna i edra lustar förslösa vad I fån."* (v. 3) Den här texten stämmer egentligen väldigt bra med vårt sätt att vara. Vi tror att vi genom den helige Ande ska få hjälp att renodla vår egoism och sätter ofta kristna förtecken framför ting vi borde överge.

Jag ska läsa ett bibelord som är ett budskap speciellt till oss i väst; Sverige, Amerika, Västtyskland. Det är något vi behöver höra, men istället för att säga sanningen till människorna förfalskar vi ordet, och så ges människor föreställningar om att nu ska det komma en andeutgjutelse som ska förändra förhållandena. Men förutsättningen för en andeutgjutelse är *omvändelse* - att man går till korset och befriar sig från sin belastning. Gud verkar genom sin församling och den blir inte skickliggjord genom teoretiska studier, religiös bildning, traditionens makt eller inflytande. Dugliggjord blir man uteslutande genom personlig erfarenhet vid korset. *"Hören nu, I rike; gråten och jämren eder över det elände som skall komma över eder. Eder rikedom multnar bort, och edra kläder frätas sönder av mal."* (Jak. 5:1-2) Detta är ett budskap till oss i de rika länderna; ett budskap som naturligtvis aldrig åstadkommer några hallelujarop eller applåder. Det står tydligt och klart, vad som ska

hända med alla dessa som förtröstade på köttets resurser. Det är inte små ting köttet kan berömma sig av, men tragedin är ju att det alltid leder till samma resultat, död och åter död. Gud uppenbarar sig för oss, fast det går oss emot på alla punkter och fast det strider mot vår progressivitet och vår vilja till framgång och karriär - också i Guds rike. Vi har lärt oss vad som står i Joels andra kapitel där det står om andeutgjutelser, men ofta förbigår vi att det börjar med utlysning av en helig fasta. Det är upptakten. Endräkten skapas alltid vid korset, vi måste kapitulera vid korset.

Vad är det som är nödvändigt om vi ska nå fram till det bibeln genom den helige Ande ger oss löfte om? Om vi försöker testa behoven, vad är det för behov vi har mer än något annat? Är det sångare och aktörer, professionella artister, skådespelare och förkunnare? Är det kristenhetens mest angelägna och viktiga behov? Jag tror inte det. Vad kristenheten behöver, är förebedjare!

Alla är samlare

Jag vill inte tala om den upp och nervända världen, men jag skulle vilja tala om den upp och nervända församlingen, den har blivit alltmer som världen. Vem skulle gå till ett bönemöte? Ingen! Vi tror inte på det men vi sitter och sjunger: ”Låt Anden falla över oss som fordom...” och låtsas som om vi menar det. Men vad är vi sysselsatta med, vad är det för intressen vi tillvaratar, vilka resurser vårdar vi, vad är det vi samlar? Alla är vi samlare, men frågan är, om vi samlar på jorden, eller om vi samlar i himlen. Har religionen blivit ett medel att göra oss allt mer säkra och trygga i vårt avfall, i vår materialism och självupptagenhet?

Inför valet vill jag ge ett underbart program! Vi är föremål för en uppmärksamhet som aldrig tidigare, man pockar på vår uppmärksamhet och vårt engagemang. Det finns inget samhälle som kan leva lyckligt utan Gud och om vi nu ska

rösta på någon, ska vi rösta på Herren Gud. Det är vad vi behöver göra - inte bara lägga en röstsedel i valurnan, men krypa ner på knä och bedja om gudomlig myndighet, så att vi kan driva främmande härar på flykten. Det kan vi göra om vi går inför Gud. Vi inbillar oss att majoritetsbesluten ska kunna förändra vår situation, men det är en bluff. Verkligheten är den att våra resurser är bristfälliga och begränsade och ska vi klara av de oerhörda krav som medborgarna lärt sig att ställa, då måste det bli ökade inkomster. Hur får man ökade inkomster? Det får man genom att fortgående fördärva skapelsen och förstöra jorden genom rovdrift och skövling. Vad vi och svenska folket behöver är ett möte med Gud, ett möte som leder till en djupgående samvetsväckelse. Inte till ytliga karismatiska upplevelser, men en samvetsväckelse, där rofferi blir rofferi; egoism blir egoism och materialism blir materialism. Detta får vi inte till stånd genom något majoritetsbeslut, och detta program kommer ingen politiker att anamma eller propagera för.

Då det är valår har vi vår själ i vår hand. Ska vi överlämna den åt ideologer, åt en religiöst indifferent massa eller ska vi överlämna den åt Gud? Vi vet att tiden egentligen är slut, vi lever på en förlängd nådatid. Skulle Gud ha handlat rättvist och inte nådefullt, skulle vi för länge sedan ha varit utraderade. Vår vandring är präglad av mängder av försumligheter och det värsta är att vi varit försumliga på de viktigaste punkterna och ägnat oss åt det som är minst väsentligt; silat mygg och svalt kamelerna. Det som förväntas av oss är att någon ställer sig i gapet till landets försvar. Och *en* man med Gud är i majoritet. Vill vi påverka vår nations framtid gör vi det inte vid valurnorna, vi gör det vid bönealtaret. Det är ingen punktaktion, men en bönetjänst med hög andlig beredskap och där kan vi göra vår stora insats. Gud vill göra något i det här landet, trots att det gått så långt. Men ska det kunna ske är han beroende av dig och

mig. Han har inga andra att ta till än sin egen församling, sitt eget folk. Om hans folk sviker kan han inte skicka änglar istället. Men då jag är svag då är jag stark och i Honom förmår jag allt. Det finns ingen gräns på vad Gud kan göra om han lyckas få oss dit där vi kan komma in i ett förhållande till honom som handlar om samarbete, att arbeta och verka tillsammans med honom.

"Låten giva eder frälsningens hjälm och Andens svärd, som är Guds ord..." (Ef. 6:17)

Det är helt uppenbart att det här inte är frågan om försvarsvapen, utan om attack och angrepp. Gud vill göra oss dugliga att angripa fienden, inte bara att försvara oss mot honom. Han vill inte att vi ska ha ett andligt underläge. Det är fråga om en psykologisk krigföring där Satan på alla sätt vill göra oss medvetna om att vi är så små, svaga och obetydliga att vi egentligen inte kan uträtta något. Verkligheten är ju den att vi representerar honom som har all makt i himlen och på jorden och vi är bemyndigade att vara hans sändebud.

Tror du att vi kan påverka vår egen situation genom våra förböner, att vi på ett fundamentalt sätt kan påverka vårt samhälle och vårt land genom intensiva och enträgna böner? Vi gör det inte genom andakter, men därigenom att vi bestormar himmelen, klappar, slår, åkallar och anropar himmelens Gud om nåd och förbarmande. Inte en bön för att få bättre materiell standard, men för att folket ska kunna frälsas. Då säger vi: Herre, vi välkomnar det du anser måste till. Måste du ta till nöden, rycka undan trygghetsgrundvalarna och ställa människorna inför den verklighet som det här är frågan om... då ber vi som Elia och handlar som han. Genom våra böner är vi redo att leda ett helt folk in i en sådan djup nöd och vånda att man åter börjar fråga efter honom och det blir känt, också hos detta folk, att den Gud som svarar med eld, han är Gud. Vi ber och Gud stänger

himlen och vi får själva acceptera torkan och leva under de betingelser som detta medför. Men det stannar inte där. Åter bad Elia, står det, och så öppnade sig himlen och det började regna över torra marker som åter började bära frukt, vete och säd.

Okunnigheten skördar offer

Det heter om Noas samtid: *De visste av intet*... Vi ser hur okunnigheten också nu skördar sina offer. Vi har drogmissbrukare och alkoholmissbrukare, människor som är besatta av penningspel. Människor som tror att de kan bygga upp välfärden genom att styckmörda fostren i sitt eget moderliv; vi har människor som satsar hela sin kapacitet på att bygga förstörelsevapen som kan säljas i smutsiga affärer till fattiga länder. Så hävdar vi att om vi inte får sälja dessa kanoner och vapen, har vi inte råd att ha vårt försvar. Då är det alltså de fattiga människorna, de som inte har bröd som finansierar vårt försvar genom att köpa våra vapen. Vi har ett förfärligt omoraliskt u-landsstöd, vi ger bort två dollar och genom vår imperialistiska handelspolitik tar vi tillbaka fem dollar, och så kallar vi det u-landsstöd och u-landshjälp. Här är den kristna församlingen med och ställer lojalt upp och räknar med att det ska gå bra, fast vi förberett den katastrof som nu nalkas oss.

Här sitter vi med vårt hemliga vapen, som knappast blivit använt under det senaste årtiondet. Vårt hemliga vapen är förbönen. Vi kan förnyas, Guds folk kan helas, församlingen upprättas och vårt land få tillbaka det som har präglat vår historia; fromheten.

Vi vet egentligen inte vad vi ska säga, men Gud vet det. Han har gett oss uppdraget att vara hans språkrör, att tala det han vill ha sagt. Men till vem? *”Den som har öra, han höre vad Anden säger till församlingen...”* Om vi kan höra vad de stora statscheferna säger, om vi kan höra vad

påven säger, är det klart att det ger oss vissa föreställningar om situationer och förhållanden. Kan vi höra våra politiker, präster och predikanter är det naturligtvis av ett visst värde, men det leder inte fram till någonting. Vi behöver höra vad Anden säger till församlingen! För att höra vad Anden säger, måste vi få de andliga organen vitaliserade, öronen behandlade av öronläkaren och våra ögon behandlade av ögonläkaren. Vi måste få den här specialistbehandlingen för att kunna höra, se och förstå; döma och bedöma, men framförallt behöver vi det för att bli ett sant språkrör för Gud.

Jag tror att varenda vittne har en längtan att nå ut över gränserna, att bli någonting mera än en agitator, demagog eller folktalare. Vi upplever det som en nödvändighet att nå ut över gränserna. Men hur ska det kunna ske? *”Bedjen ock för mig att min mun må upplåtas och det jag skall tala må bliva mig givet, så att jag frimodigt kungör evangelii hemlighet...”*

Här har du ett böneämne: Bed för vittnena!

Det heter om församlingen att när nöden kom över dem, ropade de endräktigt till Gud. Ja, vem skulle de ropa och vädja till, det fanns ingen nationell eller internationell domstol att vädja till, det fanns ingen som skulle ha lyssnat på deras krav om mänskliga rättigheter och personlig frihet. Då ropade de endräktigt till Gud - ett hjärta och en själ.

Ska vi bli böneropare som ropar, inte om välfärd, men om att Herren ska räcka ut sin hand, så att vittnena med frimodighet förkunnar hans ord och utför under och tecken. Det var just en sådan andeinspirerad, endräktig bön som intresserade och engagerade himlen och den eviga världen. Platsen där de var församlade skakade, Gud ackompanjerar sitt folks böner på det sätt som är nödvändigt i varje tid. Gud kommer att skaka om både här och där om vi går inför honom och beder sådana böner som är ett rop om Guds rikes framgång!

Änglarna, trivs de ibland oss?

Allt detta som är världsligt – eller svenskt – måste besegras, eftersom det bär jagiskhetens kännemärke. Guds tanke är att församlingen skall leva i en atmosfär som är diametralt annorlunda omgivningens kulturmönster. Annars torpederar vi försoningstanken.

Finns det då en sådan atmosfär ibland oss av lydnad och undergivenhet att änglarna trivs?

Guds församling är det synliggjorda Gudsriket i tiden. Församlingen verkar i tiden men hör ändå inte tiden till.

Världen är satans konstruktion för att eliminera verkningarna av församlingens närvaro. Världen imiterar ständigt Guds rike för att beröva det möjligheterna att fungera i tiden. Denna världsliga makt är så förödande att alla människor påverkas av den.

I 1 Kor. 3 går Paulus tillrätta med kristna som inte mognat tillräckligt för uppgifterna i Guds rike. De var mer korintiska än kristna. Vi möter samma problem idag. Vi är mer något annat än kristna, ja, vi är mycket mer svenskar än vi anar. Det är Guds stora problem med oss.

I 1 Kor. 3:1 skriver Paulus:

- Jag kunde icke tala till eder, mina bröder, såsom till andliga människor.

Vilken nedvärdering! Skall man säga så om en kristen församling? Kan man påstå någonting dylikt, som att det i församlingen skulle finnas köttsliga människor, och inte nog med det *”sådana som ännu är barn i Kristus”*, d.v.s. människor som sysslar med barnsligheter. De lever på en

nivå där det inte finns möjligheter att föra ett andligt tal som med mogna individer.

Barnsliga tankar

Även jag har hört en och annan uttrycka en sådan där barnslig tanke: ”När ni kommit fram till Apostlagärningarna 2 skall jag vara med”, eller ”När ni fått fram idealet och praktiserar Apostlagärningarna 2 och det fungerar, då skall jag också komma med”. Känner någon igen det?

Sådana tankar är inget annat än uttryck för uppblåsthet. Var i bibeln står det att man skall vänta tills allting är fullkomligt.

Vad vi bör göra idag är att individuellt och personligt överlämna oss åt Jesus Kristus. Då kommer vi att få andra frågor att brottas med. ”Herre är det någon i min omgivning som jag kan rädda? Finns det någon jag kan bedja för, så att jag får min tid fylld med något konstruktivt? Kanske är det min granne som lider nöd, kanske en vän som är plågad? Kanske någon skulle behöva ett besök? Eller kanske vi skulle bedja för predikanten, fasta för honom och vittnena, för ungdomarna, för storfamiljerna, för husförsamlingarna, för de äldre och för de sjuka?”

Så säger Paulus i 1 Kor. 3:2-4:

- Mjölk gav jag eder att dricka; fast föda gav jag eder icke, ty det fördrogen I då ännu icke. Ja, icke ens nu fördragen I det eftersom I ännu haven ett köttsligt sinne, och vandren I då icke på vanligt människosätt?

- När den ene säger: ”Jag håller mig till Paulus”, och den andre: ”Jag håller mig till Apollos”, ären I då icke lika hopen av människor?

Här ligger själva grundproblemet – kiv och avund. Vi måste lära oss att det är dessa gärningar som tillhör det allmänna handlingsmönstret, det vanliga tänkesättet och de vanliga uppfattningarna. Det är allt detta vi måste bort ifrån.

Det som är världsligt – eller svenskt – måste vi besegra, dvs det som bär jagiskhetens kännemärke, även om det draperar sig i religiösa fraser.

Där änglarna vill vara

1 Kor. 11 är ett av Nya testamentets mest märkliga kapitel. Det har också blivit mest missförstått. Paulus talade där om församlingen som den plats där änglarna önskade vara och längtade att uppenbara sig. Där skulle änglarna avslöja Guds hemligheter. De skulle vara de kontinuerliga budbärarna mellan himmel och jord, och deras uppgift var att orientera församlingen om det andliga läget för att den inte skulle överraskas och besegras av fiendens attacker.

Nu förklarade Paulus att gemenskapen kunde bli direkt livsfarlig. När gemenskapen hade förvandlats till en samling för debatter, resonemang, kiv, söndringar, konflikter och spänningar, hade läget blivit sådant att t.o.m. änglarna måste hålla sig borta. I en sådan församling diskuterade man lika frejdigt ekonomi och predikanter, läror och filosofier, beteenden och mönster, ja, precis allt med samma stora intresse som man diskuterade det i världen. Församlingen hade blivit en diskussionsklubb, en akademi där några möjligen fann det roligt och spännande att vara med och exponera sina talanger och sig själva.

Paulus såg församlingen som ett fridlyst område. Den var inte en allmänning, dit man stövlade in med de skor man gått med på självvalda stigar. Församlingen var helig mark, där man tog av sig sina skor och upplevde ödmjukhet och förkrosselse över nåden att få vara med.

Tänk vilken nåd att få vara med i Guds församling – den församling som Jesus lidit döden för och köpt åt Gud med sitt eget blod! Tänk att få vara med, vilken nåd och ynnest! Församlingen är det fridlysta område dit världens makter inte kan bryta sig in och terrorisera. Den är omringad av änglarna och omgärdad av frälsningens eldsmur.

Paulus önskade att församlingen skulle skapa en diametralt annorlunda atmosfär än den som ingick i korintiernas vanliga kulturmönster. Skulle den korintiska anden släppas in i församlingen, skulle det innebära en total återgång till det gamla mönstret. Då skulle församlingen falla sönder i sina gamla beståndsdelar, de gamla kategoriklyftorna mellan rika och fattiga, mellan intellektuella och obildade.

Det var nämligen detta som hände. Då man återföll till sitt gamla beteende återuppstod de gamla grupperingarna, De rika disponerade sin tid bättre än de fattiga och slavarna, och de hade större möjligheter att ställa upp på olika tider. De var kloka, förnuftiga och spekulativa.

Så passade de rika på att samlas en tidpunkt, då de slapp de fattiga, en tid då de fattiga var upptagna med sitt arbete och inte kunde komma. När de rika kom samman, satte de sig vid de fint dukade borden och åt från sina rika förråd, och det var inte lite de hade heller. De åt, festade och beundrade varandra. Det man dukade fram avslöjade ju vem man var och vilken standard man hade.

Församlingslivet blev farligt

När de rika ätit färdigt och var mätta och belåtna, kom de fattiga, arbetarna och slavarna till kärleksmåltiden. Men då hade också det gamla korintiska livet åter tagit gestalt, men nu mitt inne i församlingen. Då hade de rika markerat distans. Åter var uppdelningen ett faktum mellan fattig och rik, träl och fri, herre och slav. Hela försoningstanken hade torpederats. Församlingslivet hade förstörts, ja, församlingslivet hade t.o.m. blivit farligt, därför att man samlades inte längre för att markera närhet utan distans. Gud vare lov, vad försoningen är underbar! I Jesus Kristus finns inga klyftor mellan människor p.g.a. ålder, sociala, ekonomiska eller intellektuella orsaker. I Jesus Kristus är vi ett!

Lyssna till vad Paulus sade: ”Ni som disponerar tiden själva

och kan prata så, ni måste vänta på de andra som inte hunnit så långt ännu, de som fortfarande är slavar i sitt arbetsliv.”

Det var en uppmaning som förebådade en märklig rangförändring genom tillskyndan från den helige Ande. Rätt vad det var placerades slaven längst fram och slavens herre på platsen nedanför. Då fick slaven ta av sitt fattiga bröd och bjuda sin herre, halleluja!

Det är precis här som hela problemets kärna ligger. Om kategoriklyvningarna skulle upphöra genom en uppgörelse inifrån så skulle också alla andra problem i den andliga verksamheten lösas på ett nytt och förunderligt sätt. I församlingen gäller andra lagar. Där är vi alla ett.

Ett enda bröd

I församlingen markerar vi alltså inte distans utan närhet. Denna enhet är så konkret uttryckt att det kan förklaras genom ett enda bröd. Brödet har kommit till genom den säd som hopsamlats ifrån fälten. Säden har skurits av, bärgats in, tröskats till mjöl och sedan blivit en deg genom en fortgående reduceringsprocess. Så länge säden låg i bingen, kunde man skilja det ena kornet från det andra. Kornet var ett ensamt korn. Men då säden förvandlades till mjöl, hade säden förlorat sig självt och gått upp i helheten, och man måste använda mikroskop för att urskilja de små mjölkornen.

Bibeln gör nu klart för oss att det var inte mjölet som skulle delas ut, det var brödet. Följaktligen måste det till en deg. I degen har t.o.m. kornet gått förlorat. När mjölet knådats till en deg och gräddats till ett bröd, fanns inga möjligheter att plocka ut korn eller mjölbeståndsdelar. Då hade det blivit ett bröd.

Tänk vilken reduceringsprocess, när vi skall uppge oss själva och vårt eget och gå upp i Kristus, i hans församling och enas med honom! Det kan aldrig ske med vanliga orga-

nisationsmetoder, med församlingskort och nummer. Vi måste organiskt förenas med honom i hans död.

Det är dock inte nog med att vi är ett enda bröd i gemensam tillbedjan av Jesus. Vi har också vår individuella del i detta stycke bröd. Därför bryts det. Då vi alltså tar emot detta stycke bröd, proklamerar vi inför den onda andevärlden att såsom vi är delaktiga med Kristus Jesus i hans försoningsverk och jag har min individuella del i detta ena bröd, så har jag också samma gemenskap med den broder som jag befinner mig tillsammans med vid Herrens bord. Så proklamerar vi i en ordlös förkunnelse Herrens död till dess han kommer.

I den korintiska gemenskapen hade utvecklingen gått dithän att de rika var störda av de fattigas okultiverade uppträdande och deras enkla förråd. Å andra sidan riktade de fattiga avundsamma blickar mot de rika. Så var inbördeskriget i full gång. I stället för att bekämpa världens makter var de gripna av världens ande och bekämpade varandra.

Detta har varit församlingens olycka i alla tider. Med avundsamma blickar har man börjat titta på varandras resurser och varandras förråd. Rika har sett ner på fattiga och de fattiga har riktat avundsamma blickar mot de rika.

I Korint, när man var samlad omkring Herrens bord, skedde det som måste komma genom denna orättfärdiga ordning. Kärleksmåltiden ledde inte till förbättring, utan till försämring. Man bröt ner varandra. Man levde på det vanliga människosättet, därför att man hade det vanliga betraktelsesättet. Skall vi idag undvika samma situation måste vi gå en annan väg.

Änglabesök

Församlingen kommer aldrig att klara sig utan änglabesök. Vi är helt beroende av änglarna. Får vi inte änglarnas skydd och stöd går vi under.

Paulus säger: ”Ni kan inte leva ett korintiskt liv om ni

skall räkna med att få änglabesök. Då måste ni leva på ett himmelskt vis, i församlingen. Då måste ni lämna ert kulturmönster och övergå till ett annat, få ett nytt tänkesätt med nya värderingar, men framförallt en ny ande. Då måste ni frälsas ifrån egoismen och självupptagenheten, så att ni inte roffar åt er utan tjänar varandra med den nådegåva Gud gett var och en."

Vi har varit alldeles för nonchalanta att leva, tänka och handla som världen gör. Vi har gärna velat att församlingen också skulle bli en förfinad bit av världsordningen, så att vi också kunde berömma oss av vårt arbete och våra gärningar, vår mission och vår kyrka, vår pastor, vår kör och vår ungdom. Vi vill så gärna visa andra vad vi kan.

Himmelens Gud är dock inte ett dugg intresserad av våra prestationer. Han detroniserar, avsätter och sopar undan. Allt det som är fött av kött, det är kött och det som är fött av ande det är ande. Det enda som har bestående värde är det anden gör, allt annat förgås. Köttet är till intet gagn. Varför håller vi ändå på och kultiverar köttet, när vi vet att köttet aldrig kommer in i Guds rike? Köttet måste överlämnas åt korset och döden, det kan man inte sätta klacken på, utan det skall överlämnas åt döden och korset.

Kvinnans uppträdande

I 1 Kor 11 står det i rubriken: *"Kvinnan bör icke vid gudstjänster uppträda med ohöljt huvud"*.

Kvinnans uppträdande är en av de frågor som diskuterats mycket under århundradenas lopp. Det har också varit ett vapen som olika grupper slagit varandra i huvudet med. Det är som om kvinnorna och huvudbonaden skulle vara det väsentligaste av allt. Vad bibeln i första hand vill peka på är dock inte den yttre huvudbonaden utan våra attityder. Det har med änglarna att göra. Har vi en sådan atmosfär omkring oss så att änglarna kan trivas, är frågan, eller är vi

trotsiga, moderna och förfinade, så att vi tycker att bibeln är för enkel och omodern.

Finns det en sådan atmosfär ibland oss av lydnad och undergivenhet att änglarna trivs? Det räcker med att pröva den saken genom att gå till sig själv. Börja med håret eller huvudbonaden! Förhållandet till den saken ger en tydlig fingervisning om hur långt vi kommit i lydnad och ödmjukhet. Är det vi menar vara kvinnlighet, värdighet och skönhet viktigare än änglabesök?

Jag anklagar ingen utan bara frågar. Är atmosfären hos oss av det slag att änglarna kan trivas? Det måste visa sig i lydnad och underkastelse. Saknar vi detta har det ju ingen betydelse vad vi spelar upp för roller vid Herrens bord. Det hjälper inte om vi försöker vara snälla mot varandra vid kärleksbordet, när vi är så högmodiga och stolta att vi inte kan underordna oss änglarna. Därför säger Paulus att när vi kommer tillsammans så gör vi det inte till förbättring utan till försämring.

Vill vi umgås med evigheten, ha änglabesök, se under och tecken och se Gud uppenbarad ibland oss? Då måste vi också komma fram till den självuppgörelsens punkt att vi kapitulerar. I stället för att slå vakt om vår skönhet och exponera vår kropp eller utmana varandra genom andra ting måste vi komma dithän att vi i vårt uppträdande underordnar oss andarnas furste.

Ingen helbrägdagörelse

Nu är det så att då vi samlas omkring borden, är det inte kött och blod som kommer tillsammans ur olika miljöer, utan andevarelser – evighetsmänniskor. Vid detta bord finns dessutom osynliga vittnen i miljoner, furstar och väldigheter som vakar, ser och avgör. Därför heter det, att om man uppträder på ett ovärdigt sätt omkring Herrens bord och om man markerar skillnader eller uppträder i trots

mot änglarna, registreras detta i evigheten. Det slår tillbaka emot församlingar och samhällen i form av sjukdomar, svaghet och död.

Det har inte funnits respekt, ingen lydnad, ingen underkastelse och därför har alltsammans kommit tillbaka som Guds dom med sjukdom. Det har inte hjälpt att helbrägdagörelsens gåvor varit i funktion.

Orsaken till civilisationens många sjukdomar har varit gycklet med nattvarden, dopet och konfirmationen.

Se på vårt land! Vi har medicin, teknik och sjukvård. Men ju mer medel vi satsat, desto sjukare har folket blivit. Vi överlever en sjukdom, men får fem nya. Vi borde vara friska, men vi är sjuka. Förklaringen är andlig. Det sammanhänger med det som sker vid Herrens bord i kyrkorna.

Nattvarden är det medel som antikrist kommer att använda, då han byter ut objektet och ersätter det med ett annat, med antikrists ande, evangeliet mot ett annat evangelium. Därigenom skall han slå världen med trolldom och förhäxa den med karismatiska utfästelser och samla tiotusentals och åter tiotusentals människor omkring mässan till jättelika nattvardsbord. Den katolska mässan är det mäktigaste vapen som antikrist har till sitt förfogande och den kommer att användas för att öppna avgrunden och utgjuta evighetens fördärvbringande krafter över hela mänskligheten.

I Upp 13 kan vi se slutfasen i denna oerhörda uppgörelse, som nödvändigtvis förr eller senare måste komma för att det skall bevisas att Gud är helig. Hos Gud är makten. Uppgörelsens dag kommer, och då Gud sanerat hela jorden ifrån alla dess styggelser skall himmelen utbrista i en väldig lovsång. Ifrån evighet till evighet rakt igenom hela universum skall ropet ljuda: *”Nu har väldet, makten, äran och härligheten blivit vår Guds.”*

I Upp 13 står det:

- *Och det* (vilddjuret) *fick makt att giva ande åt vild-*

djurets bild, så att vilddjurets bild till och med kunde tala och kunde låta döda alla som inte tillbådo vilddjurets bild.

Jag tror inte att det här syftar på televisionen. TV:n är den fysiske föregångaren till den andliga motsvarigheten, och den är mycket farligare. TV är farlig, färg-TV ännu farligare, men det som bibeln syftar på är av en extraordinär klass. Då skall mänskligheten vara mentalt och tekniskt väl förberedd för en förförelse av gigantiska mått. Inga under kommer att verka överraskande. Tvärtom skall mänskligheten vara förberedd för den onda dagen med horoskop, astronomi och andra fenomen.

Utgjutelser från avgrunden

Snart skall Människosonens tecken synas på himmelen, men också andra tecken. Helt plötsligt skall man se jättelika fenomen och syner. Gudar skall börja tala inställsamt och smickrande, vägledande och orienterande, mjukt och behagligt, lugnande och auktoritärt, förförande och förhäxande, personligt och individuellt. De skall tala och mänskligheten skall falla i trans inför detta fenomen. Man har sökt efter en befriare och befriaren skall komma.

Utgjutelsen från avgrunden skall äga rum i det ögonblick människorna mottar budskapet. Vilddjurets bild skall tala och skarorna skall hängivet tillbedja. Det heter nämligen:

- ...så att vilddjurets bild till och med kunde tala och kunde låta döda alla dem som icke tillbådo vilddjurets bild.

Det är dock några som inte skall följa mönstret utan bevara sin identitet och sig själva. De skall då dödas – men på vad sätt? Svaret har vi i nästa sammanhang:

- Och de förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan.

Man kan också döda genom att frysa ut, isolera och sedan överlämna för fortsatt behandling åt alla de underordnade krafter som förbereder denna världsmäktiga organisation. Få kommer att reagera mot den behandlingen. Allt skall flyta så mjukt och behagligt. Ingen behöver längre pengar för att köpa eller sälja. Alla vederbörandes tillgängliga medel och resurser skall finnas inkodade på den högra handen. Allt skall finnas registrerat och skall när som helst kunna plockas fram. Till döden skall man kunna döma människor, inte genom fysiskt våld, men genom regler och förbud.

Seger genom döden

Låt oss till slut läsa Upp 15:

- *Och jag såg något som såg ut som ett glashav blandat med eld. Och jag såg dem som hade vunnit seger över vilddjuret, med dess bild och dess namns tal, stå vid glashavet, med Guds harpor i sina händer.*

"Vunnit seger över", läser vi här. Men i 13:e kapitlet läser vi om att vilddjuret kunde låta döda alla.

De hade *"vunnit seger över"* – genom döden. Segern var inte att få behålla rättigheterna, förmånerna eller medborgarskapet, utan segern var döden. De vann seger över vilddjuret genom att ta martyrskapet och dö. Detta var det nya betraktelsesättet, en förberedelse för döden. De överlämnade sig åt döden genom att ta fortgående avstånd från världen.

Man måste räkna med att det kommer en gräns, där världen kräver kroppen och inte nöjer sig med mindre. Men låt världen ta kroppen! Vi skall i samma ögonblick befordras hem till härligheten. Vår seger består inte i att vi är kvar, att vi lever och verkar och fungerar som förr. Segern består i att vi ger våra liv. Detta är den nya vägen, den nya segern. Vi har övervunnit honom i kraft av Lammets blod.

Vår framtid är döden, men det betyder livet. Vår framtid

är att försaka och att för varje dag göra den realistiska bedömningen att vi aldrig kommer att leva och fungera som vanliga världsmänniskor. Då kommer vi till gränsen som Gud själv har satt. Kroppen omhändertas av fientliga makter, sargas, och möjligen också förstörs av en andlig terrormaskin som inte mänskligheten tidigare sett.

Se på henne som har i sin bägare iskänkt styggelser av de heligas blod! Nu har hon druckit sig drucken, dvs nu har hon vunnit seger. Hon är berusad och hon är stolt. Hon har erövrat de kristna, ja, trons folk har i skaror övergått till henne i det stora avfallet. Men längst ner i botten i hennes kalk finns de heligas blod.

Det var inte bara de som sade ja, utan även de som sa nej, som fick ge sina liv. Nu står de hemma hos Herren med palmer i händerna och sjunger Moses och Lammets sång. De tog inte revansch genom att rehabilitera sig inför världen på världens sätt. De gav sina liv, och så vann de seger.

Nu börjar du ana, tänker du, att du inte fattat vad kristendom är. Du var nöjd med en sällhetskänsla i bröstet, men nu börjar du förstå att kristendom handlar om andra ting.

Vad frågan gällde var om de kristna i Korint skulle vandra som korintierna i allmänhet, om de kristna i Sverige skulle vandra som svenskarna, eller om vi skulle vandra som läsarna, som de heliga och rättfärdiga.

Men den som förlorar sitt liv för min skull, sade Jesus, han skall finna det. Ja, finna honom på uppståndelsens morgon.

Elden får inte slockna

Den gammaltestamentliga gudstjänstordningen inrymde många och små detaljer. Vid betraktande av helheten märker vi att varje liten del hade sin bestämda betydelse. När därför alla föreskrifter om prästadömet, offertjänsten och gudstjänstrummet sattes in i sitt stora sammanhang, och när Herrens ord fick förklara Herrens ord, kunde allt sammantaget på ett underbart sätt förklara Guds handlande med människan.

I 3 Mos 6:9, 12 och 13 möter oss en uppmaning av det enkla slaget men vars betydelse är så kolossal.

- Bjud Aron och hans söner och säg: Detta är lagen om brännoffret: Brännoffret skall ligga på altarets härd hela natten intill morgonen och elden skall därigenom hållas brinnande. Men elden på altaret skall hållas brinnande och får icke slockna; prästen skall var morgon antända ny ved därpå. Och han skall lägga brännoffret därpå och förbränna fettstyckena av tackoffret därpå. Elden skall beständigt hållas brinnande på altaret; den får icke slockna.

Den trefaldiga uppmaningen att hålla elden brinnande talade först och främst om prästens skyldigheter. Prästen fick ganska noggranna instruktioner om vad han hade att utföra. Främst innebar det en kraftig uppmaning till vaksamhet. Allt det Gud hade förmedlat till församlingen skulle nämligen vårdas med stor omsorg.

Elden var det synliga uttrycket för ständig gudsnärvaro. Om elden slocknade, innebar det icke bara att ett stämningsmoment försvann. Det innebar att uppenbarelsen gick förlorad, det som framför allt skilde Israels folk från alla andra folk.

Eldens närvaro gav varje israelit besked om, att ingen ceremoni eller någon handling i gudstjänsten var betydelselös. Varenda liten detalj bar vittnesbörd om, att Gud ville umgås med folket. Allt ifrån byggnadens struktur, från material, väggar, tak, dörrar och till lamptänger inne i helgedomen vittnade i en och samma riktning.

Det fick sedan gälla offeraltarna, brännoffersaltaret eller bäckenet, som stod utanför, allt förebildade någonting av Guds storhet, helighet, rättfärdighet eller försonande kärlek. Allt blev levandegjort genom elden, som brann på brännoffersaltaret. Det fanns en Gud ständigt verksam i Israel.

Den dagen elden slocknade, hade också uppenbarelsen gått förlorad. Då spelade det ingen roll, vad man sedan tog sig till med. Det fanns ingenting som kunde ersätta elden. Därför fick också prästerna klara direktiv om vad de hade att göra, för att elden aldrig skulle slockna.

Alltid klara linjer

Gud drar alltid upp klara riktlinjer, därför att vi alltid har så lätt att förfalla till lättja. Då detta förfall börjar, sker det först i de enkla detaljerna, i det att man utan omsorg och omtanke handskas med de ting man blivit anförtrodd. Det uppstår en slags dödande rutin, och vi får en inställning att allt är självklart. Skall vi undgå att hemfalla till denna slentrian och likgiltighet, måste vi vårda oss om livet.

Innan prästerna nalkades altaret, skulle de även personligen vara väl förberedda. De skulle komma i speciella kläder och de skulle utföra vissa handlingar.

- Och prästen skall ikläda sig sin livrock av linne och ikläda sig benkläder av linne, för att de må skyla hans kött; därefter skall han taga bort askan, vartill elden har förbränt brännoffret på altaret, och lägga den vid sidan av altaret.

- Sedan skall han taga av sig sina kläder och ikläda

sig andra kläder och föra askan bort utanför lägret till en ren plats. (3 Mos 1:12-13)

Prästen skulle komma till altaret iklädd livrock och benkläder av linne. Det var verkligen inte likgiltigt hur han såg ut, därför att kläderna skulle skyla hans kött.

Här har vi en strålande bild på Guds suveränitet. Gud överlämnar icke åt människan att ordna och pyssla med heliga ting efter sin egen fantasi eller sina egna känslor. Skall en människa bli frälst eller hjälpt, måste hon komma botfärdig i sitt sinne. Denna botfärdighet manifesterar sig i vilja att underordna sig Guds Ord i alla detaljer. När det gällde själva offret var även där detaljerna mycket noggrant bestämda.

För det första fanns någonting som skulle kunna kallas för *obligatoriska* offer. Till det kom också *frivilliga* offer. Det fanns offer som prästen offrade för hela församlingen, men det fanns även individuella offer. Ibland steg det upp ett oerhört behov i israelitens hjärta att få komma i kontakt med Gud på ett speciellt sätt.

Det kunde vara synder eller skuld som tryckte och som skapade ångest och svårigheter. Genom att ta ut ett offer kunde dock israeliten få sin synd undanröjd och få tillbaka den förlorade friden.

De frivilliga offren visade på en annan sida. Det finns inga möjligheter i Guds rike att kommendera fram någonting. Man måste komma i ett sådant läge att man inte ger sig förrän förbindelsen med honom är upprättad. Det måste bli ett så djupt behov efter Gud att man slutar upp med att diskutera alternativ och lösningar utan i stället enfaldigt underordnar sig den gudomliga uppenbarelsen.

Prästen skulle väl förbereda sig före sin offertjänst. Hans skyldighet var att lägga brännoffer på altaret. Innan han hunnit så långt hade dock ett omsorgsfullt val av offer skett.

- *Tala till Israels barn och säg till dem: När någon*

bland eder vill bära fram ett offer åt Herren, skolen I taga edert offer av boskapen, antingen av fäkreaturen eller av småboskapen.

- Om han vill bära fram ett brännoffer av fäkreaturen, så skall han därtill taga ett felfritt djur av hankön och föra det fram till uppenbarelsetältets ingång, för att han må bliva välbehaglig inför Herrens ansikte. (3 Mos 1:2-3)

Valde det bästa

Israeliten testade hela sitt kreatursbestånd, och när han skulle ta ut ett offer, tog han icke det sämsta utan det bästa. Det skulle vara av hankön och felfritt.

Här finns en underbar symbolik. Bilden pekar fram emot Jesus Kristus, som i alla avseenden var felfri. Det var icke husbonden som testade offret, utan det var Gud själv. Då det icke fanns något fel på det, godkändes det i himmelen.

Det var dock inte bara fäkreatur som israeliten kunde offra. Det fanns flera möjligheter.

- Men om han vill bära fram ett brännoffer av småboskapen, vare sig av fåren eller av getterna, så skall han därtill taga ett felfritt djur av hankön. (3 Mos 1:10)

Vi förstår att i det israelitiska samhället var levnadsförhållandena för människorna ganska olika. Somliga familjer var rikt utrustade materiellt sett och hade stora boskapshjordar. Andra var sämre lottade. Gud hade dock ordnat så, att både den rike och fattige skulle kunna vara med. Gud behandlade dem utifrån deras förutsättningar. Vad han såg till var motivet och kärleken bakom handlingen.

Gud talade genom offret till israeliten. Varje offer hade sin egen hemlighet, och genom varje offer uppenbarade Gud någonting speciellt. Nu fanns det grupper i Israel som varken kunde offra fäkreatur eller småboskap. Då sade Gud att man skulle ta ut ett offer av fåglar, av turturduvor eller unga duvor, (vers 14).

- Men om han vill bära fram åt Herren ett brännoffer av fåglar, så skall han taga sitt offer av turturduvor eller av unga duvor.

Förfarandet med de olika offerdjuren, innan de lades på altaret, var en omständlig procedur. Många gånger varje dag upprepades proceduren vid brännoffersaltaret. Dag efter dag, vecka efter vecka, månad efter månad och år efter år. Genom offren kunde människorna komma inför Gud med sitt behov, sin längtan och sin ångest och uppleva befrielse.

Förnuftsvidrig procedur

Då israeliten kom med sin duva, lämnade han den först till prästen, som tog den och vred huvudet av den. Mänskligt sett var det en förnuftsvidrig, otäck och förfärlig procedur. Den var faktiskt så förfärlig att Mose hävdade för Farao, att den skulle bli till oerhörd anstöt för egyptierna.

Men det som var till anstöt för egyptierna, var en välbehaglig lukt för Herren. Det måste stå klart för oss. Vi offrar inte för oss själva eller till oss själva. Vi offrar till Gud. Det är han och ingen människa, som skall godkänna eller tillbakavisa vårt offer.

- Om I haven dött med Kristus och så blivit frigjorda ifrån världens makter, varför låten I då allahanda stadgar läggas på eder, liksom levden I ännu i världen.

- Det skall du icke taga i. Det skall du icke smaka, det skall du icke komma vid, och detta när det gäller ting som alla äro bestämda till att gå under genom förbrukning - allt till åtlydnad av människobud och människoläror?

- Visserligen har allt detta fått namn om sig att vara vishet, eftersom däri ligger ett självvalt gudstjänstvässende och ett slags ödmjukhet och en kroppens späkning; men ingalunda ligger däri en viss heder, det tjänar allenast till att nära det köttsliga sinnet.

Det finns, märkligt nog, en gudstjänst, som fungerar så, att den när det köttsliga sinnet. Man frågar sig då vad det är som gör att människor så lätt väljer andra gudar, skapar sig egna ceremonier och låter sig gripas av dem så oerhört, att de praktiskt taget ställer sig utanför nåden och förblir opåverkade av evangelium?

I stället för att gå in under Guds klara frälsningsråd, konstruerar man oupphörligen någonting annat som passar människan bättre, någonting som är mer i överensstämmelse med hennes fallna väsen och som hon kan bejaka utan att hon behöver underordna sig det anstötliga frälsningsråd som finns i Ordet.

Gud gjorde klart för israeliten följande: Skulle han komma med sitt frivilliga offer, måste han överlämna sitt offer åt prästen och låta honom göra med detta offer endast i enlighet med det Gud hade sagt. Vad var det då som skedde? Jo, det första var att huvudet på duvan åkte av.

Jag tror att det ligger en stor hemlighet här. Alla våra tankar, inbillningar och förutfattade meningar måste bort. Allt som förvirrar och förvildar, förför och fördärvar vårt sinne, måste röjas ur vägen.

Huvudet i vägen

Gud behandlar oss inte sentimentalt på det sättet, att han har medlidande med våra köttsliga ambitioner. Han tar radikalt itu med dem. Han ställer oss inför det faktum, att vi måste låta hela vår tankevärld gå in under Kristi herravälde.

Det finns ingen annan lösning än att huvudet, bildligt talat, blir avvridet. Det måste bort, därför att det är i regel huvudet som sitter i vägen, då Gud vill göra något.

Då Gud har uppenbarat sig genom en mäktig uppenbarelse och gjort någonting ingen har kunnat tänka, har människor blivit, om inte förskräckta, så i alla fall överrumplade

och totalt avväpnade. Ibland har de fyllts av en våldsam tacksägelse och lovprisning. Det har dock inte hunnit gå många minuter förrän de som blivit föremål för uppenbarelsen, gjort ett mönster för en fortsättning. Så har de, bildlikt talat, gjort en ritning och är färdiga att med uppenbarelsen bygga ett hus. De vill som Petrus säga: *"Mästare, här är oss gott att vara. Låt oss bygga ett hus, ett åt dig, ett åt Mose och ett åt Elia."*

De kristna församlingarna är fyllda av religiösa arkitekter och byggmästare. De har idéer, intentioner och ambitioner. De vill göra någonting som syns. Får dessa byggmästare råda, kommer de att göra precis som de teologiska byggnadsmännen på Jesu tid. De hade också av den skrivna uppenbarelsen gjort en byggnad.

När sedan den dyrbara stenen kom, var bygget färdigt, och det fanns ingen plats för honom. Då sade denne Frälsare, att han skulle riva ner allt som syntes, och så skulle han på några dagar igen bygga upp sitt tempel. Det var dock inte om ett hus av trä, sten eller annan materia han talade, han talade om sin egen kropp.

Som mönsterbilden visar

Gud vill bygga upp sin församling, så att den blir vad han ämnat den att vara. Då måste vi också göra klart för oss, att Gud icke har satt oss till arkitekter eller byggmästare med rätt att följa vårt eget huvud och våra egna ritningar. Den enda fullmakt han gett oss är att göra som mönsterbilden visar.

I samma stund vi gör det, kommer dock det verkliga problemet att uppenbara sig, därför att skall vi göra efter mönsterbilden, måste vi först klara av materialanskaffningen. När bibeln talar om materialet, talar den nämligen inte om materialets kvantitet utan om dess kvalitet.

Varför är det då så viktigt att göra efter mönsterbilden?

Jo, elden kommer en dag att pröva verket i en förtärande och försmäktande eld. Då skall det bli uppenbart hurudant vars och ens byggnadsverk är, om det är byggt med trä, hö och strå eller om det är byggt med ädla stenar.

Trä, hö och strå är bilden på det köttsliga. Det går relativt lätt att bygga upp någonting i köttslig inspiration och kraft, därför att köttet har en enorm styrka och kan berömma sig av mycket. Skriften säger dock, att det som är fött av kött det är kött och blir aldrig någonting annat. Kött och blod kommer aldrig att få ärva Guds rike. Det är under fördömelsen och kommer att få bära fördömelsens fruktansvärda konsekvenser. Elden skall pröva verket, och det som är byggt utav ädla stenar skall bestå.

Satan arbetar febrilt på att förstöra Guds skapelse. Det gör han genom olika människor, som söker ändra på den ursprungliga uppenbarelsen. Ibland vill man bredda porten. Man vill göra budskapet mer acceptabelt för den opånyttfödda människan. Det är ett fruktansvärt bedrägeri. Det finns en port in i fårahuset, och det är Jesus och ingen annan. Jesus var ingen lögnagitator eller demagog.

Han var sanningen, och därför kunde han säga sanningen precis som den var. Porten var trång och vägen var smal. I stället för att vidga porten, gjorde Jesus den så smal, att ingen kunde hoppas på frälsning. Ja, så smal blev den, att till och med Petrus, som hade följt honom under en lång period, ställde frågan: *”Herre, vem kan då bliva frälst?”*

Jesus predikade så att lärjungarna blev fullständigt omskakade. Han hade icke bara en omvändelsepredikan för publikaner och syndare. Petrus måste ställa frågan: *”Vem kan då bli frälst?”* Då svarade Jesus: *”Det som är omöjligt för människor, det är möjligt för Gud”*. Man traskar icke in i Guds rike med ett oomskuret hjärta och ett opånyttfött sinne. Dit kommer man icke med skor, som man trampat med på självviskhetens eller egenviljans vägar.

Guds rike är ingen allmänning. Det finns en port, som alla måste gå igenom. Det sker dock inte genom att lägga av vissa yttre saker. Jesus har sagt: *"Du måste födas på nytt"*. Det var klara besked. Samtidigt säger Jesus något märkligt: *"På samma sätt som ormen blev upphöjd i öknen, så skall Människosonen upphöjas"*. Den menighet, som hade stungits utav ormar och förgiftats och nu låg döende i sina plågor, uppmanades att se på ormen, som var upphöjd på ett kors i öknen. Då de såg på den blev de helade.

Här möter vi något förnuftsvidrigt. En blick på en orm, upphöjd på ett kors, skulle hjälpa en sjuk. Vi må vara kultiverade eller inte, teologer eller barbarer, vi må vara precis vad som helst, högt eller lågt i världen. Det finns dock endast en lösning på frälsningsproblemet och det är Jesus Kristus upphängd på ett kors. Den som ser upp till honom får liv.

Syndagiftet besegras och livskraft förmedlas. Om vi än är döende verkar denna livskraft i oss lika mäktigt. Jesus förklarade detta på ett underbart sätt vid ett tillfälle för en av rådsmännen som kom till honom. Han sade: *"Om I icke bliven födda på nytt, så kunnen I icke se Guds rike"*.

Det första man måste vara med om, är att Guds Ande skapar tro. Det är icke det intellektuella, det spekulativa, det självgoda eller självsäkra ögat som ser Jesus. Nej, det är den lidande och den svage, som förstår att vägen till räddning går igenom honom som hängde på korset.

Här möter vi dårskapen igen. Det är dårskap att se på honom. Dock återstår faktum, att Guds dårskap är visare än människors visdom. Det är denna Guds dårskap som är Guds kraft till frälsning för var och en som tror, och det är hemligheten till vår frälsning.

Mot denna enkla frälsningsväg reser förnuftet upp alla sina protester. Vi ställer nämligen frågan: Var är de visa, var är de lärda och var är de mäktiga?

Ja, var är de någonstans? Genom all sin vishet och all sin klokskap har de icke lärt känna Gud. Ty om de hade lärt känna Gud, då hade de icke korsfäst honom, härlighetens Herre. De kan icke frälsa någon. Tvärtom står de ofta i främsta ledet, när det gäller att förföra och förleda människor. Det finns dock ett frälsande budskap, och det är korsets evangelium. Det är ett frälsningens budskap för dårar, ty hela mänskligheten är besmittad utav syndens ohyggliga dårskap.

Huvudet vreds av

Jag vill betona att det första som måste ske då israeliten kom med sitt offer, var att huvudet på duvan vreds av. Kom någon till prästen och skulle offra, måste offret underkastas denna behandling. Huvudet måste vridas av. Nu kan det finnas människor som tror att det skulle innebära att spela dum, när vårt huvud vrids av. Det är tvärtom.

Vi är förda bakom ljuset genom den indoktrinering och hjärntvätt, som vi utsatts för i synden utav satan. De flesta informationerna om Gud har vi fått av Guds fiender. När vi kommer till Gud, kommer vi med huvudet fullt utav galenskaper. Många är till och med så fräcka, att de vill att Gud skall högtidligen ta hänsyn till våra privata intellektuella svårigheter. Galna människor!

Hela vårt sinne är påverkat utav de informationer, som vi har mottagit. Vi har fått dem av präster, predikanter, föräldrar, teckentydare, spåmän astrologer, kloka gubbar och gummor, ateister och agnostiker. Vi har fått alltsammans utav människor, som på ett eller annat sätt har kantrat i tillvaron. De är vinddrivna och har byggt upp en religionsfilosofi på sin egen synd och galenskap, och skaffat sig en livsstil, som de inte vill överge. Så har de fått någon auktoritet, någon filosof, teolog eller någon annan att auktorisera sin galenskap, och vi har anammat dem.

Det är då korsets evangelium kommer till oss med sin enfaldiga frälsningslära. Den är så enfaldig, att man blir chockerad, när man första gången möter den. Det heter nämligen så här: *"Var och en som åkallar Herrens namn, han skall varda frälst"*.

Denna enkelhet och omedelbarhet gör klart för oss, att vi inte behöver fara upp till himmelen för att hämta Jesus ner, ej heller ner i avgrunden för att hämta honom upp. Vi har ofta arbetat och strävat för att kunna se livet från höjderna. Vi vill se Gud däruppe och möta hans härlighet.

Religiösa eremiter

Så kommer bibeln och säger: Människa, du behöver icke klättra upp! Då går många åt andra hållet. De börjar fasta för att möta Gud och söker på mystikens och asketismens väg, och blir något utav religiösa eremiter. De tycker att de blivit riktigt utomordentliga, som kunnat avstå ifrån några mål mat för vår religions skull. Andra söker Gud i uppenbarelser och syner.

Vi jagas och vi plågas och vi flyger och far för att möta Gud. Jesus sätter stopp för allt detta i ett enda ögonblick. Han säger, att vi behöver icke fara upp för att hämta honom ner, eller ner i avgrunden för att hämta honom upp. Var är han då? Han är, och han fyller hela rummet där vi befinner oss, ty denne Jesus fyller allt i alla. Han uppfyller himmelen och jorden, han uppfyller dig och mig, han uppfyller församlingen och han är huvudet för församlingen. Han har varit uppe i himmelen, och han har varit nere i dödsriket. Han är överallt, och precis allt vi behöver, det har vi i honom.

Huvudet måste bort. När vi kommer till altaret med vår duva, så är det första som sker att huvudet vrides av. Alla våra protester av olika slag måste nämligen först undanröjas, så att Gud själv kan få utföra sitt verk. Då frågar man sig, varför detta är så nödvändigt. Det finns en grundläg-

gande sanning i Skriften, och det är att ingen skall kunna berömma sig av något.

Därför har Gud valt att uppenbara sina hemligheter på trons väg. Det är ingen som kan läsa sig till dem, helga sig till dem eller kämpa sig till dem. Gud ger dem på uppenbarelsens väg och endast genom tro. När man kommer till Jesus blir man alltså inte kunskapslös, inspirationslös eller herrelös. Alltsammans kommer nämligen att finnas i trons eget ursprung. Hos trons eget föremål, Jesus Kristus, finns visdomens alla hemligheter. Det är fråga om en högre form av visdom som är fri från tvivel och som icke uppblåser utan gör oss sanna, ärliga, uppriktiga och hela.

Krävan måste tas ut

Elden på altaret skulle hållas levande genom huvudlösa offer. Huvudet vreds av och lades bredvid. När detta var gjort, vidtog prästen nästa åtgärd. Duvans kräva med dess orenlighet, tog han ut och kastade den vid sidan av altaret, österut på askhögen.

Jag tror att det ligger en väldig hemlighet här. Huvudet först och sedan krävan. Allt det som duvan hade samlat för sin egen räkning, det hon hade gått och hackat i sig här och där på olika ställen och samlat på sig skulle ut.

Så skar prästen upp duvan och tog ut krävan. Men det var inte nog med det. Han öppnade den också, så att hela innehållet kom fram i ljuset. Det ligger en väldig hemlighet här. Vi människor är fruktansvärda. Även om vi har fått duvans natur och vill vara med i Guds rikes tjänst, så är vi fruktansvärda samlare. Vi odlar specialiteter och egenheter, den ene på det ena sättet och den andre på det andra sättet. Vi tänker på vad vi skall äta och vad vi skall dricka och vad vi skall göra. Så sätter vi in all vår energi på att lösa de existensiella frågorna och samlar på oss för att mätta och skapa trygghet. Vi tycker att vi gör det bra många gånger

och gläder oss över vår framgång. När vi kommer till Herren med allt vad vi har gjort, åker dock huvudet av och krävans innehåll dras fram i ljuset. Då uppdagas att ingenting är vårt längre. Vi äger ingenting.

Var skulle då innehållet ta vägen? Det skulle inte på altaret, utan på askhögen. Jag har hört människor säga så här: ”Käre Gud, här ger jag mitt offer på ditt altare, jag lägger ner det här”. Men när man lyssnat på vad det är frågan om, får man veta att det är krävans innehåll man menar. En del har en synd man lägger ner, det kan exempelvis vara fråga om en temperamentssynd, vrede eller avund.

”Jag ger mitt offer”, säger man. Men det är ju krävans orenlighet, och det skall inte upp på altaret. Det skall läggas på askhögen. Gud vill inte att vi skall offra synd, orenhet och ond begärelse. Det som skall offras är det felfria lammet. Det nya i vårt väsen skall överlämnas åt Gud. Till detta skall sedan våra lemmar överlämnas åt Gud, så att de icke längre står i syndens tjänst.

Jag hörde någon säga för några år sedan. ”Jag skall offra min Isak”. Jag tänkte att det måste vara ett stort offer. Efter en tid frågade jag honom hur det gick, och vad det var för en Isak han skulle offra. Jo, sade han, jag måste offra nikotinet, och så tog han upp ett rökpaket och lämnade det åt mig. Min vän, du menar väl inte att cigaretterna är Isak, eller att Isak är cigaretterna! Nikotin är en förbannelse och att röka är synd mot kroppen. Det skall inte offras. Det skall läggas av. Vi skall lägga av allt som är oss till hinder och framför allt synden som så hårt omsnärjer oss. Synden är ingen välbehaglig lukt inför Gud.

Associationen med världen

Tänk hur slugt Satan arbetar! För det första får han oss att använda cigaretter, och sedan i det ögonblick som vi har tagit första blosset, är associationen med världen närvaran-

de i vårt tankeliv. Då blir det ständiga problem med bönemötena, bibelstudierna och alla andra möten. Det kan till och med bli så att gemenskapen nästan blir outhärdlig, därför att man känner att det finns en tagg inombords som ständigt sliter och sargar. Man plågas av sin last och vill hellre fly. Då börjar man producera ursäkter och svepskäl. En del blir nitiska och arbetsamma bara för att få hålla sig i utkanterna.

Inte något privatliv

Det är alltså väldigt viktigt att vi förstår att allt det vi har samlat på, skall fram i ljuset. Krävan skall delas itu och innehållet skall ut på askhögen där det hör hemma. När man förstått vad Gud verkligen vill, har man inte längre något privatliv, därför att då är man genomlyst och genomstrålad.

Man vandrar i ljuset såsom han är i ljuset. Man har inte längre några hemligheter, allt är uppenbart inför honom, och man lever i denna renande gemenskap ifrån minut till minut. Detta är himmel på jord, ty det är så det blir i himmelen. Där skall alla vara genomstrålade och det skall inte finnas en fläck på oss. Vi skall vara helt rena ifrån all orenhet genom Jesu Kristi blod.

Slutligen, när prästen tagit ut krävan på duvan, skulle vingarna fläkas upp, dock utan att frånskilja dessa och alltsammans skulle förbrännas på altaret. När huvudet var borta, krävan uttagen, innehållet kastat på askhögen och vingarna fläkta, då fanns det inga möjligheter för några privata utflykter. ”Jag är så fri, så jag gör som jag vill”, har man sagt. Försök med uppfläkta vingar, så skall du få se!

Efter vissa underbara väckelsemöten har jag tänkt så här: ”Nu var vi i himmelens förgård, och upplevde ett överlåtelsens ögonblick så genomgripande att detta omedelbart måste sätta sin prägel på hela vår verksamhet och hela vårt liv.”

Jag har haft en känsla av att församlingen samlats vid altaret, huvudet har gått och krävan tagits ut. Några dagar efteråt har dock altaret varit tomt. Alla de som skulle offra sig hade flugit var sin väg.

Säga att man skall offra sig under stämningsmättade möten, är det lättaste som finns. Men att gå till honom, överlämna sig åt honom och låta honom få behandla sig i överensstämmelse med sina avsikter, det är något helt annat.

Då kommer vi inte flygande ifrån våra egna nästen, slår oss ner i församlingen, upplever Herren och får välsignelsen för att när mötet är slut flaxa vidare till nästa plats. Det är viktigt, att inte ta emot budskapet på ett köttsligt sätt och tänka: Nu skall vi fläka våra vingar, och nu skall det bli något helt annorlunda!

Gud vare evigt lov, vi slipper göra det själva. Det är *prästen* som gör det, och han gör det på rätt sätt. Han tar ut krävan och fläker upp vingarna. Och när vingarna är uppfläkta, kommer man icke upp ifrån altaret. Då blir man liggande där, elden börjar brinna och röken stiger upp som en välbehaglig lukt inför Herren.

Det var detta prästerna skulle vaka över. De skulle se till att det fanns ved på altaret och att det fanns offer. Prästen skulle vara förberedd, offret skulle vara förberett. Det som icke skulle med upp på altaret, skulle bäras utanför lägret. Där utanför lägret brann det också en eld, men utav en helt annan karaktär, nämligen smälekens fruktansvärda eld.

Om elden får brinna ibland oss, skall jublet stiga upp till Herren, ty då blir vi medvetna om försoning, förlåtelse, frigörelse, barnaskap, vår ställning inför Gud och våra rättigheter. Vi kommer då att kunna göra anspråk på allt detta och uppleva det i all dess rikedom.

Nu kallar Herren dig, du präst till tjänst! Träd fram inför honom, låt dig brukas av honom, och han skall fylla din bägare så att du kan tjäna honom i överensstämmelse med

hans vilja. Finns det ingen eld, så finns det ingen värme, inget ljus och ingen kraft. Då är allt meningslöst och bortkastat. Men om elden brinner, då finns det uppenbarelse, ljus, värme och energi.

- Jesus sade: "Jag har kommit för att tända en eld på jorden, och hur gärna ville jag icke att den redan brunne."

Det var försoningselden. Förr tändes elden i törnbusken, och på altaret. Men nu säger Frälsaren att den inte skall tändas i törnbusken och på altaret, nu skall den tändas i oss. Vi skall bli en brinnande törnbuske och ett tillbedjande altare, som bär fram välbehagliga offer inför honom. Elden skall tändas i våra hjärtan.

Den orättrådige förvaltaren

Text: Luk 16

I detta kapitel undervisar Jesus sina lärjungar i en liknelse. Den handlar om den otrogne förvaltaren och om den rike mannen och Lasarus. Jesus talar i denna liknelse om slutmålet för förvaltaren och slutmålet för Lasarus och den rike mannen. Det som sker kan tillfälligt se alldeles snett ut därför att vi inte ser det ur evighetens perspektiv. Men ur evighetsperspektiv bedöms allting helt annorlunda. Den som förefaller vara otrogen kan faktiskt vara trogen. Och den som förefaller vara trogen kan i verkligheten vara ohyggligt otrogen.

I dessa liknelser talar Jesus om förvaltarskap, och ordet förvaltare kan egentligen översättas med ekonom. Det handlar om ekonomi både hos förvaltaren och hos den rike mannen. Det handlar om ekonomi, alltså deras sätt att utnyttja anförtrodda resurser. Förvaltaren hade fått resurser att förvalta. Den otrogne förvaltaren insåg sin prekära situation och handlade i tiden, men den rike mannen sköt problemlösningen framför sig till evigheten, och därför permanentade han sin olycka.

Då den rike mannen vaknade i pinorummet ville han bli missionär. Han kunde ha formulerat sin bön så här: Skicka Lasarus till mina bröder, så skall jag betala underhållet. Men man blir inte missionär när man kommit till pinorummet. Då är det för sent; alla missionsmöjligheter är då utestängda, och det är för sent att förvalta missionsmedlen.

Risken fanns att den rike mannen hade stängt dörren till paradiset för Lasarus. Det lyckades han inte med, därför att Lasarus begrep vad hans materiella rikedom slutligen representerade. Däremot lyckades han bedraga sina bröder. Han var den rike mannen, hade makten, dominansen, härligheten och kraften. Han var egentligen familjens nyckelperson, och han öppnade genom sitt föredöme vägen till pinorummet för sina bröder. Föredömet som han hade lämnat efter sig för sina bröder ville han radera ut genom att försöka med mission då han själv hade kommit dit han förstod bröderna på väg. Men den som vill missionera får sannerligen göra det här i tiden, om han vill nå resultat. Det är en oerhört skakande verklighet, som plågar mig så fruktansvärt när jag tänker på att människorna som vi möter är evighetsvarelser. Varenda en är en klenod som Jesus har lidit döden för, just därför att de icke skulle komma till pinorummet.

Vi måste se hela denna liknelse i evighetens perspektiv.

- En rik man hade en förvaltare, som hos honom blev angiven för förskingring av hans ägodelar. Då kallade han honom till sig och sade till honom: ”Vad är det jag hör om dig? Gör räkenskap för din förvaltning; ty du kan icke längre få vara förvaltare”. Men förvaltaren sade vid sig själv: ”Vad skall jag göra, då min herre nu tager ifrån mig förvaltningen? Gräva orkar jag icke; att tigga blyges jag för. Dock, nu vet jag, vad jag skall göra, för att man må upptaga mig i sina hus, när jag bliver avsatt ifrån förvaltningen”.

- Och han kallade till sig sin herres gäldenärer, var och en särskilt. Och han frågade den förste: ”Hur mycket är du skyldig min herre?” Han svarade: ”Hundra fat olja”. Då sade han till honom: ”Tag här ditt skuldebrev och sätt dig nu strax ned och skriv femtio.” Sedan frågade han en annan: ”Och du, hur mycket är du skyl-

dig?" Denne svarade: "Hundra tunnor vete". Då sade han till honom: "Tag här ditt skuldebrev och skriv åttio". - Och husbonden prisade den orättrådige förvaltaren, för det att han hade handlat klokt. Ty denna tidsålders barn skicka sig klokare mot sitt släkte än ljusets barn. Och jag säger eder: "Skaffen eder vänner medelst den orättrådige Mamons goda, för att de, när detta har tagit slut, må taga emot eder i de eviga hyddorna".

Alltså, sens moral: Skaffen eder vänner medelst den orättrådige Mamons goda, för att de när detta har tagit slut må taga emot eder i de eviga hyddorna.

- Den som är trogen i det minsta, han är ock trogen i vad mer är, och den som är orättrådig i det minsta, han är ock orättrådig i vad mer är.

- Haven I nu icke varit trogna, när det gällde den orättrådige Mamons goda, vem vill då betro eder med det sannskyldiga goda?

- Och haven I icke varit trogna, när det gällde vad som tillhörde en annan, vem vill då giva eder det som hör eder till?

- Ingen som tjänar kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mamon.

- Allt detta hörde nu fariséerna, som voro penningkära och de drevo då gäck med honom. (Luk 16:10-14)

Förberedelse

Det finns verkligen anledning att sätta sig ner och fundera över vad Jesus vill ha sagt här. Det är alltså fråga om att verka för den tillkommande tidsåldern. Och att här i tiden förbereda någonting som skall komma. Vårt handlingssätt kommer uppenbarligen bli helt avgörande för utgången.

Det gäller att skaffa sig vänner i himlen eller fiender i

helvetet. I helvetet blir det ingen vänskap, där blir det fiendskap. Det är ingen lisa att det är många i helvetet. Ty då skulle den rike mannen ha sagt: Skicka hit så många som möjligt, så jag får lindring. Det är fastmer på det sättet att lidandet multipliceras med varje individ.

Varje individ representerar inte en vän, utan en fiende, för att i varje individ bor ingen mindre än Satan själv, och Satan multiplicerar sig själv i varenda en som kommer till förtappelsen. Därför säger bibeln också att där skall vara gråt och tandagnisslan och evig törst. Där kommer man att leva i ett permanent oförsonligt tillstånd. Ett tillstånd av evig fördömelse och ofrid.

Men det finns inte bara ett helvete som väntar på sina arvtagare. Det finns också en himmel, Gud vare lov. Och det må vara angeläget för oss som vet att det finns ett helvete att vi får med till himlen så många som möjligt. Vi får se till att vi här lever på ett sådant sätt att människor kommer dit vi själva tänker oss hamna.

Vad har då du och jag för utgångsläge? Ja, vi har förskingrarens utgångsläge. Det är sanningen om oss. Det visar sig att förskingraren i den här texten egentligen inte är någon annan än du och jag. Om vi börjar undersöka saken och inventera tillgångarna, så upptäcker vi att vi inte har gjort något annat än förskingrat Herrens tillgångar. Vad har vi gjort med det vi har fått av Herren?

Har vi fortplantat det till andra? Har vi levat och verkat så att vi genom det Herren anförtrott oss banat väg in i himlen för människor i vår omgivning, eller har vi gjort som den rike mannen? Han valde att leva för sig själv i sitt lyckoparadis tills det sprack och han rasade ned i mörkrets boningar.

Vi måste leva på ett sådant sätt att människor vinns för den eviga världen. Och då måste vi för det första intaga en rätt attityd till vår uppdragsgivare och till dem uppdraget

gäller. I vers 9 talas om att skaffa vänner i de eviga hyddorna. Och det är inte helgon som får vinna människor till de eviga hyddorna, utan förskingrare.

Eftersom vi inte är någonting annat än förskingrare, så får vi intaga förskingrarens attityd. Vad har vi för resurser till vårt förfogande att skaffa oss vänner med? Tungotal och uttydning, evangelisk sång och musik, vittnesbörd? Visst kan vi använda det, men det nämns inte i detta sammanhang. Det står inte heller ägodelar. Förskingraren har till sitt förfogande den orättrådige Mamons goda.

Vi ska skaffa oss vänner i de eviga hyddorna. Eftersom vårt utgångsläge är att vi är förskingrare, kan vi inget annat än bekänna vår situation. Vi har blivit väckta; och säger som det är: Gräva orkar jag icke, och tigga blygs jag för. Det är inte ett helgon det handlar om, utan en förskingrare som skall skaffa sig vänner i de eviga hyddorna. För det första är han lat och för det andra är han feg. Men för det tredje är han ganska smart. Han vet nämligen om gäldenärernas situation och utnyttjar den på ett rätt sätt.

Omvärdering

När vi läser vidare i texten, upptäcker vi något mer: Det sannskyldiga goda, som benämns *”vad mer är”*. När vi skall skaffa oss vänner, då väntar inte Herren av oss att vi skall börja med *”vad mer är”* utan med *“det minsta*”. En omvärdering måste alltså till på ett tidigt stadium. Vi får omvärdera den materiella världen och begripa att det här är *”det minsta”*. Vi kan inte räkna med att få tjäna Herren med *”vad mer är”* om vi inte först börjar med det minsta. Och om icke denna omvärdering kommer så hamnar vi fel.

Det talas om tre ting i texten: *”Det minsta”, ”vad mer är”* och *”det sannskyldiga goda”*. Mamon äger det minsta. Det tillhör *”en annan”*. Och det är Satan. Förskingraren visade sig vara så klok till sist att han till och med lurade

Satan. Nu inför Jesus här ett helt chockerande trohetsideal. Ty vad han kräver, det är att mannen skall vara trogen. Vi skall vara trogna i sättet att umgås med materiella ting.

- *Ingen som tjänar kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mamon.* (vers 13)

Det handlar om hat och kärlek. I det ögonblick jag älskar den orättrådige Mamons goda eller *"det minsta"* kommer jag att hata det sannskyldiga goda eller *"vad mer är"* och tvärtom. Kärleken kan aldrig vara ensam. Den står alltid tillsammans med hatet. Jesus vill göra oss fullkomliga i kärlek och fullkomliga i hat.

Om kärleken till de eviga tingen fick gripa tag i oss så att vi kunde börja satsa det minsta, så kunde Herren i sin tur börja anförtro oss *"vad mer är"*. Vilken utlösning av kraft det skulle bli!

I Hebr 1:9 talas om Andens smörjelse manifesterad i en översvallande glädje. Det har med hat och kärlek att göra:

- *Du har älskat rättfärdighet och hatat orättfärdighet.*

Jesus hatade synden, han hatade sjukdomen och döden. Men han vann seger över dessa fiender, ära vare Gud och Lammet! Han hatade synden i alla dess former, han hatade den onda andevärlden, dödsriket och Satan med hans välde. Jesus tog upp kampen emot dem. Men på samma gång älskade han rättfärdigheten. Detta följs hela tiden åt. En människas förhållande till de materiella tingen uppenbarar hur det är i hans inre värld.

Utjämning

I Apostlagärningarna läser vi:

- *Men alla de som trodde höllo sig tillsammans och*

hade allting gemensamt; de sålde sina jordagods och vad de eljest ägde och delade med sig därav åt alla, efter som var och en behövde. (Apg 2:44-46)

- Och i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ. Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allting gemensamt. (Apg 4:32)

Den här förvandlingen kan inte ske genom några mänskliga maktmedel. Man kan inte tvinga människor med våld in i en sådan gemenskap. Det måste ske genom kärlek. Det finns en kraft som övervinner allt som är nedbrytande och upplösande i människan, så att hon plötsligt börjar dela med sig. Det handlar inte om tungotal och uttydning; utan om ekonomi, hus och pengar. Det handlar om den helige Andes totala kontroll över vår kropp och våra materiella resurser. Därför kan också Skriften säga om den första församlingen att de var ett hjärta och en själ. De var många, och dock bara en. Det var enhet i mångfald och därför ägde de en väldig kraft. Denna enhet var inte en enhet för att proklamera i symboler, utan den tog sig konkret uttryck i deras sätt att umgås med varandra.

Höjderna sänktes och djupen lyftes, och så blev det en utjämning. I Guds rike måste detta ske. Höjderna måste ner och de förtryckta måste upp. Det måste ske en utjämning och den kan inte börja hos massan. Den måste börja hos Herrens vittnen. Vi måste få en rätt syn på de materiella tingen. Detta ville Jesus lära sina lärjungar.

Mose gav folket lagen skriven på stentavlor, men bergspredikans lag är högre och förmer än Mose lag. Den har Gud gett oss genom Jesus. Han gav oss den icke på stentavlor, utan han skrev in den på tavlor av kött. Han skrev in den på vårt hjärta, därför att vi skulle bli icke endast lagens – Ordets – hörare, utan också dess görare.

Vi kunde inte fylla Guds lag. Därför ville Jesus uppfylla lagen i oss. "*Livets Andes lag har i Kristus Jesus gjort*

oss fria ifrån syndens och dödens lag". Vi har kommit in under en annan lags herravälde, och det är frihetens välsignade lag.

Laggivaren är Gud. Laghållaren är Jesus i oss. Vi kunde icke hålla lagen, därför att lagen var svag genom köttet. Köttet kunde icke. Men så kom Jesus, och vi fick en ny lag, den nya naturen. Då kunde Kristus bli laghållaren i oss.

Här ligger själva hemligheten. Det är inte vår egen kraft som gör det möjligt för honom att uppfylla lagen, utan det är den nya kärleken. Guds Ord säger att hans bud är icke tunga. Men vi upplever Hans bud tunga, motiga och omöjliga. Intill dess kärleken får fylla oss. Då är ingenting omöjligt längre. När kärleken kommer är det Jesus i oss som uppfyller buden.

Jesus börjar inte med att ösa över oss andliga gåvor för att vi skall se saliga ut. Han tar itu med hela det grundproblem som ligger inom oss. Den starkaste makten Satan utnyttjar i oss är egoismen. Och det är genom egoismen han opererar i vårt liv.

Men så börjar den nya kärlekens lag fungera. Den börjar inte med väldiga uppenbarelser, syner och märkliga drömmar; våldsamma väckelserörelser och mirakulösa händelser. Den börjar i det minsta. Vi frigörs ifrån Mamons slaveri och blir helt plötsligt Mamons herrar. Vi börjar leva som Jesus gjorde. Satan har då ingen möjlighet att komma åt oss, och kan inte använda de materiella tingen för att föra oss till avgrunden. Den orättrådige Mamons goda blir i stället missionsmedel som öppnar himlen för skaror av människor. Det är ju fantastiskt!

Fått för att ge

I Matt 25 kan vi läsa om de anförtrodda punden. Varenda en har fått något. Har du inte fått fem pund eller tre, så har du fått ett, och Herren har aldrig sagt att du skall jämföra

dig med andra, med dem som är på höjderna eller med dem som är på djupet. Du skall ta reda på vad som är Guds vilja med ditt eget liv. En sak står klar: Du har fått något! Men det du fått skulle inte stagnera, isoleras eller förpuppas. Du har fått för att ge. Och det är uteslutande genom att ge, som du kan få mer.

Mannen som fått ett pund kunde handla på två sätt. Han kunde gräva ned pundet i jorden eller sätta in det i banken. Gräva ned det i jorden - då tror vi att det är fråga om att gå ut på marken och gräva ner det med en spade. Men att gräva ner pundet i jorden är att bruka det Jesus har gett på ett felaktigt sätt. Att exempelvis bruka sin sånggåva för sig själv genom att skaffa sig en karriär eller göra vinst och lycka. Att använda det vi fått på ett självviskt sätt är ingenting annat än att gräva ned det i jorden.

Det finns många kristna som grävt ned det de fått av Jesus i jorden, därför att de tycker det är så litet och betydelselöst. De ser på den som fick fem och på den som fick tre pund, och dömer utifrån det. Så fattar de inte att Gud icke skall kalla till ansvar för det som de inte har fått, utan för det som de har fått. Jesus säger: *”Åt den som har, åt honom skall varda givet.”* Du har fått någonting. Inte för att skapa ett paradis på jorden för dig själv, utan för att skaffa vänner i evigheten. Det vi fått kan vi använda för att få ett paradis på jorden, men det spricker och blir till fiendskap i helvetet. Låt oss satsa på att få vänner i den eviga världen!

Utgångsläget är ett, två och fem pund. Hur kommer var och en av dessa tjänare att dömas? I slutet har den förste ingenting, den andre två och den tredje fem pund. Det handlar om tjänst och förvaltarskap. Kan man som levande kristen hålla på ett helt liv, utan att det förmeras?

Tjänaren gick och grävde ner sitt pund, levde upp det för egen räkning. Resultatet för honom blev evigt mörker. Dina

medmänniskors frälsning, är lika mycket din frälsningsfråga. Skall nåden förökas, så måste den komma allt flera till del, annars blir det stagnation och vi går under. Men är vi levande, då kommer vi efter Andens egna lagar att fortplanta gudomligt liv. Herren kommer att sända oss som vindar både hit och dit, vi kommer att vara öppna, känsliga och rörliga, så att vi kan gå till människorna med frälsningens evangelium.

Livet kommer att fortplantas, uppoffringarna och prövningarna vi genomlider är ett välsignat lidande. Det blir välsignade strapatser, välsignade mödor, välsignade vaknätter, när vi ser människor komma till tro på Gud. Då vet vi, prisad vare Jesus, att vi har en klenod bärgad för himmelen. Snart skall vi gå in i den himmelska härligheten. När vi plockat ett segerbyte från Satan triumferar vi med änglarna och fröjdas med varenda en som kommer till tro på Gud. Och så växer man till, får också kärlek, blir själavårdare och kan på ett speciellt sätt ägna sig åt de nyfödda genom förbön och bibelläsning, förmaning och uppmuntran så att vi alla når hem.

Att tjänaren inte utvecklades berodde på att han missuppfattade både sin egen situation och uppdragsgivaren. Därför handlade han utifrån ett helt galet utgångsläge.

Bli ärlig!

Många människor har i decennier gått och väntat på den stora andeutgjutelsen. Så upptäcker man att under svärmeriet och under allt tal om andeutgjutelse så finns det en girighetens, egoismens och självupptagenhetens bastion. De vill ha Herrens välsignelse för att kunna fortsätta att leva som förut.

Men med evangelium följer omvärdering. Omvändelse och omvärdering. Sanna lärjungar kommer ur slaveriet, blir Mamons herrar och börjar skaffa vänner, inte här på jor-

den, men i de eviga hyddorna. Vi gläds åt att få se dem vi vunnit därhemma.

Det gäller att inte handla som om vi ägde gårdagens resurser. Vi får handla utifrån situationen i dag. En hel del är förskingrat. Tiden är förskingrad och kraften är förskingrad. Också kärleken och resurserna är förskingrade. Vi kan inte vänta att det skall bli annorlunda. Det är ett avslutat kapitel.

Handla utifrån dagens situation och bli ärlig! Säg som det är: Du är feg och du är lat. Men det finns möjligheter. Utifrån de möjligheter Herren har gett just dig, så kan du börja tjäna idag. Inte med gårdagens resurser, men med dagens, nuets resurser. Börja reducera alla krav! Skaffa dig vänner genom att frigöra medlen du har, så skall du få se vad Gud gör. Bli trogen i det minsta, så skall han ge dig vad mer är.

Den gudomliga rättsordningen

All lag har sin upprinnelse i de tio budorden. Vi kan alltså inte bryta upp lagarna om människorna skall bli frälsta. Vår uppgift är inte att avsätta myndigheterna och i Jesu namn störta samhället. Rättsordningen är till för att skydda individerna. Ändå kan vi ibland komma i kollision med lagar och normer. Men vi bryter inte då emot dem för att vi föraktar dem utan därför att vi vill nå människor med evangelium.

- Från dessa stycken hava somliga farit vilse och vänt sin håg till fåfängligt tal - människor som vilja vara lärare i lagen, fastän de icke förstå ens vad de själva tala eller vad de ting äro, som de med sådan säkerhet orda om. Men vi veta, att lagen är god, om man nämligen brukar den, såsom lagen bör brukas. (1 Tim 1:6-8)

All lag har sin upprinnelse i de tio budorden. Där har vi grunden för all lagstiftande myndighet, och det är utifrån den man skall handla för att reglera mänskliga förhållanden. Det finns en etisk lag och en juridisk. Den etiska är oskriven och finns i vårt samvete. Den juridiska lagen är skriven. Den har två dimensioner: en religiös och en social.

Gränsen mellan dem är dock oskarp och går inte att bestämma. Den sociala lagen har en stark religiös koppling. Ändå finns det en hel serie regler som egentligen är i fiendskap mot den sanna rättsordningen i samhället. Men vår uppgift är inte att få bort dem, utan i första hand att fortplanta Jesu kärlek bland människorna.

Skulle vi ändå komma i kollision med dessa regler bryter vi inte mot dem för att vi föraktar dem, utan därför att vi vill evangelisera. Ibland uppstår en mycket paradoxal situation,

då lagens upprätthållare själva bryter lagen. Lagen har ju kommit till för att skydda den enskilde och naturligtvis också samhället. Men lagen kan brukas på olika sätt och även missbrukas.

Det är motivet som avgör

En Jesu lärjunge bedömer tillvaron utifrån väckelsekristen synpunkt. Striden för sanning och rätt kan många gånger gälla mer lagens anda än bokstaven. Lagens bokstav säger en sak. Genom praxis som utvecklats, kan dock lagen ha fått en annan innebörd. Det som gäller för tiden har då blivit norm. Lagens bokstav har fått ge vika för den anda som existerar i samhället. Vi skall dock inte i någon slags nitälskan bryta upp lagar och avsätta myndigheter och i Jesu namn störta samhället. Sådant är inte vår uppgift.

Våra handlingar är alltid motiverade av att vi önskar nå människor med frälsningens evangelium.

- *Men vi veta att lagen är god, om man nämligen brukar den, såsom lagen bör brukas, och om man förstår detta, att lagen är till icke för rättfärdiga människor, utan för dem som trotsa lag och myndighet, för ogudaktiga och syndare, oheliga och oandliga människor, fadermördare och modermördare, för mandråpare, för dem som utöva otukt och onaturlig vällustsynd, för dem som äro människosäljare, lögnare, menedare eller något annat som strider mot den sunda läran - detta i enlighet med det evangelium om den salige Gudens härlighet, varmed jag har blivit betrodd.* (1 Tim 1:8-11)

Den orättfärdiga människan är naturligtvis angelägen om att aldrig bli lagsökt. Hon vill fortsätta i sin orättfärdighet utan att bli renderad något straff. Men vi verkar inte för en frihet som brottsliga människor ska kunna åberopa. Lagen är till för att bekämpa orättfärdigheten i alla sammanhang och upprätthålla en rättsordning, som ger skydd åt människor. Låt oss inte ge rum för något hat, vare sig emot den

rättsordning som finns eller mot människor som är satta att övervaka den. Vi skall inte vara med och underminera rättsgrunden.

Nödvändigt med rätta attityder

En kristen kommer, om han lever ett gudfruktigt liv, att hamna i många svåra situationer. Därför att han lever i rättfärdighet kan hans liv begränsas. Det är alltså inte hans sociala livsföring som gör det trångt för honom, utan förhållandet att han vill tjäna Jesus på en rättfärdig grund. En kristen måste redan från början söka inta rätta attityder i alla situationer.

Oberoende av under vilka förhållanden han lever, skall han utstråla tacksägelse, glädje, bön och åkallan. Inte kritik, knorriskhet eller elakhet, utan tacksägelse för konung och all överhet. Han tackar också Gud för dem som missbrukar sina maktresurser och förföljer honom. Även om människor gör sig skyldiga till missbruk, finns i alla fall ett rätt bruk. Deras missbruk ska inte leda till att vi förkastar det rätta bruket. Vi vet att bara genom tacksägelse, åkallan och förböner kan vi åstadkomma en avgörande förändring i atmosfären. Förändringen består inte i första hand i ett reformerat samhälle.

Också de enskilda överhetspersonerna är evighetsvarelser som skall till himlen eller helvetet. Därför måste de bli frälsta. Då de möter oss, får de inte möta hat, förakt, överlägsenhet eller trots, utan mildhet och höviskhet, som är en frukt utav Anden.

Anden söker makthavarna

Den kristnes uppgift här är att transformera ner himlens krafter och sprida ljuset, värmen, glädjen och sanningen. Han skall själv förkroppsliga allt detta i Guds välsignade och underbara kärlek.

- *Sådant är gott och välbehagligt inför Gud, vår Fräl-*

sare, som vill att alla människor skola bliva frälsta och komma till kunskap om sanningen. (1 Tim 2:3-4)

Gud vill att makthavarna skall bli frälsta liksom han vill att de förtryckta skall bli det. Om vi i vår tjänst kommer i kontakt med vakt- och makthavare på olika nivåer, skall vi inför dessa bära fram samma frimodiga budskap om Jesus Kristus. Vi skall föra med oss Kristi härlighet och välsignelse utan att uppträda nedsättande eller omdömeslöst.

Det finns något, som är väldigt svårt att attackera och det är menlösheten, särskilt den ifråga om ondska. När makthavare eller rättsvårdare möter kristna människor som står anklagade som brottslingar, möter de en menlöshet som är fullständigt avväpnande. De känner på sig eller vet med sig att dessa människor inte kan vara verkliga brottslingar. Menlösheten är sådan att myndigheter och poliser snarare känner sig uppfordrade att träda upp till den menlöses försvar.

Konungar och myndighetspersoner behöver också bli frälsta. Men det finns inte en Jesus för myndighetspersoner och en annan för vanliga. Det finns bara en Jesus, som är medlare mellan Gud och människor. Det gäller att vi inte i köttslig nitälskan ställer oss i vägen för dessa människor. Vi skall i stället träda åt sidan så att Jesus kan nå dem.

Menlösa i vårt framträdande

Jesus sade: *”Jag sänder eder som får mitt ibland ulvar.*” Han sade inte: ”Jag sänder eder som tigrar mitt ibland ulvar.” Vi kan inte åberopa något mönster på hur vi i alla lägen skall handla. Många gånger begår vi fruktansvärda misstag. Vad som gör att vi trots allt kan klara oss är att ha rent motiv. För att vi slutligen skall uppnå målet, måste metoderna komma i harmoni med motivet. Vi skall ju inte bara uppnå effekter i folkhavet, utan vi skall ju frälsa människor.

Paulus talade om en hel del missförhållanden. Han nämn-

de människor som avvikit och kommit att personifiera något skadligt. Därvid talade han om nödvändigheten av att de kristna intog rätta attityder till myndigheterna. De kristna skulle icke mena att det ingick i deras mission att omstörta samhället.

Offer för den ande som är i världen

Då Paulus pekade på de missbruk som kunde förekomma, visade han att somliga myndighetspersoner använde lagen på ett felaktigt och tendentiöst sätt. Särskilt beträffande människor som blivit föremål för negativ offentlig uppmärksamhet, kunde de utnyttja sin maktställning och förfölja enskilda människor och grupper.

Påverkade av opinionen och personliga värderingar kunde myndighetspersonerna som skulle handha utredningar och rättsförfarande bli oförmögna att på ett objektivt sätt behandla människorna och frågorna riktigt. Inte heller i sådana fall fick det fresta de kristna att förfalla till felaktigt handlingssätt. Förföljarna var bara offer för den ande som är verksam i världen. Oberoende av hur fräckt eller oriktigt de uppträder, så är det vår uppgift att vinna också dem för Kristus.

Församlingen skall i alla lägen representera orättfärdighetens motpol och vara sanningens grundfäste och stödjepelare. Därvid kan församlingen heller inte gå ut och bekämpa orättfärdigheten i världen samtidigt som den låter orättfärdighet existera i församlingen på grund av falska lojaliteter och hänsyn.

Det är viktigt att hålla före att också församlingen är en domstol och en myndighet. Församlingen skall fungera på ett sådant sätt att den internt praktiserar och lever upp till sina ideal. Speciella krav måste kunna ställas på nyckelpersonerna i församlingen.

Eftersom församlingsföreståndarna och diakonerna är

församlingens ansikte utåt, måste man speciellt hos dem kunna hitta det bibeln beskriver som det typiska för dem nämligen mildheten, fogligheten, trofastheten och troheten.

Konflikter kommer alltid att inställa sig, men då kommer det att visa sig, att de som träder upp för att gå tillrätta med församlingen skall komma på skam. Alla attacker kommer att neutraliseras på grund av det man ser hos de kristna. Deras liv, mentalitet, frimodighet och glädje vittnar alltsammans mot Åklagaren.

Dessa kvaliteter måste testas i olika sammanhang. Det är också på de punkter där människan utsätts för de svåraste påfrestningarna man måste vänta sig att hennes kvaliteter framträder.

Aposteln Paulus avger i ett av sina brev en trosbekännelse som avslöjar en stor hemlighet.

- *Detta skriver jag till dig, fastän jag hoppas att snart få komma till dig. Jag vill nämligen, om jag likväl skulle dröja, att du skall veta, hur man bör förhålla sig i Guds hus, som ju är den levande Gudens församling, sanningens stödjepelare och grundfäste.* (1 Tim 3:14-15)

Det är vissa saker man måste kunna vänta sig av samhället. Ändå kan samhället svika och de som har hand om de olika funktionerna i samhället missbruka sin makt och skapa orättfärdiga förhållanden. Församlingen är dock sanningens stödjepelare och grundfäste. Om det går riktigt snett med samhället, så kan en församling, som bevarat sanningen, kraften och saltet, bli vägledande för hela det övriga samhället.

Det är inte i kraft av sina politiska insatser, men i kraft av sin närvaro, sitt liv och sin tillämpning av Guds ord i inbördes förhållanden, som församlingen bevisar sin styrka. Om hela det övriga samhället ger rum för laglöshet och störtar ihop, så får inte laglöshet och lögn komma in och undermi-

nera grunden för församlingen. Den måste bevaras. Där finns inte fritt spelrum för egna personliga idéer. Hos varje lem i församlingen måste familjeliv, arbetsliv och församlingsliv genomsyras av budskapet om Jesus Kristus.

Livsfrågor!

Vad Paulus behandlar i sina skrifter är inte organisationsfrågor eller ordinationsfrågor utan livsfrågor. Han beskriver hur man skall leva, verka och fungera som en levande kristen i församlingen och i den närvarande tiden. Det måste vara full överensstämmelse mellan vårt borgerliga liv och vårt liv i församlingen.

Om en kristen i enlighet med sin kristna tro gör sig skyldig till gärningar som emellertid samhället bedömer som osolidariska eller brottsliga, så att han kastas i fängelse eller blir dömd, måste vi göra klart för oss vad det innebär. Det gäller att vi inte attackerar samhället och rättsordningen. Det heter nämligen i Guds ord: *”Tacken Gud för konung och all överhet.”*

Det finns ingenting som sker utan att Gud vet om det. Är vi fria eller fängslade så får vi i båda situationerna verka för Jesus Kristus och sprida kunskap om honom. Hemligheten till allt detta är, vad vi läser om i 1 Tim 3:16, trosbekännelsen:

- Och erkänt stor är gudaktighetens hemlighet; han som blev uppenbarad i köttet, rättfärdigad i anden, sedd av änglar, predikad bland hedningarna, trodd i världen, upptagen i härligheten.

Vi möter här det tidlösa, som inte förändras av några yttre förhållanden. Vilka politiska vindar det än blåser, vilka sociala förhållanden som än råder och varhelst vi befinner oss, så är det något som är förblivande och bestående. Det är Kristus. Den grunden är säker.

Om jag kallas till konung eller riksdagshus, knarkkvart el-

ler fängelse, antingen jag är bonde ute på åkern eller fabriksarbetare vid löpande bandet, så är en sak fast, evig och tidlös och opåverkbar av förhållandena i tiden.

Är jag deprimerad eller glad, borta eller ensam, har jag vänner eller fiender omkring mig, så verkar Kristi kärlek i mig. Ty mitt i allt jag håller på med, så finns något som aldrig upphör. Det är Kristi kärlek. Kristus vet allt, känner allt och förstår allt, för han har prövat allt. Han har prövat ökentillvaron och lustgårdstillvaron.

Han har prövat höjderna och djupen. Och han har prövat människorna, både höga och låga, fattiga och rika. Han har prövat allt men han vann seger. Det finns något som är evigt förblivande, som aldrig kan förstöras eller förbrukas. Det är Kristus...

Hemligheten till att bli bevarad

Hemligheten till att vi kan bli bevarade i arbetet, hemmet och församlingen, det är att det finns någonting som är förblivande. Hemligheten till att vi inte grips av vilddjursmakterna och börjar klösa, bita, riva och strida för att hävda vår rätt, är Jesus Kristus, som den fasta grunden mitt i alltsammans. Lägg ner alla vapen för Jesu Kristi skull!

- *Erkänt stor är gudaktighetens hemlighet.*

Detta är det hemliga vapen vi förfogar över. Kom som lärjungar till Jesu Kristi skola, in i praktisk tillämpning av det han kallat oss att utföra.

- *Han som blev uppenbarad i köttet...*

Detta är räddningen för oss. Vi beder inte till en ängel, utan till en som varit uppenbarad i köttet, levt under våra villkor och haft känslor som varje människa. Han trädde in i vår tillvaro.

- *Rättfärdigad i anden...*

Han blev dömd skyldig av alla instanser, dömd av alla människor, institutioner och myndigheter både i den synliga

och osynliga världen. Men Gud förklarade honom rättfärdig. Vilket budskap!

Alla söker sig mot sitt eviga mål. Det eviga målet är Kristus Jesus, *"sedd av änglar, predikad bland hedningarna, trodd i världen, upptagen i härligheten!"*

Han har besegrat alla krafter. Han har varit i alla regioner och sammanhang. Han har framfört budskapet, han har synliggjort sig för människor och änglar. Han har blivit rättfärdigförklarad av Gud. Han har farit upp i höjden, och där sitter han på Faderns högra sida som församlingens försvarare och förebedjare. Han är församlingens helgelse och rättfärdighet i tid och evighet.

Kom med allt vad du är och har till honom! Herren Jesus Kristus vill ta hand om oss alla, så att vi växer upp till en boning i Anden, och blir det han vill att vi skall bli i denna tidsålder, evigheten förkroppsligad för både den synliga och osynliga världen. Tänk, vi kan alla komma in i ett sådant förhållande att vi på ett rätt sätt kan leva i tiden men också på ett rätt sätt umgås med den eviga världen.

Vilket löfte, vilka möjligheter! Låt oss ta dem till vara för Jesu skull. Utan att slåss för våra egna rättigheter överlämnar vi oss åt Herren Jesus Kristus.

Det sanna vinträdet

Text: Joh 15

Det här kapitlet är en del av Jesu avskedstal. Här talar Jesus egentligen om tre ting. Han talar för det första om vad han är. Och så talar han om vad han gör. Och för det tredje talar han om hur han blir mottagen. Jesus visar lärjungarna vad han är för att de ska förstå vad de är. Han säger: *"Jag är det sanna vinträdet."* Följaktligen skiljer han sig ut ifrån alla det övriga.

I bildspråket som han använder, gör han klart för lärjungarna att han är någonting alldeles unikt och speciellt. Och på samma gång gör han klart för lärjungarna att de som är i honom på ett motsvarande sätt är någonting alldeles speciellt.

Då Jesus talar om vad han är, gör han det i tre olika betydelser. Han talar om vad han är inför Fadern, han talar om vad han är inför lärjungarna och vad han är inför världen. I dessa tre olika dimensioner gör alltså Jesus klart för lärjungarna att han står i ett speciellt förhållande till Fadern, till lärjungarna och till världen. Han säger:

- Jag är det sanna vinträdet och min Fader är vingårdsmannen. Var gren i mig som icke bär frukt, den tager han bort, och var och en som bär frukt, den rensar han, för att den skall bära mer frukt.

Här är alla förutsättningar uppfyllda för ett gott resultat. *"Jag är det sanna vinträdet, och min Fader är vingårdsmannen"*, säger Jesus. Arten är bestämd. Det handlar om Jesus. Vem som ansar det är också klart. På ingen av de här punkterna kan det uppenbarligen vara någon brist. Trä-

det är sant och fullkomligt. Vården är den allra bästa. Han vet vad trädet behöver. Ändå ser det inte entydigt ut som det skulle bli det bästa resultatet. Jesus säger: *"Om någon icke förbliver i mig, så kastas han ut såsom en avbruten gren."* Det finns alltså möjlighet att bli skild ifrån Jesus.

Hemligheten till fruktbärande liv

Vi ser vidare i det här sammanhanget att Jesus talar om grenar som icke bär frukt. Det är inte en *avbruten* gren, utan en *icke fruktbärande gren* det handlar om. *"Var gren i mig som icke bär frukt, den tager han bort, och var och en som bär frukt, den rensar han, för att den skall bära mer frukt."*

Vad är hemligheten till ett fruktbärande liv? Det är för det första att ha gemenskap med Jesus. Grenen kan ju inte vara skild ifrån stammen och samtidigt bära frukt. Den gren som är skild ifrån stammen kommer så småningom att vissna och dö. Och Skriften säger att den ska bäras ut och brännas upp. Men man kan uppenbarligen ha livsgemenskap och lövverk utan att vara fruktbärande.

När vingårdsmannen inspekterar detta sitt speciella träd, så granskar han varje särskild gren. När han granskar grenarna, söker han i första hand icke efter lövverket, även om det är prunkande och underbart. Han söker efter frukten.

Hur kan man vara med i stammen och i gemenskap med roten, ta utav rotens närande livskraft och få ett lövverk utan att bära frukt? Vad är det som bestämmer om grenen ska bära frukt? Är det någon egenskap hos grenen? Eller är det någonting som grenen, trots att den har gemenskap med stammen, av någon speciell orsak kan sakna? Vad är det som gör att en gren, som har fått en sådan underbart privilegierad plats kan återspegla något av det stammen förmedlar, men sakna helt andra ting?

De gröna, prunkande bladen är ju i sig själva ett under.

Men på samma gång som bladet återspeglar något av detta sjudande livsflöde som förmedlas från roten genom stammen, så saknar det vad den granskande och kritiske vingårdsmannen söker.

Beroende av en annan växt

Då vi läser vår svenska bibel, bringas vi att tro att vinrankan är ett träd. Men vinrankan är egentligen en klängväxt. Som man ser den, framför allt på vintern, tror man knappast att det överhuvudtaget kan bli någonting av stubben, då vinrankan är tuktad och bladen har torkat och ramlat av. Det enda man ser är praktiskt taget ett kors.

Vinrankan är beroende av att få växa tillsammans med ytterligare någon växt. Eller klättra uppför en påle. Och då den kommit ungefär en meter ovanför jordytan, så delar den sig, eller böjs. Om det är två stammar, så delas de åt olika håll och förvandlas till ett kraftigt ”T”. Vingårdsmannen har satt upp ett stöd, och rankan är praktiskt taget fastväxt vid det stödet. Under vintertiden ser man den här delen av pålen, som sticker ovanför rankan, med de båda armarna åt var sitt håll. Hela rankan bildar ett kors.

Vingårdsmannen har gått hårt fram med rankan; klippt och beskurit den. Den ser död ut. Den kan inte åstadkomma en knopp eller ett blad förrän näringen från roten tränger igenom stammen. Genom den kraften sker en märklig förnyelse och vinrankan skrudar sig i grönt. Det ser förhoppningsfullt ut.

Vingårdsmannen, som tidigare har beskurit trädet, kommer för att ånyo inspektera det. Då kan han redan på förhand säga att det finns vissa grenar, som aldrig kommer att bära frukt. En vinträdsgren, som ska bära frukt, måste växa neråt. Varje gren som växer uppåt är dömd att gå under. Den kan få löv, men aldrig frukt.

Mäktar inte med solens hetta

Den gren som växer uppåt förlorar några av sina väsentliga förutsättningar att tillgodogöra sig den näring som roten och stammen förmedlar. För grenen gäller vissa grundläggande lagar som inte får nonchaleras. Den mäktar inte med solens hetta om den ska bära frukt. Från den gren som växer uppåt, kommer solen, hettan och miljön att beröva något av dess kraft. Och grenen förmår icke tillgodogöra sig alla de resurser som stammen representerar. Vingårdsmannen vet att en sådan gren aldrig kommer att bära frukt.

Men det finns andra grenar som växer neråt. De blir inte större och större. Bildlikt talat blir de mindre och mindre. Det finns en underbar hemlighet i budskapet som profeten utropade: *”Det är såsom sig bör, att han växer till och att jag förminskas.”* Grenen växer neråt.

Broder och syster! Ska Gud kunna använda dig och mig, så måste vi förbli i Jesus. Men då måste vi också underordna oss de villkor som gäller för grenarna. Det är att böja sig djupt. Då upplever den enskilda grenen hela det övriga grenverkets skydd. Den skyddas av de övriga grenarna och av sitt eget bladverk.

Den som kommer till ett vinträd för att se frukten, blir förvånad. En ytlig betraktare som betraktar på avstånd kommer inte att se någon frukt, därför att druvklasen inte växer uppåt. Den hänger inte i hängen, den växer inte heller som en kotte. Det är sant att grenen växer neråt, men det är också sant att stora löv täcker druvklasen. Och om inte löven täckte druvklasen, så skulle varje druva torka ut, och bli ett innehållslöst skinn.

Vingårdsmannen vet redan vilka grenar som har förutsättning att bära frukt. Han vet också var han ska söka för att hitta frukten. Han bara tittar under de stora bladen. Där hänger klasar som kan väga 9-10 kg.

Frukten är inte till för världen

Min älskade vän, det finns en förutsättning för ett fruktbärande liv. Det är ödmjukhet. Växa, men växa neråt. Bli mindre och mindre! Men det finns också en annan förutsättning. Det är att vi lever det fördolda livet, och inte tror att frukten är någonting man visar upp till höger och vänster för att demonstrera trädets eller grenens kvalitet.

Det finns ett hemlighetsfullt, fördolt liv. Frukten är inte till för att världen ska äta av den. Jag tror inte världen kommer att se någon speciell frukt av den levande församlingen, därför att församlingen är skyddad. Den har vingårdsmannens beskydd. Men den har också trädets beskydd. Den som ska komma i åtnjutande av vingårdens härlighet och frukt, måste vara i närheten av vinträdet och lära sig förstå dess inneboende hemlighet.

Det finns någonting som är fördolt, och som aldrig kommer att uppenbaras i världen. Det är vad Kristus har gjort i vårt hjärta. Vad vi ska bli, det vet vi inte. Men vi vet ändå att vi ska bli honom lika när vi får se honom. Och under tiden som vi är här, finns det en kraft som är verksam i vårt väsen. Likheten som vi ska erfara, denna fullkomliga likhet med honom, kommer inte att bli någon chock eller överraskning. Vi har den redan i vårt väsen, och när han kommer ska vi mogna. Vi har inte blivit födda på nytt till ett levande hopp för att i första hand passa i världen.

Jesus säger: *”I ären tagna ur världen.”* Vi är tagna ut ur med en speciell omsorg, med en speciell avsikt och med en speciell målsättning. Vi är tagna ut ur världen för att förenas med Jesus Kristus; bli ett med honom, växa tillsammans med honom, förmedla detta gudsliv; befruktas och mogna.

Önskar du bli en fruktbärande kristen? Överlämna dig då åt den behandling som är nödvändig! Du kan inte bära frukt

av dig själv. Grenarna kan heller inte tukta varandra med någon större framgång. Den ena grenen kan inte beskära den andra.

Men det finns en vingårdsman, som med stor omsorg och känsla behandlar varje gren individuellt. Och är det någon gren som är för hård och för oböjd och växer uppåt, så kommer det att visa sig. Låt grenen stå ytterligare någon period! Även om bladen växer ut och du ser dess grönska, så har grenen förlorat sina förutsättningar att bli en fruktbärande gren genom att växa åt ett annat håll än vingårdsmannen tänkte. Därför kommer han med sin kniv och skär av den. Lägg märke till att han skär av den fastän den lever. *”Den kastas ut såsom en torr gren”.*

Vägen till att bli en fruktbärande kristen är att växa neråt. Ödmjuka dig under Hans väldiga hand. *”Underordna eder varandra för Jesu Kristi skull!”* Håll dina syskon som någonting förmer än dig själv. *”Söken överträffa varandra i inbördes hedersbevisning.”* Växa, men växa neråt. När skördedagen kommer, så står frukten färdig till vingårdsmannens stora lycka och glädje. Han känner igen sig själv i frukten. Min älskade vän, Gud vill se Jesus i oss. Måtte det ske!

Urkristen socialism

Frågan om att åstadkomma ett socialistiskt samhälle är egentligen en genuint andlig fråga, som uteslutande kan lösas på andlig väg. Det finns inga maktmedel till förfogande, genom vilka vi kan förverkliga ett sådant samhälle, varken genom vålds- eller ickevålds-metoder. Hindret sitter nämligen icke i människans miljö och yttre förhållanden. Problemet är människan själv, varför alla förändringar först måste äga rum i människans egen inre värld.

Det lyckligaste som kunde hända vår jord vore att de socialistiska idealen förverkligades. Jag är dock oerhört pessimistisk och har icke något hopp om att det kommer att ske. Med en liten inblick i historien, och även i profetian, den bibliska framställningen av människosläktets gång, märker man att världshistorien går emot det obevekliga slutet.

Eftersom det bibliska budskapet har blivit bekräftat med en så oerhörd precision från generation till generation, finns det ingen anledning att misstro det eller ersätta det med någonting annat. Samhället kommer inte att bli mänskligare. Det kommer fastmer att demoniseras. Det utvecklas inte i positiv bemärkelse, utan är inne i en fortlöpande degeneration, vars konsekvenser vi kommer att möta i alltmer påtaglig grad.

Jag lider när jag tänker på mänsklighetens situation idag. Jag har dock ett titthål in i evigheten, och det inger mig hopp. Det finns inget hopp för massan men däremot för den enskilda människan och därför predikar jag den enskilda människans förvandling. Först när en människa har blivit förvandlad är de mentala förutsättningarna skapade för en gemenskap med djupdimension. Då är det inte längre fråga

om en intressegemenskap med gemensamma krav som främsta kännetecken. Jag tror på de heligas gemenskap, vars förnämsta kännemärke är att ge, ge och åter ge.

Ett sådant utgivande liv måste självklart manifestera sig i en beredvillighet att dela med sig av de materiella tillgångarna. Beklagligtvis har detta ideal inte till fullo tillämpats i de kristna församlingarna. De borde ha varit ett föredöme i det här avseendet och ett riktmärke för den värld vi lever i. Man har i stället alltför ofta representerat andra intressen och bildat maktblock, som stundtals varit ett direkt hot emot människors frihet. Det borde dock inte vara så.

Massan förändras inte

Massan kommer inte att förändras. Tyvärr tror jag inte heller att kyrkorna kommer att förändras. Korruptionen och den andliga prostitutionen kommer att drivas allt längre. I horisonten skymtar det babyloniska världsväldet, där kyrka och stat förenats i ett enda maktblock. Resonemanget om statskyrka eller frikyrka är därför egentligen bara ett skenresonemang utan verklighetsunderlag. Alternativet för kyrkornas ställning i Sverige kommer inte att utgöras av statskyrka och frikyrka eller både/och. Händelserna kommer att driva utvecklingen fram till en kyrkostat.

Vi är fruktansvärda egoister. Vi kan tala om nöden i Bangladesh och på andra platser i världen. Om vi menar något med det vi säger, och om det vi tror på representerar något av sanningsvärde och livskraft, så är det väl vår skyldighet att gent emot medmänniskorna i vår omgivning kanalisera ut den hjälp de behöver.

Ibland är jag dock frestad att tro, att förkunnelsen, som öppnar våra ögon för nöden i världen, har motsatt verkan än vad den borde ha. Vi ser missförhållanden och beklagar situationen för att sedan dra oss tillbaka till våra trygga välordnade förhållanden, i stället för att offra oss.

Efter ett tag, då vi möter situationen ännu en gång och vi får en ny inblick i förhållandena, vaknar vårt dåliga samvete en stund men bara för att åter igen sövas ner av sång och musik, som ofta är passiviserande och gör det alltför bekvämt för oss. Så blir också det som ursprungligen var tänkt som en hjälp, ett bedövnings- och berusningsmedel, som gör det svårt för oss att handla förnuftigt och kristet.

Bergspredikan

I bibeln står vad Jesus har sagt i dessa väsentliga frågor och hur detta förkroppsligades i församlingslivet. Det Jesus säger i bergspredikan är fruktansvärt och oerhört. Jesus tar exempelvis där upp en synnerligen väsentlig fråga om profiten. Många gånger har det beklagligtvis fungerat så i de kristna sammanhangen, att penningen blivit något av ett maktmedel, som öppnat vägen till taburetterna och maktpositionerna.

Att världen uppfattat kristendomen såsom en bundsförvant till kapitalismen är väl därför inget att förvåna sig över. Penningen har alltför ofta blivit ett maktmedel som utrustat kyrkorna och samfunden med ett förtryckets vapen. Bibeln är ju inget samhällsprogram, men dock är bibeln ett livsprogram, och den har ett församlingsprogram. Samhället kan aldrig leva ett församlingsliv, men däremot kan församlingen bli ett idealsamhälle. Annars finns det ju ingen mening med sådana uttryck av Jesus som att *”I ären världens ljus”*.

Det måste väl handla om något annat än fromma attityder, att gå till kyrkan ett visst antal gånger i veckan eller att lägga tionde i offerboxen. Det kan väl heller inte handla om att de kristna skall åtaga sig att ta de folkmoraliska frågorna på entreprenad och mena sig representera någon sorts högre moral. Visserligen är samhället demoraliserat, men det finns ingenting som är så demoraliserat som kyrkorna. Där har sekulariseringsprocessen gått så långt att individen

utmönstrats och ersatts av institutionerna.

När Jesus sade: *"I ären jordens salt"* menade han väl inte att vi skulle gå omkring och peka finger på alla mänskliga kadaver, som vi ser i vår omgivning, på alla dåliga regeringsledamöter, och på alla mindervärdiga kommunalpolitiker.

En del tror att allting blir bra, om man bara tar avstånd från ett visst program men samtidigt skapar ett likadant program fast med ett negativt förtecken. Det är inte någon lösning. Jag tror på det personliga föredömet. Vi får själva gå in under försakelsens villkor och se till att först och främst de människor, som lever i vår omedelbara närhet får den hjälp de behöver.

Det är när tron tar konkreta uttryck i sann efterföljelse av Jesu ord, som kristendomen kan sätta förblivande spår i människors medvetande. Efterföljelse handlar om försakelse. Den som vill följa Jesus måste försaka allt. Det är ett program som fullständigt förkroppsligats i Jesus Kristus. Det är inte att ge några procent av sitt överflöd för att andra ska få det lite bättre. Det handlar om att ge allt.

Har man två livklädnader, ska man ge bort den ena, och har man två par skor, så ger man bort det ena paret. Så ger man utan att låna ut och utan att begära att få någonting tillbaka. Framför allt så begär man inte att få någon ränta på det man lånat ut. Det finns inga möjligheter att bli kapitalist om man ska tro på Jesus. Man får inte ens ränta på utlånat kapital. Om man har lånat ut någonting, ska man inte kräva att få någonting tillbaka, det är Jesu lära.

Det är klart att en sådan lära vill vi gärna allegorisera och göra mer tilltalande för att passa in i vårt materiella lyckoriske med vår maklighet, komfort och vårt välstånd. Det finns väl knappast en enda en av oss som är nöjd med en eller två kostymer eller klänningar. Men Jesus menade naturligtvis vartenda ord som han sade.

Hur skulle det se ut i våra hem om vi började lämpa ut allting som vi inte behöver och börja tänka på att det här kanske min nästa som fryser behöver. Det är inte säkert han bor i Sverige eller har vitt skinn som vi. Han kanske är svart. Det är inte säkert att han har samma traditioner eller samma kristna uppfattning en gång, även om vi i första hand vänder oss till våra bröder, som tror på Jesus Kristus.

Vi måste göra klart för oss att all utjämning måste börja på det elementära planet, och vi ska inte tro att det kommer att leda till någon massrörelse, förrän vi såsom enskilda individer är redo att ta konsekvenserna av vår tro i den värld vi lever. Det är inte någon annanstans det ska ske, på andra nivåer eller i andra skikt och sammanhang. Det ska ske här och nu, och vi ska börja med det utifrån våra individuella förutsättningar. Då har också idéerna möjlighet att resultera i en verklig förändring.

Ställföreträdande lidande

Låt oss läsa Jesu bergspredikan och repetera det om och om igen för att se vad Jesus sagt. Då måste vi bekänna inför Gud och människor, att vi dåligt har uppfyllt vad Jesus har bjudit oss att göra. Vi sitter i våra möten och ropar halleluja för att sedan gå hem nöjda och tillfredsställda för att vi menat oss ha gjort det vi behövt göra, bara för att vi lagt en slant i kollekten. Det är klart att vi ska samlas och göra vår offerinsamling, men det leder dock inte till något djupare ingrepp i den dagliga rutinen. Vad som borde ske är att vi tar konsekvenserna av vår tro på ett sådant sätt, att den får karaktären av ett ställföreträdande lidande.

Jag tror inte att politisk opposition, hur angelägen den än är, kommer att förändra vårt lands situation så värst mycket. Vi kommer inte att få ett politiskt system, där världens samlade resurser får rättvis fördelning. Vissa förändringar kommer väl att tvingas fram, men det sker mera utav praktiska än humanitära skäl.

Klyftorna mellan grupperna kommer inte att minska, de kommer i stället att öka. Den standardökning som kommit arbetarna, välståndets skapare, till del utgör egentligen bara allmosor i jämförelse med de enorma vinster arbetarnas exploatörer tagit hem.

Vi kan inte blunda för den här problematiken, eftersom den finns alldeles inpå oss och den angår oss varenda en. Det hjälper inte med fackliga eller politiska åtgärder för att åstadkomma en rättvis fördelning av resurserna, därför att orättvisorna är så djupa och så allvarliga, att de inte kan bringas ur världen med mindre än att människan själv blir förändrad.

Därför hoppas jag icke vare sig på arbetsgivare, socialdemokrati eller kommunism, men jag hoppas på den kristna församlingen, att den i sin verksamhet och sitt inre liv kan bevisa att den kan utjämna alla klyftor av social, intellektuell, ekonomisk eller generationsmässig art och skapa den enhet, som Kristus talar om.

Vägra lyxkonsumtion

Vad innebär då det bibliska systemet? Det innebär att var och en har vad han behöver, inget mer. Detta gudomliga system verkar inte för lyxkonsumtion, frosseri eller att människor skall slita ned och förstöra natur och miljö. Som kristna verkar vi för medmänsklighet och för ett liv under enkla förhållanden. Genom att leva i ett ständigt utgivande kan vi leva mycket lyckligt. Då skapas förutsättningar för vårt eget liv och för andras.

Vi måste vägra att vara med och stödja lyxkonsumtion, när samtidigt många människor inte ens har ett mål mat för dagen eller ens en trasa att dölja sin kropp med. Det är omöjligt att som kristen kunna vara med om att låta sin kropp utnyttjas för att några ska ha ett lyckorike medan andra går under.

Jag kan inte komma till de utblottade och säga, att Jesus älskar dem, samtidigt som jag skapar ett materiellt lyckorike åt min egen omgivning eller åt mig själv. Det gäller att verkligen i handling bevisa, att den kärlek och den försoning, som bibeln talar om, har förkroppsligats i mitt eget liv, så att jag går samma väg som Jesus gjorde.

När Jesus kom, gick han uppifrån och ned. Han lämnade sin himmel, sin Fader och sin härlighet för att gå ner till människorna och bli såsom en av dem. Jesus höll sig inte på respektabelt avstånd från vår nöd. Han manifesterade icke någon distans genom att försöka hjälpa bara med en allmosa. Han gick längst ned, djupast under våra börder, för att lyfta oss upp. Det är kristendom. Det handlar icke om att komma upp. Tvärtom handlar det om att gå ner, ja, så långt ner som människorna över huvudtaget befinner sig.

Det räcker alltså inte bara med en förbindlig hjälpsamhet, d.v.s. att medan man hjälper ha ett kamouflerat, icke redovisat krav på speciell uppskattning av sin insats. Det som driver vårt utgivande måste uteslutande vara glädjen av att få dela med av de gåvor Gud har gett. Här står vi med Jesus som föredöme.

Skall vi sätta igång och angripa arbetsgivaren som har exploaterat de förtryckta? Ska vi skjuta honom? Märk, här är problematiken. Om vi tar bort alla arbetsgivare och ersätter dem med ett nytt system, kommer samma sak bara att upprepas i nya former. Det beror på att människan i alla situationer alltid är likadan. Det är människan som måste bli förändrad. Det har med förkunnelse att göra.

Vad vi ska göra är alltså att predika efterföljelse av Jesu ord i våra församlingar, praktisera det och visa att det finns en kärlek, som är så stark att den till och med kan övervinna den djupaste egoism i vårt eget väsen. Då först är det verkliga hindret undanröjt för att vi skall kunna praktisera den utjämning som Jesus talar om, d.v.s. att vi skall sälja allt för

att få något som är väsentligare.

Redan i lärjungarnas kallelseögonblick, då Jesus tog ut dem till sina efterföljare möter vi upptakten till den livsform som sedermera utkristalliserade sig i den urkristna församlingen. Jesus som själv övergav himlens härlighet och lämnade allt, kallade i sin tur lärjungar, som lämnade allt och följde honom. De övergav nät, båt och föräldrar för att ge sig ut på ett nytt hav för ett nytt fiske såsom människofiskare.

När det första valet var gjort och lärjungarna lämnat allt, var tillfället inne för Jesus att ge dem ideologin. Då ställdes lärjungarna inför det märkliga budskapet i bergspredikan. Det första Jesus gjorde var att avväpna dem deras inomvärldsliga maktmedel och beröva dem alla verklighetsfrämmande drömmar.

Med ett tal, som var fullständigt annorlunda än de skriftlärdes och fariséernas, avväpnade han lärjungarna och gav dem ett fullständigt nytt utgångsläge varpå han visade på helt nya resurser som stod på deras sida. *”Saliga äro de som sörja.. Saliga äro de saktmodiga... Saliga äro de som hungra... Saliga äro de barmhärtiga.. Saliga äro de renhjärtade... Saliga äro de fridsamma... Saliga äro de som lida förföljelse... Ja, saliga ären I....”*

När vi läser Jesu ord, får vi en känsla av, att de människor, som skall tillämpa dem, måste vara en samling ömkliga stackare. Eller var det som Jesus sade bara ett försök att avleda människans materiella behov och göra henne till ett lydigt och dresserat redskap i starka händer?

Människor uppfattar ofta Jesu ord som en slags passivitet eller feg reträtt. I verkligheten är det tvärtom. Var har våldets filosofi sina rötter? Vi kan säga att det var verkligen inte hos Jesus, därför att när han undervisade oss säger han, att om vi blir slagna på den ena kinden skall vi vända den andra till. Därmed placerar han vapen i våra händer

mot vilka inga andra kan mäta sig i styrka och effektivitet. Det är kärlekens vapen, verksamma i efterföljelse av Jesu ord. Av dem blir det inga kortsiktiga och snabba lösningar, men de verkar fram Guds rike.

Ett liv i försoning

För att bättre förstå vad Jesus menar måste man gå tillbaka och betrakta människans ursprungliga tillvaro. Jesus vill leda oss in i ett paradisiskt tillstånd av harmoni. Det är dock inte ett liv utan konflikter och problem eller fientliga makter. Jesus vill föra oss in i ett liv i försoning.

Vad Jesus alltså gör är att återge människan hennes rätta värde. Det finns inte någon politisk idé som går så djupt, för att komma tillrätta med missförhållanden. Jesus kommer inte bara med krav på människovärdet tillbaka. Han är själv sann människa och därför pekar han på sig själv som den enda lösningen och säger: Följ mig!

Därefter undervisar Jesus oss om, hur vi skall förhålla oss till den värld vi lever i, vårt sätt att agera, våra attityder i vår tillbedjan och om våra relationer till familj, arbete och samhälle. Först undervisar han i mentalhygien, om att ha den rätta livsinställningen. Utifrån detta talar han sedan om våra attityder till omgivningen, för att slutligen tala om våra konfrontationer med den osynliga andevärlden.

Genom bergspredikan gör Jesus klart, att det inte räcker med enbart idealism för att skapa en dräglig tillvaro. Det måste till något mera. Den salighet Jesus talar om är inte en översvallande känsla för stunden utan ett förblivande tillstånd. Det är att vara så besegrad av kärlekens evangelium genom Jesus Kristus att man icke låter sig överrumplas eller provoceras till onda gärningar och motattacker inför allt det onda man möter.

Jesus är Herre!

- Församlingens bekännelse, hopp och provokation!

I den nytestamentliga erfarenheten var det ju strängt taget inte lärjungarnas fromhet eller helgelse som gjorde dem till bedjare, utan nöden och trycket de levde under och dessutom den totala bristen på alternativa lösningar. Det fanns ingen annan att vädja till. De stod i situationen där det konkret gällde: *"Varifrån skall min hjälp komma?"*

Det var alltså inte frågan om att välja alternativa lösningar. Enda möjligheten var att Gud grep in, eller så var man utlämnad. Den förtröstan har jag till Gud, att han själv med sin helige Ande kommer att verka fram de medel som behövs för att det skall ske.

När det gällde evangelisation var det strängt taget heller inte den väldiga andedopsupplevelsen som gjorde dem till själavinnare. Ett faktum är, att benägenheten till kyrklighet har funnits hos människan i alla tider. Hon vill gärna skapa någonting själv, bygga upp någonting omkring sig. Den tendensen gjorde sig också gällande i den urkristna församlingen, och också hos de nyandedöpta. De ville göra hela andedopsrörelsen till en inomjudisk sekt. De hade satt gränserna för Guds möjligheter och Guds verk. Andedopet var till för judar och därmed fanns tendenser till inlåsning och insnörning. Ingen tycks vara helt befriad från den belastningen. Det var faktiskt inte andedopet som gjorde lärjungarna till bärare av detta väldiga budskap. Åtminstone var det inte andedopet som fick dem i rörelse, utan det var förföljelsen.

"De blev kringspridda". Det var inte ett frivilligt utsändande, eller att de drog åstad frivilligt, utan de blev kring-

spridda. De tvingades bryta upp. Det var ju inte speciellt andliga upplevelser. Det var uppbrott som betydde skilsmässa från arbetsplatser och hem. Det betydde alltså kolossalt många inbördes och interna dramatiska scener.

Martyrium eller helgonkult

Vi har svårt att förstå det här, ty vi har inte levt under motsvarande förhållanden. Vi ser hela evangelisationen som något idylliskt, nästan romantiskt. Men här möter vi det oerhörda skeendet då politiska åtgärder mot den urkristna församlingen ledde till att den mänskligt sett slogs sönder. Det heter: *”Alla utom apostlarna blev kringspridda”*. Så gick de omkring och förkunnade evangelii budskap. På det sättet var det några, säger Skriften, som kom ner till Antiokia och där började förkunna evangelium, och vittna om Jesus också för andra än judar. Så uppstår den första blandförsamlingen av judar och hedningar.

Jag tror att vi kommer att få göra erfarenheter som inte smakar gott för det köttsliga jaget. Mycket av det vi har byggt upp kommer att slås sönder och vi får tacka Gud för att han gör det. Han är så nådig att han tillåter sådant komma över våra liv, så att vi blir förankrade där vi ska vara förankrade.

Vi ser församlingens urkristna vision och idealism. Vi ser församlingen när den bryter upp, kastas ut i periferin, men igen slår sig till ro. Så börjar man på samma sätt med ett nytt kyrkobygge och skapar en ny organisation och ett nytt system, med nya heliga platser och nya heliga tempel med sakrala anordningar och system.

Så har vi så småningom hela den märkliga institution som kallas kyrkan, det bedövligaste som existerar i hela historien. Människan slår sig till ro och sätter igång att bygga. Ju längre man kommer bort från den ursprungliga pingstupplevelsen, det vill säga ju längre man kommer ifrån Jesus Kris-

tus och hans omedelbara närvaro, ju mer gör sig alla de här konstlade anordningarna märkbara på praktiskt taget alla områden.

Istället för martyrium och lidande kommer helgonkulten. Då var det inte längre frågan om att förenas med honom i hans lidanden, utan att identifiera sig med helgonen, som generationerna förut hade lidit, bekransa deras gravar och bedja till dem om hjälp.

Lidande församling eller kyrka.

Istället för den levande och verksamma församlingen, den lidande och förföljda församlingen, den smädade och föraktade församlingen, så kom kyrkan. Kyrkan är den avfälliga kristendomens förkroppsligande i inomvärldsliga institutioner. Vi är inte kallade att bygga upp en kyrka. Kyrka och kristendom är sällan samma sak.

På grund av brist på levande kristendom uppstod kyrkan. Då den helige Ande är i de enskilda kristna, då är de en levande församling och icke en institution. De är individer uppfyllda av den helige Ande. Det är fullständigt omöjligt att ringa in eller fånga in den. Den är omätbar och det är omöjligt att förvandla den till ett instrument i några makthavares händer. Församlingen blir som vinden som blåser vart den vill och varenda levande kristen blir en rörlig, av Guds Ande ledd individ.

Här ligger själva provokationen mot allt institutionsväsende, föreningsväsende och skökoväsende; emot all förstelnad kristendom och all formalism. Här ligger själva hemligheten, här ligger utmaningen. Jesus Kristus är uppstånden, och vi är uppståndna med honom. Jesus Kristus är Herre, och vi underordnar oss icke något system som övertar de funktioner som vi endast förknippar med honom själv. Den levande Gudens församling, som aldrig kan bli organistion eller institution, men som är en kropp av levande lemmar.

Inte en kropp med proteser eller kryckor, men en levande funktionsduglig kropp. I den kroppen är vi lemmar, och där är Jesus Kristus huvudet.

Inför detta oerhörda känner vi vår kolossala brist och vår ofullkomlighet. Det går att stå i en möteslokal och tala om dem som blev utkastade i periferin. I morgon kanske det är vår erfarenhet. Frågan är om vi är förberedda för det.

De hade lyssnat till Jesus då han hade talat om vad som skulle komma. Det var icke ett ämne för uppbyggelsepredikan, utan det var en information om konkreta ting som skulle vederfaras dem var och en. Jesus gör klart för alla sina lärjungar i alla tider att på samma sätt som världen och religiositeten har behandlat lärjungens Mästare, så kommer de att behandla lärjungarna. Han gör klart för dem att på samma sätt som han blev upphöjd, skulle de komma att bli upphöjda.

På samma sätt som han hade fått bära korset, så skulle vi få bära vårt kors. Hans fattigdom skulle bli lärjungens fattigdom. Hans anonymitet skulle bli vår anonymitet. Ty vi kan aldrig bli kända i världen. Vi kommer alltid att bli felbedömda av världen. De känner inte oss och ingenting av det vi håller på med förstår de, för de förstår inte vår Mästare. Den dagen de förstår honom kommer de att förstå oss. Så länge de inte förstår honom kommer vi att vara något förborgat och därigenom något alldeles upp och nervänt.

Bekännelsen

Jesus bevarade under hela sin verksamhet anonymiteten. Jag kan inte se ett enda ställe i evangelierna där han träder fram och presenterar sig som Jesus från Nasaret.

Men efter uppståndelsen från de döda, då han sitter på Faderns högra sida i härligheten, då möter han Paulus och säger: *”Jag är Jesus, den som du förföljer”*. Det är den förhärligade Jesus som då träder fram.

Namnet han bar under förnedringstiden har Gud gjort till hans ärenamn. Ty Gud har gett honom det namn som är över alla andra namn. Då är han inte bara Jesus från Nasaret, då är han Jesus Kristus, och då får han också namnet Herre. Ty honom har Gud gjort till både Messias och Herre. Från uppståndelsen från de döda, då han har satt sig på Faderns högra sida i härligheten är han Jesus Kristus, vår Herre.

När församlingen bekände: ”Jesus Kristus är Herre”, då provocerade den fram judendom och hedendom. Att säga åt en jude att Jesus var Herre och Messias, det var förfärligt. Genom detta reducerades alla andra till rätta proportioner. Jesus var Messias, den Smorde. Jesus var profet, präst och konung till evig tid. Och att säga till en jude att han lever, honom som ni med hela er institutionaliserade religiositet har dödat var en fruktansvärd bekännelse.

Messias och Herre

Att säga till romarna som representerade makten, den militära kraften, politiken och överhuvudtaget allt som kan tänkas sammankopplat med makthavare och maktmedel att Jesus är Herre, det var att reducera hela det romerska systemet till rätta proportioner. Visst var det ett världsrike. Men det förgicks. Gudsriket förbliver. De som ska överleva är inte de som idag sitter på taburetterna och tronerna, utan det är martyrerna. De som har lidit döden under de mest grymma och förnedrande förhållanden, de representerar det kommande Gudsriket som förbliver.

Jesus som Gud gjorde till Messias och Herre kom inte vid något enda tillfälle till judarna och sa: ”Jag är Jesus”. Han sade sig inte heller vara Messias. Han ställde frågan: *”Vem säger folket Människosonen vara?”*

Man kommer icke till Jesus med logikens hjälp. Man kommer icke dit med naturvetenskapliga bevis. *”Vem säger fol-*

ket Människosonen vara?" Då får han veta vad de säger. Det är helt uppenbart att man sammankopplat Människosonen med någonting religiöst. Var och en har sin kunskapsnivå, sina erfarenheter och referensramar.

- *"Vem sägen då I mig vara?" "Du är Messias, den levande Gudens Son". "Salig är du Simon, Jonas son, ty kött och blod har icke uppenbarat detta för dig, utan min Fader, som är i himmelen"*. Det hade inte skett genom någon slags intellektuell bevisföring. Jag tror inte att det hade gått att hålla ett teologiskt seminarium med Petrus, fiskaren från Galiléen. Och ändå visste denne fiskare mera om sin tid, om händelserna, om himmelrikets aktiviteter och Gudasonen än överstepräster, rabbiner och tidens förnämsta teologer.

Det finns följaktligen möjlighet att ha en individuell kommunikation med den eviga världen, så att man kan både få information och bekräftelse, så att man kan både leva och tjäna under Gudsrikets inflytande och med dess kraft.

Jesus sade vidare: *"Du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min församling"*. Det kan nästan se ut som om Jesus sade: "På dig Petrus skall församlingen vila". Men det gör den verkligen inte. Församlingen vilar inte ens på aposteln Petrus. Den byggdes på bekännelsen om att Jesus var Herre. Den urklippa som församlingen vilar på är detta att Jesus är Herre.

Vi fullkomnas

Därmed är också sagt att församlingen inte är ett upprört hav. Församlingen är en klippa. Det enda fasta i tillvaron är Jesu Kristi församling. Det enda säkra och verkligt trygga är att Jesus Kristus är Herre. Det får vi bekänna och tro och utifrån detta får vi tjäna.

Jesus vet vad han måste använda av tröst, av förmaning, av hugsvalelse och tuktan för att få fram sin avsikt i våra

liv. Då gäller det bön och själavinnande och allt som över huvudtaget måste till för att det inneboende livet skall bryta ut i full härlighet, och vi skall bli det han vill; både i den här tiden och i den tillkommande. Det är inte uppenbart, men finns där som fördolda hemlighetsfullla resurser.

Jesus sade icke: ”Jag är Jesus”, eller ”Jag är Messias”. Han använder ett tredje uttryck som leder tankarna till Daniels bok. Vi ser där vilddjuren och människosonen. Jesus talar om sig själv i tredje person. Så har han också där distansen kvar.

Han talar om Messias i Johannes evangeliums sjätte kapitel. Om att äta hans kött och dricka hans blod. Vi ser hur han ställer sig till sin samtids makthavare och maktkonstellationer, och till massans reaktioner. Så kan vi i honom se hur församlingen skall handla i alla tider. Det gäller att vi får klart för oss att församlingen kan man aldrig placera in i något annat sammanhang än det som är förenligt med hennes eget väsen, därför att församlingen är fullständigt avskild från allt annat i tiden.

Inför det gudomliga uppdrag som Jesus har anförtrott sin församling, sanktionerat av Fadern som är i himmelen, känner vi oss oerhört bristfälliga och ofullkomliga. När vi ser vad Jesus vill vi ska vara, och i Ordets ljus upptäcker vad vi är, så blir vi förtvivlade och skulle vilja göra några jättekliv framåt på praktiskt taget alla områden. Vi blir väckta och omskakade. Vi skulle vilja erövra stora områden som vi tycker har legat ointagna och vi funderar hur detta skall kunna gå till.

Tröstens ord

Jag har ett speciellt budskap till dig som vill framåt. Inte till dig som vill experimentera och försöka litet här och litet där, plocka av lite religiösa delikatesser. Det är för dig som vill framåt på trons väg och in i Guds fullkomliga vilja i alla stycken.

De här framstegen är betingade av Andens egna lagar och förmodligen kommer det inte att ske några jättekliv framåt. Men Skriften utlovar oss en tillväxt efter livets egna lagar. Det finns inget stadium man kan hoppa över, man måste växa igenom vara stadium fram till fullkomningen. Vi är fullkomliga och vi fullkomnas. Det låter som en motsägelse, men så är det. Det här är inte något generellt budskap, det är till den som vill framåt på trons väg och som upplever detta så nödvändigt att han eller hon inte diskuterar om vad det kostar utan upplever det, inte bara som en ynnest utan också som en livsnödvändighet att komma vidare på trons väg. Det finns inte något val därför att broarna bakåt egentligen redan är sprängda. Det finns inga reträttvägar eller några möjligheter att gå någon annan väg.

Jag har ett budskap till dig som är just i den situationen. Vi läser det ur 1 Tess. 4:18: *”Så trösten nu varandra med dessa ord”*. Det är många kristna som idag behöver tröst. Men det är verkligen inte alla. Trösten gäller naturligtvis inte Laodicea-kristna. En Laodicea-kristen skall inte trösta, han skall väckas. Det gäller inte heller Efesus-kristna därför att en Efesus-kristen skall inte tröstas, han skall avslöjas. Förlusten av någonting väsentligt skall uppenbaras.

Men det finns många kristna som skall tröstas, för de kämpar. Många kämpar på ett felaktigt sätt kanske och har förivrat sig på vissa områden. De upplever därför trötthet och kanske också besvikelse. Men hjälpen är inte långt borta och räddningen inte så fjärran.

Jag talar till dig som inte önskar någonting annat än att komma in i bönelivet, men känner dig som en misslyckad bedjare. Jag talar till dig som praktiskt taget är redo att göra vad som helst och också har gjort det för att bli själavinnare. Du tycker att du är misslyckad, därför att du ser det så.

De synliga resultaten av bönerna verkar så magra. De synliga resultaten av insatserna tycks inte stå i någon som

helst proportion till det som Gud har lovat. Du har sjungit, vittnat och bedit. Du har använt traktater och tidningar, sprungit i trappor och verkligen velat satsa. Du har gett, icke av ditt överflöd, men offer till Guds verk. Och ändå tycker du att resultatet är magert.

Det du väntade har du inte fått se. Människorna i din omgivning har inte kommit till tro på Gud. Inget har inträffat som du räknade med skulle ske som en naturlig konsekvens av din egen överlåtelse till Gud.

Jag kommer med tröstens budskap till dig. Det budskapet är från Jesus Kristus, han som är vår Herre. Han har sagt att det har skett mycket mer än det du anar. Under barnlöshetstiden har det fötts många barn. Du har inte sett det ännu, men du skall få se det.

Åkermannen vet sin uppgift. Han vet också sin begränsning. När han myllat ner säden i den bearbetade jorden, måste han dra sig tillbaka. Då fingrar han inte längre på säden, utan räknar med livets inneboende egenskaper.

Vi bidar tåligt den stora skördedagen då Herren tar alla korn ur jorden. Vi tävlar inte med organisationerna för att få större numerär och mera makt.

Skulle det vara så att vi inte får se människor komma till vår egen kyrka, så räknar vi med det stora, jättelika församlingsmötet den stora uppropsdagen. Kyrkan har aldrig vunnit någon. Det är individer som vunnit individer.

Vi lever i fiendeland och upplever trångmål och förtryck. Snart kommer vår konung tillbaka! *”Så trösten nu varandra med dessa ord!”*

Vi talar om skördedagar och skördeperioder. Vi längtar efter att se skördetider. Men den stora skördedagen väntar. Den skördetiden är inte väckelseperioderna som vi har upplevt på jorden; i Stockholm eller på andra platser, utan det kommer en stor skördedag. Den skördedagen kan vi läsa om i Jakobs brev, då församlingen skall hemförlovas.

I Jakobs brevs femte kapitel finns en ton som är både upprivande och tröstande på samma gång. Den är upprivande, ty där beskrivs förhållanden i den här världen som är vidriga. Förhållanden som varenda människa med ett rent sinne och med rättfärdighetskrav i sitt bröst upplever som orsaker till ohyggliga slitningar. En del vänder sig till de rika på ett alldeles speciellt sätt, men också till dem som har drabbats av de rikas förtryck. Här möter du de starka och de svaga.

Det finns någonting oerhört gripande och skakande i den här beskrivningen, som ju är historiskt verklig. Det är förhållanden som det tydligen aldrig går att få någon ändring på här på jorden. Det finns goda kristna, ja, helgon, som får leva under villkor som ter sig ohyggliga och svåra:

- Hören nu, I rike: Gråten och jämren eder över det elände, som skall komma över eder. Eder rikedom multnar bort, och edra kläder frätas sönder av mal: edert guld och silver förrostar, och rosten därpå skall vara eder till ett vittnesbörd och skall såsom en eld förtära edert kött.

- I haven samlat eder skatter i de yttersta dagarna.

- Se, den lön I haven förhållit arbetarna som hava avbärgat edra åkrar, den ropar över eder, och skördemännens rop hava kommit fram till Herren Sebaots öron. I haven levat i kräslighet på jorden och gjort eder goda dagar; I haven gött eder av hjärtans lust på eder slaktedag. I haven dömt den rättfärdige skyldig och haven dräpt honom; han står eder icke emot. (Jak 5:1-6)

"I haven samlat skatter i de yttersta dagarna". Det är en beskrivning på människor som inte alls har förstått sin uppgift eller sin tid. Här har vi den mänskliga egoismen i religiös förklädnad. Hajarna som också gömde sig i den kristna gruppen, egoisterna, profitörerna och förtryckarna som dolde sig i den kristna gruppen, och som inte heller drog sig

för att utsätta syskonen för oerhörd förnedring och förödmjukelse.

"I haven dömt den rättfärdige skyldig och haven dräpt honom". Nu väntar vi på en uppgörelse. Vem skall ta hand om de förtrycktas sak, och föra dem fram till en rättvis behandling och skapa rättfärdiga förhållanden? Man känner indignationen i sitt bröst, och man skulle vilja gå till aktion emot allt det onda som finns i tiden. Vi skulle vilja ändra på de sociala och politiska förhållandena. Vi skulle vilja ha bort slaveriet och förtrycket. Det ligger i vår natur att vi skulle vilja ta itu med missförhållandena. Och vi skulle också gärna vilja använda Jesus som profet, som idégivare och instrument för denna rättfärdiga kamp för det vi kallar människovärdet.

Men den sista meningen i detta bibelsammanhang gör att hela den oerhörda kamplusten sjunker ihop till ett intet. Ty det står: *"Han står eder icke emot"*. Det finns ett lidande som egentligen icke sammanhänger med förhållanden i samhällen, hur bedrövliga de än kan vara. Det finns locktoner som vill ha oss engagerade i kampen för rättvisa på jorden. Vi tycker att vårt evangelium och vår kärlek är maktfaktorer som bör komma in i den kampen för att åstadkomma rättvisa i Afrika, i Amerika, i Skandinavien, i Sverige. Men vi ställer icke upp i den kampen. För då vi vet att då ett system har avsatts, då ersätts det utav ett nytt. Det ligger i den onda dynamiken. Systemen förändras knappast. Vi möter bara nya individer i de gamla rollerna.

Det gäller människors frälsning

Situationen är den, att rätt vad det är, så är de förtryckta förtryckarna. Så är vi där igen. Ifrån privatkapitalism till statskapitalism. Från envälde till massdiktatur. Vi vet att vi inte kommer till rätta med de här problemen genom politiska aktioner eller sociala insatser, hur gärna vi än skulle vilja

dela med oss. Vi skulle offra både vårt eget och de rikas, och överföra det till de fattiga. Men det är inte där grundproblemet sitter, därför låter vi den striden vara. Vi överlämnar den åt Herren. Han kommer! Han har hört ropet, och han skall också fälla domen och avgöra striden. Och han gör det med hast.

Vi beder: ”Käre Herre, ge oss idag vårt dagliga bröd”. Det tillhör en kristen att bedja det. Vi är beroende av Guds hjälp och välsignelse för vår existens. Men vår yttersta kamp gäller inte vår materiella och fysiska nödtorft. Det gäller människors frälsning. Då kommer vi in på ett område där vi också erbjuds olika resurser. Vi vet att det här inte är en rekryteringsfråga. Vi är inte ute för att rekrytera till församlingen eller gruppen, så att den blir stor, ansedd och imponerande. Om det handlade om det, så kunde vi erbjuda ett program och fråga om människor ville satsa på det. Men det handlar inte om insatser och aktioner. Det handlar om frälsning. Ingen kan komma till Jesus som inte blir dragen av Fadern. *”Kött och blod har icke uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himmelen”*. Vi vinner ingen med övertalningar eller kampanjer. Jag tror inte heller att det hjälper så förfärligt mycket med våra yttre ytliga aktiviteter.

Det finns ett rop som har stigit upp från de heligas hjärtan i alla tider. Du möter det i Gamla Testamentet. Kampen för livet, för att fortplanta budskapet till liv för andra. Det tar sig det här uttrycket: *”Giv mig barn, annars dör jag!”* Skall familjen tillväxa, räcker det inte med adoptioner eller associering. Det måste nytt liv till. Andliga födslar.

Hurtfriska evangelisationskampanjer med roliga, humoristiska och folkliga talare är kanske inte helt värdelöst. För det är väl alltid så att det själiska börjar först. Men ändå kan vi inte ställa upp i den konkurrensen om människorna. Vi måste där vara anonyma och hålla oss undan. Det är på ett

område vi känner Herrens kallelse och maning att göra en insats. Det är också där vi känner vår fruktansvärda begränsning. Vi får lida av att vi tycker att det tar så lång tid innan det vi väntar sker. Men då heter det: *”Så biden nu tåligt, mina bröder, intill Herrens tillkommelse. I sen huru åkermannen väntar på jordens dyrbara frukt och tåligt bidar efter den, till dess att den har fått höstregn och vårregn. Ja, biden ock I tåligt och styrken edra hjärtan; ty Herrens tillkommelse är nära”*. (Jak 5:7-8)

Åkermannen och säden

Åkermannen vet vad som är hans uppgift. Han vet också vad han måste göra, och han vet också om sin egen begränsning. När han myllat ner sin säd i den bearbetade jorden, då måste han dra sig tillbaka. Då fingrar han inte längre på säden.

Hur spännande och intressant det än må vara, så överlämnar han säden åt Gud. Han ger sig inte iväg ut på fälten med ett mikroskop och gräver upp det han har sått ut, för att forska och se utvecklingen. Han räknar med livets egna inneboende egenskaper.

Han har bearbetat jorden. Nu ligger den där som ett modersköte och väntar på säden. Och den kommer. Han sår. Och han sår icke bara genom att predika, sjunga och ha möten och gudstjänster. En såningsman i Guds rike är på samma gång också själv säden. Han är både säd och såningsman. *”Rikets barn är säden”*, säger Jesus.

Varenda dag sår du. Du har skäppan med dig. Du behöver inte öppna din mun och säga ett ord, och ändå sår du. Det kan vara en trons gärning som är ett säde som faller ned i jorden. Du har ingen aning om vad som äger rum. Genom din närvaro sår du någonting utan att du själv har den blekaste aning om det, för du är säden. Det är Ordet i dig, och Ordet genom dig. Det är Jesus i dig och Jesus ge-

nom dig. Du bestämmer själv vilken åker du skall så i, köttets åker, eller Andens.

Det står ingenting om utsädet, det står om åkern. Du kan använda samma säd i de olika åkrarna. I köttets åker och skörda död, eller Andens åker och skörda liv. Men du sår hela tiden. Du sår genom din utstrålning, genom friden som bor i dig. Ja, till och med då du känner dig ångestladdad och fruktande, sår du. Kanske just också din sorg blir ett utsäde. Du bevattnar säden med dina tårar. En levande kristen är inne i en verksamhet. Var du än är, så sluter du dig för världen och lever för Jesus Kristus. Du är inte med i den allmänna jargongen som finns på alla arbetsplatser, utan du är på ditt sätt avskild. Du känner att inom dig finns ett område dit ingen når, avskilt för Herren Jesus Kristus.

Ett avskilt område

Plötsligt kommer du in i ting som du inte kan begripa vad de handlar om. Du kan ligga i din säng på natten och gråta. Du vet egentligen inte vad som är orsaken. Men det är utsädet som bevattnas. *”De gå åstad gråtande och bära sitt utsäde, de komma åter med jubel och bära sina kärvar”.* Det är inte i första hand dina proklamationer, ord och åthävor, eller det yttre mönstret och beteendet som är det mest avgörande. Det är Ordet som verkar i dig och igenom dig.

Rätt vad det är, överlämnar sig någon till Kristus och blir frälst på din arbetsplats eller övriga omgivning. Man undrar, vem har varit själavinnaren? Han eller hon kanske av någon tillfällighet har hamnat i något möte, och alltsammans ser ut som en ödets nyck. Så börjar man titta med Andens ögon bakåt. Då ser man att längst där bak så finns en troende som just i ett speciellt ögonblick kom att förmedla det sädeskorn som sjönk ner i denna människas hjärta. Den dag då Herren söker dem, faller de som mogna frukter till Kristi kors.

De är bearbetade utan att de själva vet om det. Inte genom teologiska debatter och diskussioner, utan bara genom närvaron av en gudfruktig, på Jesus Kristus troende människa. Det har såtts någonting, och så kommer en skörd. Du behöver inte bli namnkunnig predikant för att vara en såningsman. Du sår dagligen i din omgivning.

Det kan också hända att såningsmannen går hem utan att ha synbarligen vunnit någon för Gud. Men vilken överraskning det skall bli på den dagen då Herren plockar fram alla sina anonyma tjänare! Han kommer att säga: *"Väl gjort, du gode och trogne tjänare"*. Vilken chock när Herren plockar fram sin ranglista! Vilken omplacering det kommer att bli därhemma! Jag undrar vilka som kommer att sitta vid honnörsborden däruppe.

Vad skulle de stora evangelisterna och skördearbetarna ha varit utan den skara av förebedjare som de har haft omkring sig? Alldeles anonyma kristna människor som genom sitt liv, sina vittnesbörd, sina böner och genom sin dagliga, uthålliga, målmedvetna gudsöverlåtelse, tillförsikt och förtröstan har skapat atmosfär och möjligheter för den helige Ande att få fäste i en människas liv. Många har kanske inte sett någonting, och tycker, mänskligt sett, att allting är spolierat. Ändå säger Skriften triumferande: *"Så biden då tåligt"*.

Dem stora skördedagen har ännu inte kommit. Den stora skördedagen är när Herren tar upp alla korn ur jorden. Då alla de som har dött i tron på Jesus Kristus lyftes upp i luften, Herren till mötes, då den stora syskonskaran skall presenteras i den eviga härligheten. Då räknar jag med att få se att vi har syskon som vi icke anade. Vi skall få uppleva att vi har del i deras frälsning. Vi bidar tåligt till den stora skördedagen. Vi tävlar inte med organisationerna för att få en större numerär och få mera makt. Vi vet att varje nummer i en matrikel betyder en pinne i predikantens karriär-

stege. Varje krona betyder mera makt. Vi är inte med i den konkurrensen. Vi önskar att människor skall födas på nytt till en levande tro på Jesus Kristus.

Förlora inte modet

Skulle det nu vara så att vi inte får se dem komma in i vår grupp, vår kyrka eller vår församling, så räknar vi med det stora jättelika församlingsmötet på den stora uppropsdagen, då vi skall möta dem slutfrälsta. Då skall heller ingen fråga och strida och säga: ”Det är vår kyrkas medlem”. Då är den kampen definitivt förbi. Då finns det verkligt utrymme för hela skaran. Kyrkan har aldrig vunnit någon. Det är individerna som har vunnit. Den ena har vunnit den andra, så har det gått från individ till individ.

Tappa inte taget! Förlora inte modet! Var frimodig, uthållig och ståndaktig. Den stora skördedagen kommer med hast. Det är när Frälsaren själv kommer. Låt oss överlämna statistiska beräkningar, omdömen och värderingar till dess. Då blir det rättvist, ty då kommer var och en att belönas och bedömas utifrån sitt jordelivs gärningar. Då kommer vi att se allt i det sammanhang där det rätteligen hör hemma.

Detta budskap är skrivet till främlingar som kände sig praktiskt taget bortkomna i alla sammanhang. Genom den nya erfarenhet som de hade gjort, hade de blivit hemlösa och bortkomna. Det är inte skrivet till helgon, utan till en samling rätt fumliga och drulliga individer som inte riktigt visste hur de skulle bete sig efter det att de hade kommit till tro på Jesus Kristus. För en del var det en fullständig överhettning i känslolivet. Det inte bara gränsade till fanatism, utan det drog ut över fanatismens gränser. De fick känslan av att det nu var dags att bryta upp. De slutade sina jobb, och väntade på Jesus.

De kunde inte tänka sig att Kristus skulle dröja någon mansålder. Det är så typiskt där den helige Ande är verk-

sam. Där är det som om evigheten går in över tidens gränser. Det finns inga möjligheter att använda vanliga begrepp längre. Där försvinner ju timmarna som sekunder. Man tittar på klockan när den är tio på kvällen. Så faller den helige Ande. Så tittar man på klockan igen vid halvelvatiden, och då är den nio på morgonen. Var har tiden tagit vägen? Där den helige Ande är där är evigheten. Där gäller inte tidsbegreppen längre. Det är inte lätt när man är på jorden och i tiden att göra dessa upplevelser och samtidigt försöka anpassa sig till tiden när man är i evigheten. I evigheten med Jesus känner man inte längre sveda och värken från konflikterna med makterna. Man känner inte lidandet längre.

Levde som främlingar

De var sargade, därför att de var litet fanatiska och överhettade i känslolivet. Ingen kunde riktigt umgås med dem längre, för de hade blivit så annorlunda; rent ut sagt, galna. De passade inte in någonstans, och de fick ett hugg där och ett slag där. De passade inte, därför att de hade ingen tillkämpad kultur. Livet var som en vårflod som inte gick att styra och forma. Det fanns inget belevat mönster. De såg Jesus i alla dimensioner, och på alla nivåer. Det var Jesus i allt, överallt och genom allt. Allt var så underbart, så storslaget, så fantastiskt.

Det där med arbete blev så löjligt och dumt. Att hålla på att jobba, när vi väntar på sådana stora ting! Det verkar så malplacerat med alla materiella saker. De tog konsekvenserna av detta: slutade arbeta, och väntade i stället.

Men sysslolösheten är farlig. Det är farligt när vi skall fylla ett tomrum med något. Dessa människor måste få klart för sig att Jesus är överallt. Han är även i den dagliga gärningen och står bredvid och hjälper oss. Den undervisningen var nödvändig för de kristna som hade den här ivern, fanatismen och denna heliga längtan. De kunde inte tänka

sig att Jesus skulle dröja en hel mansålder, därför att de levde i evigheten och evigheten var i dem. Jesus kommer idag! Jesus kommer imorgon! Jesus kommer!

Entusiasmen gjorde dem till främlingar. De passade inte in någonstans. Så skriver Paulus brevet. Det är inte en förmyndare som skriver till de tuktade, utan det är en främling som skriver till främlingar. Ty den verklige främlingen var Paulus. Han var bostadslös, fattig och utblottad på allt. Ändå gör han klart att det finns ingen som har arbetat såsom han.

Då för han in ytterligare en dimension i deras frälsningsupplevelse. De som levat i ockuperat land, förstår det här bäst. För detta är egentligen en hemlig skrivelse till människor som lever i krig och farozoner. I ockuperat land, nästan på fientligt territorium.

Under krigsåren...

Under krigsåren var den norske kungen i London. Det var förbjudet att ha radioapparater, och det var förbjudet att skicka meddelanden ifrån den norska regeringen och kungen. De drog fram på illegala vägar. Ute i buskarna, i källarna och på vindarna låg det trogna, kungaväntande folket och lyssnade på nyhetsrapporterna. De vägrade att acceptera de nyhetsrapporter som ockupationsmakten förmedlade. Det var styrt och tillrättalagt för att passa deras propaganda.

De var i sitt eget land, och ändå på fientligt territorium, i ständig farozon. De fick egentligen inte höra och än mindre läsa de illegala besked som kom genom tidningarna som kallades ”undergroundaviser”. När de kom, lästes de i smyg.

Det är något av detta vi som tror på Jesus upplever. Vi är på fientligt territorium och har makter runt omkring oss. Vi får knappt lyssna, men vi lyssnar ändå. Vi har våra anonyma samtal med hemmet, och får våra hemliga brev och rapporter genom budskapet. Så upptäcker vi att budskapet

som kommer därifrån stämmer inte med det som kommer via andakterna i Sveriges Radio, eller via predikstolarna i kyrkorna. Det är en sådan otrolig skillnad. Det är främlingsmark och fientligt territorium. Men vi ser fram emot att kungen skall komma. Det här varar bara en period. Han kommer!

Men det fanns några som verkligen inte fann någon tröst i att kungen skulle komma tillbaka. Det var de som hade förrått kungen och sitt land. Vi kallade dem då för quislingar, femtekolonnare. De hade förrått kungen och sitt land, allierat sig med fienden och gått hans ärenden. De väntade inte. De var också norrmän, men för dem var budskapet om kungens återkomst ett skräckens budskap.

Så kom den stora, oförgätliga dagen då den norska kungen återvände. Jag var bara en fjortonårig pojke då budet kom att han skulle komma. Vi samlades tillsammans med hundratusentals människor vid Oslobryggan och spejade ut över Oslofjorden. Där stod det fattiga folket i trasiga kläder efter fem hårda krigsår. Med sina pappersflaggor. Det fanns inga sidenflaggor.

Själv dränktes jag praktiskt taget av massorna. Jag beslöt mig för att klättra upp i ett träd, precis som Sackeus, för jag ville se konungen. Jag såg båten komma in och lägga till vid trappan i Oslo. När kungen satte foten i trappan, då brast alla fördämningar. Det norska folket grät och jublade. Män och kvinnor grät, de formligen sköljdes utav tårar och ropade och jublade. Kungen var tillbaka!

Det är bilden på den levande församlingen som väntar sin konung. Vi lever i fiendeland och upplever trångmålet och trycket, fattigdomen, bristen, nakenheten och smädelsen. Vi känner alltsammans. Vi har ingenting som är riktigt äkta. Vi har inte råd med någonting. Bildlikt talat viftar vi med våra pappersflaggor. Men glädjen är äkta och sann, därför att vi har sett honom. Han kommer tillbaka.

Han kommer igen!

Mina älskade vänner, i sanning, Jesus skall komma. Han kommer för att hämta dem som hör honom till. Evakueringsplanerna är nu framme vid sista stadiet. Rätt vad det är, så träder de i funktion. Den sista frälsningsplanen för församlingen verkställes och församlingen går för att möta sin konung. *”Så trösten nu varandra med dessa ord”.*

Det är inte vilddjursregementena och regimerna som skall överleva. Det är Människosonens rike. Detta anonyma folk, som inte visste vad det var eller vad det skulle bli, de skall inta sina sanna och rätta funktioner i den gudomliga frälsningsordningen. Det skall bli uppenbart, ty de skall bli lika honom, och för evigt få vara tillsammans med honom. Syskon! Han skall komma! Jesus är Herre! *”Så trösten nu varandra med dessa ord”.*

Guds nasir

Text: 4 Mos. 6:1-2

Prästämbetet, profetämbetet och nasiratet var särskilda företeelser i Israels gudstjänstliv.

Prästämbetet representerade kontinuiteten. Det byggde på en succession. Man föddes till präst. *Så* bars prästämbetet vidare genom generationerna. Men prästämbetet korrumperades, och dess innehavare måste väckas ur alla legaliserade synder och försumligheter.

Profetämbetet representerar väckelserörelserna i Israel. Eli väcktes utav ynglingen Samuel. Han hade blivit skumögd och döv. Han varken hörde eller såg. Det heter i sammanhanget där vi kan läsa om Eli, att *"Guds lampa hade ännu icke slocknat."* Det talar alltså om ett tynande andligt liv. I samma sammanhang står det i en äldre översättning att *"profetsyner orkade icke fram."* Det talar om för oss något av den atmosfär, som fanns i Israel vid denna tidpunkt.

Då kom Gud in i Israel. Knappast på legal väg – i varje fall inte genom huvudingången. Han kom in genom en yngling, som fått höra Herrens röst. Gud vare lov för alla, som har den andliga hörseln vital, så att de hör vad Herren har att meddela.

Profetismen i Israel, som har sin upprinnelse i denne yngling, Samuel, kom att bli en väckarklocka för folket.

Så fort det inträder något äkta, något gudomligt, något Gud vill ha gjort, föreligger risk för förfalskning, och fienden är verksam. Han är tusenkonstnär då det gäller att förfal-

ska och efterapa. Så småningom uppstod ett falskt profetdöme i Israel. De falska lyckoidealen var typiska för dess profeter. Vi ser av Skriften, att dessa profeter ofta trädde fram i besvärliga situationer. I det psykologiska kriget, nervkriget mot Guds folk, har Satan ställt fram redskap, som på ett mycket förföriskt sätt talat och förlett Guds folk ifrån de ursprungliga vägarna. De förkunnade: *”Allt står väl till – allt står väl till!”* Detta är opportunism. Man förkunnar det som är populärt. I sådana situationer trädde flera starka gammaltestamentliga profiler fram med sitt budskap. Det skar, som svärd, igenom alla falska frihetsideal och alla falska löften. De profeterade att *”allt står icke väl till.”* Det är helt uppenbart, att ett sådant budskap skapade förvirring, motsättningar och svårigheter. Resultatet var icke så sällan, att profeten, som förkunnade det gudagivna och gudainspirerade budskapet, fängslades eller berövades alla sina möjligheter att fortsätta den tjänst Gud hade kallat honom till. Detta är mycket intressant, eftersom samma mentalitet går igen i alla tider.

Det sjufaldiga väckelserop, som möter oss i Uppenbarelseboken, påminner oss om nödvändigheten att höra vad Anden säger till församlingarna. Vår tid behöver profetröster. Inte endast profetior i vanlig mening, där man på sammankomsterna, i rent uppbyggande syfte, bär fram ett ”så säger Herren”. När jag talar om profetröster, menar jag profetgestalter, som kan bära fram ett tveeggat budskap till hela vårt folk. Det behövs profetröster i riksdagen, i de politiska organisationerna, i skolor, i hem, på arbetsplatser. Det behövs människor, uppfyllda av en genomskådande ande, vilka kan se igenom attityderna och pejla djupen i en människa. Vi behöver profetröster, som entydigt och klart kan bära fram Herrens budskap. Här har vi ett stort böneämne. Vi skall be Gud, att han ger de rösterna, och när de träder fram får vi

se till, att vi inte är med i den utrotningsverksamhet fäderna gjorde sig skyldiga till. De förföljde profeterna till döds och bekransade sedermera deras gravar.

Nasiratet, vilket vi här särskilt skall behandla, har en annan ställning, absolut unik särställning. Då vi börjar studera texten och analysera den, så finner vi många ting som verkar främmande, nästan anstötliga, och vi står undrande inför de förordningar som gällde för nasiren. Men det finns inte en enda förordning som inte har en andlig betydelse. Varenda detalj pekar framåt mot något väsentligt.

Prästen representerade kontinuitet, profeten utformade väckelse, den genomskådande gudsuppenbarelse, som kunde avslöja det som var fel och lägga i dagen det som var fördolt. Nasiren hade en helt annan uppgift. Hans insats var inte i första hand att avslöja missförhållanden, hans uppgift var närmast att befria ett redan ockuperat folk ifrån främmande makter, som hade trängt in och besegrat det.

Det finns en hel rad nasirer i Gamla Testamentet. Varenda en, som trädde fram, var samtidigt förebild. De pekar framåt mot den tid då nasiratet skulle fullkomnas, förverkligas.

Det heter om en gammaltestamentlig profil, att han inledde befrielsekriget. Det ligger mer än historia i det påståendet. Det ligger profetia i det. Gideon inledde, men nasiratet skall avslutas. Det är församlingen, som skall slutföra och fullborda striden.

Vår kamp är icke en kamp emot kött och blod, det är icke en kamp emot numerärt överlägsna block i samhället, politiska, ekonomiska, kulturella eller andra. Vår kamp är en kamp emot ondskans andemakter i himlarymderna. Och dessa intelligenta makter arbetar målmedvetet med ett enda mål i sikte: att trälbinda Guds folk under främmande herravälden. Men Herren har kallat oss att leva, förbliva, på trons territorium, för att vara ett frigjort folk. Icke slavar under en

främmande konungs spira. Vi är icke kallade att leva, bildligt talat, i Egypten. Men vi är heller inte kallade att leva i öknen. Vi är kallade att leva i *landet*. Vi är inte kallade att leva under Faraos spira som trälar, eller vid Egyptens ugnar. Gud har kallat oss till frihet. Och han har ställt alla resurser till församlingens förfogande för att den skall befrias från främmande ok och herravälden. Icke alla har förstått det. En del har till och med allierat sig med fiendens härsmakter.

I alla tider, generationer igenom, så upplever vi sanningshalten i dessa märkliga ord som vi har i psalmen: *"En ström går fram, vars flöden giva glädje åt Guds stad."* En ström går fram! Från generation till generation förenas denna förunderliga ström av levande Ande genom levande vittnen. Och då Hebréerbrevets författare vill göra klart för en trängd menighet, som delvis slagit till reträtt, tjusade av det de en gång hade lämnat, vad som var och vad som nu är, tar han till uttryck som är underbara. Han försöker blottlägga den eviga härlighet som vi redan äger. Observera: icke *skall komma*, utan *som redan är ett faktum*. Han säger nämligen så här då han talar om detta: *"I haven kommit till Sions berg och den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem och till änglar i mångtusental till en högtidsskara och församling av förstfödda söner, som äro uppskrivna i himmelen, och till en domare, som är allas Gud, och till fullkomnade rättfärdigas andar."*

Det kan stundom se ut som om strömmen avstannat eller var på väg att mynna ut i ett intet. Men då blir det klart, att den gemenskap vi har inte begränsas till den synliga världen. Vi har kommit in i en oändlighet. Gemenskap med de heliga i alla tider – Guds levande folk i alla tider, ifrån den förste och till den siste. Och vi har gemenskap med alla Guds levande barn i vår egen tid. Den begränsar sig inte till

det som officiellt betraktats som Maranata. Maranatafolket finns representerat precis överallt. Där man minst anar det, finns människor som har upplevt denna krigarrörelse, ära vare Herrens underbara namn! Och de lever i strömmen och kanaliserar den.

Vi har inte en kamp emot kött och blod, och ändå har vi en intensiv kamp, ibland så intensiv att vi upplever den rent fysiskt. En kamp, som intensifieras mot slutet. Vi är kallade till att vinna seger över andevärlden, som terroriserar en hel mänsklighet. Guds folk är privilegierat. Vi har ingen anledning att låta oss terroriseras av dessa krafter.

Vi skulle kunna räkna upp en hel mängd makter, som idag opererar för att snärja, binda, isolera, demoralisera och pacificera allt Guds folk. Fruktan, exempelvis. Fruktans ande. Överallt där man går fram möter man fruktande kristna. Deras vittnesbörd är kraftlöst, därför att de många gånger är rädda. De är rädda för fienden och rädda för konsekvenserna deras vittnesbörd kan få för dem.

Med andra ord, de är rädda för korset – korsets konsekvenser. Jag menar inte att man skall tala i alla sammanhang – ibland kan det vara nyttigt att tiga. Men det står i bibeln att vi skall *ta vart lägligt tillfälle i akt!* Det gäller att vara vakna. Många kristna som är rädda har normaliserat det tillståndet dithän, att det är mest korrekt och riktigt att vara tillbakadragen, försagd och blygsam.

Jag tror inte på mänsklig heroism. Det är inte den jag här försöker glorifiera. I kampen mot alla onda krafter är det av väsentlig betydelse vad du och jag bekänner. Paulus förkunnade att *”genom hjärtats tro bliver man rättfärdig och genom munnens bekännelse bliver man frälst.”*

Rättfärdiggörelsen är ett underbart verk Gud utfört i våra hjärtan. Det är dock inte nog med att vi blir rättfärdiggjorda. Vi måste också bli frigjorda. Och frigörelsen är en process,

som går vidare allt eftersom Jesus får herravälde i våra liv. Man kan fråga sig på vad sätt Jesus skall få herravälde. Den människa finns väl inte, som *vill* vara falsk eller skrymtaktig, blygsam, vanmäktig eller något sådant. Vi vill vara uppriktiga och frimodiga, eller hur? Hur skall man bli det?

Min älskade vän, dina ord fångar dig. Bekänner du att du är underlägsen, att du inte kan, att du är nedtrampad – du kan vara övertygad om att dina ord kommer att fånga dig. Om du ser bort ifrån dig själv och det du är, och fäster din blick på honom, som Gud har givit åt oss – inte bara som föredöme, men som en levande kraft, och bekänner att Jesus Kristus är Herre, då sker en underbar process. Du frigörs ifrån dessa makter och upplever att du är en fri man eller kvinna. Det låter enkelt, nästan tarvligt, men det är trots allt så här. Hjärtats tro – munnens bekännelse. Du bekänner att Jesus är Herre. Här är hemligheten.

I Ef. 1:20 får vi veta något väsentligt om Jesu ställning. *”Varmed han har verkat i Kristus i det han uppväckte honom från de döda och satte honom på sin högra sida i den himmelska världen.”* – Och så dessa märkliga ord, som röjer för oss en oerhörd verklighet – *”över alla andevärldens furstar och väldigheter, makter och herrar, över allt som kan nämnas, icke allenast i denna tidsålder, utan ock i den tillkommande.”*

Grunden för vår bekännelse är vad Jesus har *gjort*, och det han *är*. Han skall inte *bli* segerfurste – han *är* segerfurste. Han skall inte *bli* konung – han *är* konung! Hemligheten ligger i om Jesus får det som honom tillkommer. Det vill säga, om Jesus får inta sin tron i församlingens mitt. Då upplever församlingen en underbar och härlig förlossning. Tyvärr har många kristna detroniserat honom. De har gjort sig skyldiga till majestätsbrott. De har talat illa om honom. De förnekade honom, naturligtvis inte öppet och direkt, men genom sin tvivelsjuka kristendom. Om Jesus är herre så är

han herre över fruktans ande, missmodets ande, herre över alla plågoandar, som terroriserar Guds folk. Om det är sant att Jesus har burit vår synd och vår sjukdom på korsets trä, att han har avväpnat hela den onda andevärlden, åklagarens alla bisittare i andevärlden, om det är sanning att Jesus Kristus har burit vår synd, då är syndaproblemet löst på korset, eller hur? Då är också frågan om vårt förhållande till Gud slutligt löst. Ingenting kan påverka det, om vi håller fast vid det att Jesus är Herre, bekänner honom som sådan, och tillbeder honom som Herre. Han är Herre över alla andevärldens furstar och väldigheter, makter och herrar, över allt som kan nämnas, icke allenast i denna tidsålder, utan också i den kommande.

Församlingens kamp är ingalunda mindre än nasirens var. Det finns många likheter. Nasiren kallades att lösa ett folk ur olika svårigheter. Det är förunderligt att se, hur Gud handlar i trofasthet och nåd med sitt eget folk. Han fostrar redskapen som behövs på sitt eget sätt. Han sänder dem fram med den fullmakt som är erforderlig för att slutföra uppdraget som Gud har gett.

Då vi studerar nasiren så ser vi att bibeln lägger betoning på några saker. För det första: hans utseende. För det andra: hans diet. För det tredje: hans förhållande till vad jag skulle vilja kalla försoningen.

Nasirens utseende

Nasiren bar på sitt huvud nasirtecknet, beviset på att han var Guds utkorade redskap. Det var en hemlighet mellan honom och hans uppdragsgivare. Det heter om honom att han skulle låta sitt hår växa. Han fick inte klippa sitt hår som andra. I 1 Kor. 11 talar Paulus om mannens och kvinnans uppträdande i församlingen. Det heter: Jag vill att I

skolen inse detta, att Kristus är envar mans huvud och att mannen är kvinnans huvud och att Gud är Kristi huvud. Vi vet ju att detta är helt omodernt. Så här talar man inte i vår tid, men så här är bibelns klara besked. Sedan kan vi diskutera det eller göra vad vi vill. Som det står är det entydigt och kan inte missförstås. Det heter dessutom: Var och en man som har sitt huvud betäckt, när han beder eller profeterar, han vanärar sitt huvud. Men var kvinna, som beder eller profeterar med ohöljt huvud, hon vanärar sitt huvud, ty det är då alldeles, som om hon hade sitt hår avrakat.

Nu skall vi ta det här i symbolisk mening, alltså inte uppehålla oss vid den rent bokstavliga sidan av det Paulus vill säga.

Jag kunde kanske flika in en parentes där. Det sägs att ett riktigt tecken på frigörelse är det att kvinnan har kastat huvudbonad i sammankomsterna. Man säger att man är fri, står inte längre under sådana bestämmelser som det här är tal om. Det är klart, att vill man gå ett steg till, så skulle väl friheten verkligen manifestera sig den dagen mannen satte på sig huvudbonad!

Nu skall jag ge den symboliska betydelsen. I vers 6 står: Om en kvinna icke vill hölja sig, så kan hon lika väl låta skära av sitt hår, men eftersom det är en skam för en kvinna att låta skära av sitt hår eller att låta raka av det, så må hon hölja sig. En man är icke pliktig att hölja sitt huvud, eftersom han är Guds avbild och återspeglar hans härlighet, då kvinnan däremot återspeglar mannens härlighet. Ty mannen är icke av kvinnan, utan kvinnan av mannen.

Själva naturen, står det, lär oss att det skall vara så. En man skall inte ha långt hår, utan skall alltså låta skära av det. Helt plötsligt ser vi i 4:e Mosebok att det gudomliga kännetecknet för nasiren var att han lät håret växa. Det ligger en underbar tanke i detta.

Här avslöjas för oss något om hemligheten till nasirens

oerhörda styrka. Den låg inte på det naturliga planet. Den låg på det övernaturliga. Det var icke genom naturlig, mänsklig visdom denne nasir uträttade sitt oerhörda verk i Israel. Det var icke genom fysisk, moralisk eller intellektuell styrka han handlade. Varje gång han trädde fram, står det: Herrens Ande kom över honom. Där har vi själva hemligheten i församlingens ställning.

Församlingens hemlighet

Det ligger intresse i tiden att jämföra sig med andra folk, andra blockbildningar, andra sektorer i samhället. Man talar om församlingen som en folkrörelse, som en samhällssektor. Församlingen är ingen folkrörelse i vanlig mening.

Församlingens styrka ligger inte i dess numerär, inte heller i dess moral eller dess oerhörda kulturaktiviteter. Hennes hemlighet ligger i att hon är utrustad på ett speciellt sätt med speciell funktion. Och församlingen är något absolut speciellt i tidsåldern. Hennes verkliga härlighet kan vi inte se nu, men det skall bli uppenbart vad hon har då slöjorna faller och vi får skåda honom som köpt oss åt Gud med sitt eget blod. Det som var mest angeläget för nasiren var att han vårdade sig om de kännetecken Gud hade gett honom.

En av nasirerna, Simson, hade sju flätor. Sjutalet är fullkomlighetens symbol. Det finns något i församlingen som är fullkomligt. Om man studerar Simson, ser det ut som om han representerar något helt annat än fullkomlighet. Hans vandring var verkligen inte rak, den gick hit och dit, men så länge han hade flätorna orörda, kunde Gud använda honom.

Vi bär något på vårt huvud. Församlingen är krönt med gudomlig härlighet. Ser vi på människorna i församlingen kan det verka som vore det helt annorlunda. Man möter ofullkomlighet, brist, svaghet, tillkortakommanden, kanske efter synd och nederlag. Men församlingen har någonting

som skiljer den från allt i tiden. Det är vad Gud har gett. Och vad är det som Gud har givit församlingen som är så betydelsefullt? Makterna terroriserar, men Gud har givit gåvor åt församlingen för att den skall bevaras i frihet, makt och kraft.

I vår tid är det modernt att tala om kristen etik, som om tyngdpunkten låge vid etiken. Detta är inte hemligheten, ty allt detta har världen. Världen har ofta en moral som är fullt jämförbar med den kristna moralen. Det finns konst som överträffar allt vad kristna konstnärer kan prestera. Det finns underhållning, det finns musik – allt detta finns i världen, och det finns gott om det. Men det finns något som skiljer församlingen från världen, och det är det övernaturliga som bor i församlingen. Det kommer inte alltid fram med lika stor styrka, men det finns där! Och rätt vad det är, då det behövs, så träder vi in och löser komplicerade förhållanden.

Varför vara missmodig? Varför fruktande? Och varför låta makterna hindra dig att tala i tungor? Varför skall du låta dig hindras, då Gud har lagt ned gåvor i ditt liv för att du skulle använda dem? Varför låta omständigheter eller det som möter förta kraften? Visst möter vi lejon på vägen! Vi har ingen kraft reserverad för oss som vi kan möta situationerna med – men då vi kommer i situationerna, så är kraften där! Vi har inte lager av kraft, som vi kan samla upp och på det sättet planera hur vi skall möta fienden. Ty fienden annonserar aldrig sin ankomst i förväg. Han kommer där vi minst anar det, och då vi minst anar det. Och han kommer då han är minst väntad. Han kommer då vi inte fruktar honom.

Vi har ingen kraft reserverad inom oss för morgondagens behov. Men, Gud vare lov, vi har någonting på vårt huvud. Vi har ett gudomligt kännemärke som avslöjar att vi har ett intimt samband med den andliga världen. Och då vi är ute

på vandring och möter lejonet, har väl inte vi något att ställa upp av fysisk kraft så att vi kan näpsa det, men det finns en ande i oss. Och det märkliga är, att även då vi känner att vi icke kan – icke förmår, så tar den här anden tag i oss – har du upplevt det? Den tar tag i oss, och vi får göra ting, som vi absolut inte har föreställt oss, tänkt eller planerat. Vi får göra vad tillfället ger vid handen. Gud chockbehandlar vår motståndare genom enkla redskap.

Lejonet kom emot Simson på vägen, där han minst hade räknat med att möta det, när han gick tillsammans med sin familj och allting såg idylliskt och skönt ut. Men han slet det i stycken. När man sedan kom tillbaka samma väg, då hittade man honung i det döda lejonets kropp. Där har vi hemligheten.

Vi har inte något att ställa upp med för att gå till attack emot fienden. Maranataförsamlingen har inte några krafter att ställa i bräschen så att den kan säga ”Vi är trygga och säkra”. Kristenheten har ingenting att ställa upp emot fienden, om hon skall se på individer. Och ändå så har den någonting. Den bär något på sitt huvud. De är krönta, därför att de är tagna ut, Gud vare lov. Församlingen behöver övernaturlig kraft. Icke namn och män – men kraft ifrån höjden. Vi vågar proklamera för Guds folk i den här tiden: *”Stå upp, skaka dammet av dig, lossa banden från din hals, intag din plats i Sions stad, ja, intag makt!”*

Du är inte kallad att vara svans, du är kallad till att vara huvud. Du är inte kallad att ligga under makterna, du är kallad att besegra dem! Men hemligheten till seger är icke det du är, men det han har gjort och det han är. Vi skall sluta med att försöka möta fienden med våra egna små strategiska beräkningar. Låt oss möta honom oskuldsfullt och rent – i Lammets natur, men med Andens välsignade kraft. Då måste han fly.

Nasirens val

Dessa människor med gudomliga kännetecken – vad har de för betydelse? Den som nalkas dem kommer att märka vad det är för hemlighet de är i besittning av. Församlingen måste komma dithän, att den blir förtrogen med den tillkommande världens krafter. Icke för att komma undan lidanden och förföljelse, men för att hylla Gud med makt, och för att upprätta hans namn ibland folken. Överallt där denna kraft finns, där blir det konfrontationer mellan ljum kristendom och köttets krafter. Ibland är det sådan strid, att man har en känsla av att fienden skall vinna segern.

En här av judiska män mobiliserades för att binda irritationsmomenten i Israel. Simson hade provocerat fram filistéerna och irriterat dem. Han hade ryckt ned en pelare från filistéernas borg. Det är också vår uppgift. En del ser pelarna och beundrar dem. Men församlingen skall vara med och riva ned otrons befästningsverk. Vi skall inte bara beskåda dem. Vi skall gå till attack emot dem. Icke i egen kraft, men i den helige Andes kraft. Simson var inte en stor, kraftig muskelmaskin. Men då han slöt armarna om pelaren – då fanns det ingenting som kunde stå emot. Pelaren följde med. Judarnas män svarade med att sända ut en skara som skulle binda honom. Det gällde att försöka isolera, hindra och eliminera. Den som vill bli stark, övervinnare och segervinnare måste vårda sig om vad Gud har gett, ty detta är något speciellt, oersättligt och oförgängligt. Det är inte frågan om man känner sig stark eller svag. Den kristne är kallad att vara Guds nasir. Den som vårdar sig om vad han fått av Herren skall bliva segervinnare.

Du måste välja sida

Valet för Simson var avgörande. Beskedet var detta: Du får inte dricka vin. Valet för församlingen står emellan att glädja sig på världens vis, eller bliva fylld med Guds kraft.

Det finns inget att välja på därutöver. Du kan inte räkna med att ha Guds vänskap om du vill ha världens vänskap. Man kan inte räkna med att ha Kristi kraft vilande över sig om man är Mammons träl. Det är otänkbart. Man kan inte glädjas som världen gör, om man skall vara Guds nasir. Nasiren ställdes inte inför det som var förbjudet, ty för andra var det tillåtet att dricka vin, att äta druvor. Men för en Guds nasir gick det inte. Ty den dagen han drack vin, reducerades hans kraft. Där står vinet som bild på naturlig glädje.

Vi sjunger ”Ta hela världen, jag väljer Jesus.” Jag har en känsla av att många borde sjunga ”Ge mig världen och Jesus.” Vi vill ha både det ena och det andra. Nasiren fick inte äta druvor – inte ens torra druvor. Inte ens kart. Ty det krävs fullständig avskildhet för dens räkning man är kallad att tjäna. Måtte vi få se – både hos oss och hos andra – trons konsekvenser uppenbarade i ett avskilt liv för Herrens räkning.

Vi har talat om nasirens fullständiga särställning i Israels historia. Vi har talat om att vi i Gamla Testamentet möter förebilder som pekar fram mot Kristus, som pekar på församlingen, förhållandet mellan församlingen och församlingens Herre, Jesus Kristus.

Gud fick gång efter annan överge institutionerna, men han övergav aldrig sitt folk. Gud kom tillbaka på ett nytt sätt och genom nya, utomordentliga redskap. Här kommer nasiratet in i bilden. Om prästämbetet representerar kontinuitet, profetämbetet väckelse, så representerar nasiratet det absolut utomordentliga. Prästen förkunnade vad Gud hade sagt. Han åberopade historien. Profeten talade avslöjande om det läge folket befann sig i, uppenbarade förborgade hemligheter om dess andliga situation. Nasirens uppgift var en annan. Han kom som befriare och förlossare till ett redan ockuperat

folk. Han sändes fram med speciell, gudomlig fullmakt under särskilt svåra tider och blev medel till att ett ockuperat eller nedtyngt och förödmjukat folk ånyo fick kontakt med himmelens Gud. Nasiren är en absolut särling bland Gamla Testamentets profiler.

Man brukar säga att nasiren förebildar Jesus Kristus. Det är i och för sig riktigt. Men i detaljerna ser vi att han förebildar församlingen. Den kamp vi har att utkämpa är intensivare, hårdare och svårare än Israels i Gamla Testamentet. Vi har långt värre fiender. Det hävdas med skärpa i Nya Testamentet, att den kamp vi har att utkämpa inte är en kamp mot kött och blod, utan mot ondskans andemakter i himlarymderna. Hela den levande Gudens församling är inkastad i den kampen. Inte vapenlös – inte rådlös – inte kraftlös. Kampen är intensiv, men innan Paulus talar om den, säger han: *"Bliven allt starkare i Herren och i hans väldiga kraft."* Där ligger hemligheten till förlossning och frigörelse för Guds församling i alla tider.

Kampen kommer att intensifieras mot ändens tid. Den kommer att få ett annat utspel. Vi har detta förebildat i Simsons liv. Den första fiende han mötte var ett lejon. Så kom rävarna. Men det som fällde Simson var Delila – skökan. Där har vi församlingens situation. Då församlingen trädde fram mötte hon vilddjuret i den romerska staten, kejsarmakten. Hon upplevde dock Simsons seger. Församlingen tog itu med lejonet, slet det, bildligt talat i stycken, och hämtade upp honung ur lejonets kropp.

Rävarna – listen

Så har vi rävarna – listen. Församlingen utsattes inte endast för våld, utan också för list. Kultiverad och slipad list för att vinna insteg och komma åt församlingen. Simson fångade in rävarna, parade ihop dem två och två, satte en fackla i deras svansar och skickade in dem på filistéernas åkrar. På

detta sätt brann sädesåkrarna för filistéerna. Det är en märklig bild vi möter där.

Listen, genom vilken Satan med olika medel och vapen vill komma åt Guds verk, måste avslöjas. All dubbelhet måste näpsas, så församlingen blir helgjuten i sin tillbedjan och besegrar vad vi i bibeln ser filistéerna symboliserar – ett maktblock som vi har att kämpa mot i nytestamentlig tid, nämligen *köttet*. Det enda som kan besegra köttet är elden – den gudomliga elden. Det enda som kan besegra dubbelhet är elden. Men elden gör det också, ärat vare Herrens underbara namn!

Därefter läser vi om hur Simson började fraternisera med Delila, förenades med henne. Det var en farlig förförelsekonst. Den började successivt. Delila ville komma åt Simsons hemlighet till varje pris. Ty hon såg att den mannens hemlighet inte låg i hans intelligens, hans moral, hans fysik. Det fanns ingenting i hans yttre som kunde ge besked om vad som var orsaken till att han den ena gången efter den andra besegrade fientliga makter som sändes mot honom. Då det såg ut som han var förbi och färdig, då reste han sig upp och gjorde sig fri från alla band som fjättrade honom. Den dag då Simson hade avslöjat sin hemlighet och fick flätorna avklippta, då var också hans första epok som en Herrens nasir avslutad.

Det står så tragiskt i bibeln att *”han visste icke att Herren hade vikit ifrån honom”*.

Församlingen håller på att fraternisera sig med världen, skökoreligionen i alla dess uppenbarelseformer – och de är verkligen icke få. Flirt med kultur, nöjen, politik, ekonomi. Man vill skaffa sig en plats på jorden. Man vill leva ut. Församlingen har blivit medveten om sin egen styrka. Den har glömt att styrkan finns i det hemliga förbund som hon har med sin uppdragsgivare och herre. Så börjar manipulationerna – utbytet, som det heter.

Nasiratet bygger på frivillighet

Den märkliga händelsen då Simsons flätor var invävda i Delilas bom är bilden på församlingen som försöker skaffa sig inflytande på jorden. En fläta där och en där och där – slutligen sitter alla sju flätorna invävda i bommen! En allvarlig lek som slutar med katastrof. Ty slutligen blir det så att nasiren somnar i skökoväsendets armar, och där klipps de gudomliga kännetecknen av honom, de sju flätorna – bilden på fullkomlighet i kraft, frigörelse och förlossning – går förlorade. Så blir nasiren som en vanlig människa. Mannen som besegrade filistéer och judar, fördes bort av en yngling. Han framträdde i armod inför filistéernas fogdar till åtlöje för folket.

Så länge församlingen bevarar sitt fördolda liv och vårdar sina hemligheter utan försök att bli lik världen eller släppa den in, är hon förföljd, men på ett förunderligt sätt respekterad. Ty hon äger något hemlighetsfullt, hon äger Guds väldiga kraft.

Då det gäller förordningarna för nasiren, är det första vi märker att nasiratet byggde på *frivillighet*. Till präst föddes man, den tjänsten var obligatorisk. Nasiratet var frivilligt. Hur långt skall vi gå? Och vad ska vi uträtta? Vi kan bli en helöverlåten församling, vi kan också bli en församling, som är världslig. Vi kan bli en Efesusförsamling – vi kan bli en Laodiceaförsamling – vi kan bli en Filadelfiaförsamling. Men det är vi som avgör vad vi ska bli. Ingen annan. Om vi vill nå fram till de ideal som Ordet målar, då måste vi också acceptera de villkor som är förenade med att nå idealen.

Avhållsamhetens krav

Någon skrev i ett brev till mig att han den sista tiden gripits så av ”efterföljelsens krav”. Jesus säger: *”Den som icke försakar allt kan icke vara min lärjunge.”* Det finns villkor för att nå idealen. Ibland tror vi att dessa villkor är så

omänskliga eller övermänskliga att vi icke har de minsta möjligheter att nå dem. Det är ett misstag. Satan lurar oss. Då vi går in på villkoren upptäcker vi, att det är sant att lärjungaskapet är förenat med många krav, men också med en väldig kraft. Man ska inte sänka anspråken, kraven skall man sätta högt.

Krav som gällde speciellt nasiren var för det första *avhållsamhet* i bestämda stycken. Det finns ett försakelsemoment i kallelsen som vi tycker är avskräckande. Simson skulle avhålla sig från vin och starka drycker, jästa drycker. Han skulle icke dricka någon syrad dryck av vin eller någon annan syrad stark dryck, intet slags druvsaft och ej heller äta druvor, vare sig friska eller torra. Nasirens diet var oerhört spartansk. Han fick inte ens äta kartar eller späda skott. Han skulle avhålla sig från allt som förde tanken till mänsklig eller jordisk glädje. Vin ger styrka och berusar. Det finns glädje i det. Det finns också näring i vin. Men nasiren skulle avhålla sig från det.

Sådan är församlingens särställning i tiden. Om församlingen skall förverkliga sitt ungdomliga uppdrag, så måste hon avstå från den glädje som världen har att ge. ”Den glädje som världen giver en kristen ej lockar mer, ty ack, i den yttre glansen hon blott fåfänglighet ser.” Valet står mellan det mänskliga och det gudomliga. Mellan det världsliga och det himmelska.

Vi kan icke räkna med att ha båda sakerna. Lot gjorde ett misstag där. Han valde med tanke på att få både det närvarande och det tillkommande, men han bedrog sig. Abraham gjorde sitt val. Han såg bortom Jordanslätten och Sodomsslätten, och så drog han upp mot bergen. Där fick han ett perspektiv öppnat för sig. Gud sade åt honom: *”Alltsammans skall bli ditt.”* Det finns inga möjligheter att på samma gång få det Gud vill ge och det världen vill ge. Vi måste välja. Där ligger problemet.

Avhållsamhetens lön

Detta att nasiren fick försaka en hel del innebar inte att han var glädjelös. Det innebar att han hade en annan glädjekälla att ösa ur, en annan inspirationskälla.

Vi har i Gamla Testamentet några profiler som bortfördes i fångenskap till Babylon. Några ynglingar förstod att de representerade något speciellt och var angelägna om att icke förlora det. De ville icke likbildas med det babyloniska väsendet, sugas upp och slukas upp av det, förlora sin identitet och sin särprägel. När de kom ner till Babylon så skilde de sig från alla de andra. De begärde att bli behandlade på ett speciellt sätt. Daniel, exempelvis, lät sig angeläget vara att icke orena sig med konungens mat, eller av vinet som denne drack av. Och han bad överstehovmannen att han icke skulle nödgas orena sig.

Bevara särprägeln

Många kristna har läppjat ur skökobägaren. De har, bildligt talat, suttit vid olika bord, ätit lära och undervisning, mottagit impulser och inspirationer, förföriska sådana, som lett dem bort från Israels Gud till främmande gudar. Man kan slå upp vilka samfundstidningar man vill och märka att en annan Jesus än den bibeln talar om framställs här.

Det är en annan ande än den bibeln talar om som inspirerat budskapet. Resultatet ser man i församlingens andliga struktur. Det mest typiska för en levande församling är den glädje som leder ut i tillbedjan och tacksägelse. Mitt under förföljelse och förtryck bevarar hon sin särprägel. Medlemmarna är stämplade som isolationister. Man säger att de är splittrare, sekterister, de isolerar sig o.s.v. Men se på deras liv och lägg märke till vad de representerar. De kännetecknas av harmoni, frid, glädje, lycka. Och det märkliga är, att de som är hårdast ansatta, förföljda eller utsatta, de representerar den största glädjen.

Daniel lät sig angeläget vara att icke orena sig med konungens mat. Gud lät honom finna nåd och barmhärtighet inför överstehovmannen. De här ynglingarna: Daniel, Sadrak, Mesak och Abednego bad om att i tio dagar få äta grönsaker och dricka vatten. Det var sannerligen ingen diet för ynglingar som hade behövt dränka sin sorg i de glädjeämnen Babylon kunde erbjuda. Men de åt sin diet. Och efter tio dagar jämförde man deras utseende med de andra ynglingarnas. *”De befunnos vara fagrare att skåda och stadda vid bättre hull än alla de ynglingar som hade ätit av konungens mat.”*

Försakelse avskräckande

Skriftens ord vill tala om för oss att försakelsen kan se avskräckande ut, utifrån. Men då man går in på de gudomliga villkoren upplever man att man förlorar ingenting, utan man får något som är överlägset allt vad världen har att bjuda på. Ynglingarna fick fagrare utseende och bättre hull än de som ätit av konungens mat. I den här världens Babylon dukas rätterna för oss. Somliga har en själslig spis som är avskräckande. Till och med läsare. Se deras böcker och tidningar! Det de suger in. Se hur de är berusade av nöjen! Man söker inte upp teater, går på biografer – dock är man berusad av nöjesmentaliteten. Somliga har lägrat sig framför TV-apparaten, andra har gripits av andra nöjen. Det finns nöjen av långt värre slag än de jag nu nämnt. Underhållningsmentalitet och kulturaktivitet i kyrkorna. Man går till kyrkan och hör en formfulländad predikan, utan att på något vis försöka ta reda på vad Guds Ord vill, vad Herren vill i tiden. Man lyssnar på sången – körsång, man lyssnar på musiken. Och så dricker man av detta vin och berusas. Men när den helige Ande uppenbarar sig, är man främmande för dess uppenbarelse.

Återgå till enkla mötesformer

Det finns endast en väg för församlingen i tiden. *Det är att återgå till enkla mötesformer*. Bönemötet måste ånyo få den plats som det skall ha, ty det går icke åstadkomma andliga resultat om man berusar sig av världens glädjeämnen. Om man är gripen av världens lyckoideal kan man aldrig åstadkomma andliga resultat.

Nasir betyder avskild. Då Guds församling avskiljer sig från världen för den herre hon skall tjäna och älska, då upplever hon att hon verkligen icke blir fattigare. Somliga undrar ”Hur skall vi kunna klara av ungdomsproblemen? Hur skall vi lösa problemen i församlingsgemenskapen?” Man använder sig av mänskliga metoder. Men man löser inga problem, man skapar istället många fler.

Det finns en lösning: *Avskild för Herrens räkning!* Det är viktigt att de unga lär sig detta. Det finns ett försakelsemoment som icke berövar dig något, utan ger dig något. Det tillför dig något värdefullt och positivt, och det ger dig också kraft att leva som en segrande mitt i ett babyloniskt avgudaväsende och skökoväsende. Du behöver inte gå under, du kan bli bevarad.

Icke endast utseendet hos ynglingarna som var i babylonisk fångenskap bar vittnesbörd om att det lönar sig att följa gudomliga förordningar. Gud gav dem kunskap, visdom och insikt i all slags skrift. Vår världs situation är en utmaning till varenda kristen och många kristna frågar i vår tid: Vad skall vi göra? Man pekar på det sociala eländet, fattigdomen, hungersnöden, och inom oss har vi en känsla av att vi skulle vilja göra något för vår samtid, vårt folk, andra folk.

Hur skall vi nå dem och effektivt kunna uträtta ett konstruktivt arbete för deras bästa och Guds verks framgång? Somliga går in under socialt arbete, andra engagerar sig i filantropiska projekt. Jag har sett många idealister som varit hårt engagerade. Det finns mycken idealism i tiden hos unga

människor. Jag har mött läkare, sjuksköterskor, som har avstått från vårt lands välfärd och rest till underutvecklade länder. De har känt det som sin kallelse att ta upp striden mot fattigdom, social nöd och sjukdom, och de offrar sitt liv för mänsklighetens bästa. Man skaffar sig bildning för olika projekt och insatser. Det är bra, men det är trots allt sekundära ting. Det låter kanske fanatiskt och förmätet att påstå det, när vi känner hur nöden omkring oss tilltar. Men vad varje ung man och kvinna skulle behöva göra för att göra en insats i tiden, det är att avskilja sig för Herrens räkning och bli utrustad med gudomlig fullmakt. Icke för att lösa symptomen. Den sociala nöden och den politiska våndan är trots allt symptom på ett annat mycket djupare nödläge. Problemet är andligt.

I det rike där Daniel kom att utföra sin livsgärning visade det sig vilka krafter som var orsak till tillståndet bortåt åtta årtionden senare. Han började be till Gud och fasta. Då upptäckte han något som han tidigare icke varit i närkontakt med. Han upptäckte att det fanns en makt, en Persiens furste, som måste besegras. Här ligger en hemlighet. Allt vi ser omkring oss är ett resultat av en andevärlds operationer i folkhavet. De viker icke för vår idealism och våra ambitioner, de tar ingen hänsyn till våra ärliga avsikter. De måste nedkämpas! Det är med oss som med nasiren. Vi är utrustade med befogenheter.

Bibeln rekommenderar ett hemligt vapen till att vinna seger över fienden. Detta: *Bedjen oavlåtligen!*

Varje stad har en furste, en organiserad andevärld som opererar i luftrummet. Man behöver inte gå längre än ut på gatan, förrän man kindpustas av den andevärlden. Om man riktigt studerar människor ser man hur den andevärlden opererar i individerna. Den andevärlden håller på att förvandla våra städer, våra samhällen och all mänsklig gemenskap till helvetets förgård. Mitt i tristessen, vantrivseln, oron

och ångesten kastas i folkhavet ut nya fagra löften om framtid. Människorna nappar på betena som kastas ut, och tror att vägen till vår lycka är banad.

Om församlingen bara anpassar sig, får hon det lugnt, gott och skönt. Men vägen är inte att anpassa sig. Den är att träda fram inför Gud och utrusta sig för att ta upp kampen emot andevärlden. Församlingen representerar mycket kraft som ännu är outtagen.

Daniel och de andra ynglingarna som blev tillfångatagna och förda till Babel fick kunskap i all slags skrift och visdom. De fick förstånd på alla slags syner och drömmar. Vi behöver en övernaturlig kunskap som kan avslöja för oss Satans tillvägagångssätt. Vi behöver uppenbarelser och syner och drömmar från Gud, så att vi kan möta djävulen på det plan han opererar och avslöja honom.

Församlingen är kallad till att vara en förbindelselänk mellan himmel och jord och meddela sann kunskap, både om den enskilde och om världen i stort. Bibeln säger klart att denna världsordning inte kan erbjuda trygghet och ro. Den går emot sitt slut. Men den går inte mot ett totalt slut. Det finns ett folk som skall överleva och genomleva. Det är Guds folk.

Skökoreligion – död religion

Det finns något mycket gripande i Uppenbarelsebokens bildspråk. Jag läste om vilddjuret och den scharlakansröda skökan och hur sambandet mellan vilddjuret och skökan upplöstes. Skökan kastades av vilddjuret. Vi ser utvecklingen i tiden. Kyrkans förmögenhet konfiskeras, läggs under statlig kontroll. De som inte får klart för sig att skilsmässan mellan alla andra makter och församlingen är nödvändig, skall få uppleva fasorna som den fallna religiositeten får bevittna och genomlida i slutuppgörelsen mellan ondskans makter. Då detroniseras skökan. Den avkläds sin röda skrud.

Det ska vi få bevittna. Snart finns katolicism och kommunism i skön förening.

Då den politiska makten fått total kontroll över allt det skökan representerar av mänsklig makt, ekonomi och kultur går tiden mot sitt slut. Skökan skakas av, banden upplöses. I Uppenbarelsebokens 18:e kapitel, vers 4, finns i detta sammanhang ett budskap till Guds folk: *"Dragen ut ifrån henne I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder och fån eder del av hennes plågor."* Den principen är uttalad i förordningarna för nasiren, ty det var definitivt förbjudet för nasiren att komma i närheten av eller i beröring med någon död. Skökoreligionen är den döda religionen. Ska vi kunna utföra nasirens tjänst måste vi göra ett markant och konsekvent avståndstagande från all död religion. Vi får inte komma i närheten av den, vi får inte ens beröra den. I den döda religionen har vi gärningsreligionen.

Under den sista tiden kommer man att använda sig av de andliga nådegåvorna för att förföra Guds folk. Jesus säger: *"Icke var och en som säger Herre, Herre skall komma in."* Vidare heter det: *"På den dagen skall man träda fram och säga: Herre, vi hava profeterat i ditt namn, vi hava drivit ut onda andar i ditt namn. Då skall han säga: Jag känner eder icke."* Det är den som gör Guds vilja som ska ta himlen i besittning. Vad är då Guds vilja?

Vi ska kunna representera helheten av evangelium, inte bara en sektor. Gud har inte sagt att församlingen ska representera endast andliga gåvor, utan hon ska representera fullheten av evangelium. *Evangelii fullhet*. Det är en Jesus som kan frälsa fullkomligt, inte bara rättfärdiggöra, men också helga och rena. Ett fullkomligt budskap och en fullkomlig frälsning hör till pånyttfödelsen. Dop i vatten, dop i helig Ande, gemenskap med de heliga i bön och vid Herrens bord. *Församlingsgemenskap*.

Nasiren skulle inte beblanda sig med världen. Han skulle

vårda sina gudomliga kännetecken. Han skulle inte komma i närheten av någon död. Lägg märke till: *”Även om det är en syster eller broder”*. Här finns inte rum för någon sentimentalitet.

Det finns något som betyder mer än inomvärldslig och närvarande gemenskap, och det är att komma in i sin gudomliga uppgift och nå målet för tron. I det ögonblick nasiren kom i närheten av en död, kunde han inte fortsätta som om ingenting hänt. Han fick helt enkelt klippa av sig flätorna och bekänna sitt nederlag. Då trädde syndoffer, brännoffer och spisoffer in. I det ögonblick han gick in under villkoren och ödmjukade sig, upplevde han försoningens fullhet. Så småningom växte håret ut igen. Då kom han som en ny nasir fram, icke bara med ett budskap, men med *kraft*!

Revansch

Simson bad: Herre, ge mig revansch för ett av mina ögon! Han fick det. Han var bilden på församlingen som genom samröre med skökoväsendet förlorat friheten, kraften och synen. Han var fjättrad och leddes bort av en pojke. Men Gud gav honom upprättelse. Församlingens sista triumf innan hon ger sig iväg hem – hon skall riva ner. I vår djupaste förnedring och förödmjukelse säger vi till Herren: Vi vill ha tillbaka vår ursprungliga kraft. Det är inte vår ära det gäller. Det är Guds ära. Innan församlingen drar ur tiden skall den få vara med och bryta ner otrons fästen. Den skall inte tåga ur tiden i misär och elände.

I triumf skall han föra oss hem. Gud skall återupprätta församlingen. Icke genom mänsklig kraft eller styrka, men genom helig Ande. Håret växer ut. Så småningom är kännetecknen tillbaka, men då är skilsmässan mellan världen och församlingen definitiv. Då leker man inte längre med skökoväsende och skökokristendom, utan har tagit konsekvenserna av att vara Guds nasir.

Vid uppenbarelsetältets ingång

Det kom en dag för nasiren då han fick klippa av flätorna. Då skulle han föras till uppenbarelsetältets ingång. I tiden får vi leva i försakelse och återhållsamhet. Vi vet inte vad vi skall bli, men en sak vet vi: Så småningom skall Gud föra oss till uppenbarelsetältets ingång. Där får nasiren avklädas allt som tillhör den här tiden. Kampen och striden är slut.

Vid uppenbarelsetältets ingång skall vi inte säga att vi mötte lejonet, vi fick en brunn att rinna upp i åsnekäken, vi besegrade rävarna när de kom, vi tog upp kampen mot skökan och vann seger.

Där åberopar vi inte vad vi gjort, där åberopar vi försoningen. När vi kommer dit kommer vi att säga: ”Tack Jesus för blodet”, hemligheten är inte de överväldigande segrar vi vunnit; hemligheten är blodet. I himlen skall vi inte sjunga om vad vi gjort, utan Moses och Lammets sånger. Vid uppenbarelsetältets ingång; ingången till den eviga härligheten, kommer vi inte att säga ”Vi drev ut onda andar, vi besökte sjuka.” Vilken underbar dag när nasiren fullbordat sitt lopp! Han har lidit nederlag under vandringen, han har tappat sina flätor som dock åter växte ut. Så står han där. Framme.

Vi skall inte vara ängsliga om försakelsens villkor kan vara hårda och problemen kan vara stora. Vi skall bevaras i nasiratet i trohet mot honom, tills han för oss fram i härlighet. Då avslutas en epok i församlingens historia. Nästa epok, då Jesus Kristus tillsammans med alla de heliga kommer tillbaka till jorden för att regera, då är vi med i den skaran. Församlingen, Jesu brud, skall regera tillsammans med honom. förhärligad, och evigt vigd vid sin brudgum. Amen.

Nasiratet - det utomordentliga ämbetet

Text: 4 Mos 6:1-27

Det fanns tre speciella funktioner i Israel, som på ett alldeles särskilt sätt gav uttryck för folkets egenart såsom gudsfolk. Israel var Guds egendomsfolk, det var kallat att fungera som jordens präster; alltså hade Israel en förmedlande, prästerlig funktion. Israel hade egentligen ett försoningens och frälsningens ämbete. I Israel märker vi gudsuppenbarelsen i individer som Gud tog ut för speciella uppgifter, men vi märker också gudsuppenbarelsen i de speciella förordningar som Gud fastställde skulle gälla hela folket undantagslöst och som icke var begränsade till någon individ eller bestämd för någon enskild släkt, utan det var allmänt, gällde alla.

De här speciella förordningarna som fanns i Israel uppenbarade på ett alldeles särskilt sätt att Gud var med sitt folk. Det fanns speciella ämbeten och institutioner som gav vittnesbörd om att Gud bodde ibland folket. Det var översteprästens ämbete och prästämbetet. Förutom prästämbetet kom sedermera profetens ämbete till. Prästen och profeten förmedlade på ett alldeles särskilt sätt kunskap och undervisning om Gud, men också uppenbarelse om den närvarande Guden.

Prästämbetet representerade kontinuitet, en helig tradition. Vem som helst blev inte präst i Israel, det fanns vissa krav som måste vara uppfyllda. För det första var det fråga om ur vilken stam man kom. Prästämbetet var vigt åt en stam. Prästämbetet gick i succession, ifrån generation till

generation. Det gällde inte om profetämbetet. Till profet kunde Gud ta en man ur vilken stam som helst. Om prästämbetet representerar det kontinuerliga, fasta, iordningställda och färdiga, så representerar profetämbetet det vi skulle kunna kalla för väckelserörelser i Israel. I det ena fallet handlar det om kontinuitet och i det andra om rörelse. Prästerna kunde avfalla och måste väckas.

Profeten och det avfallna prästerskapet

Vi vet ifrån Skriften att tillståndet bland prästerna kunde vara fruktansvärt. De avvek från Guds väg, de blev egenmäktiga, självgoda, självviska och missbrukade på många sätt den auktoritet som ämbetet gav dem. Ett typiskt exempel på det har vi i första Samuelsboken, där vi kan läsa om detta bedrövliga tillstånd bland prästerna, vilket ledde till ett fruktansvärt nederlag för Israel. Prästerna hade en stor och underbar uppgift i nationens liv, de skulle förvalta försoning, frigörelse och frälsning. De hade alltså en kolossal makt. Denna makt kunde missbrukas, och då ledde den in i en fruktansvärd olycka för nationen. I 1 Sam. 4 från vers 19 läser vi:

- Hans sonhustru, Pinehas hustru, som var havande och nära att föda, fick höra nyheten att Guds ark var bortrövad och att hennes svärfar och man var döda.

- Hon sjönk då ner och födde sitt barn; ty födslovärkarna kom över henne. När hon höll på att dö, sade kvinnorna som stod omkring henne: ”Frukta inte, du har fött en son.”

- Men hon svarade inte och brydde sig inte om det. Hon kallade pojken I-Kabod, och därför att Guds ark var tagen och hennes svärfar och man var döda, sade hon: ”Härligheten är borta från Israel”.

- Hon sade: ”Härligheten är borta från Israel, för Guds ark är bortrövad.”

Någonting mörkare och dystrare kan väl inte uttalas. Det som borde ha varit hennes stora glädjeämne, blev på grund av omständigheterna hennes sorg. Hon födde en son och hela hans liv blev ett vittnesbörd om denna ohyggliga tragedi. Eli och hans söner, I-Kabod, härligheten är borta från Israel. Och vad det var för härlighet förstår vi då vi läser från vers 1 i kapitel 3: *"Pojken Samuel gjorde tjänst inför Herren hos Eli. Herrens ord var sällsynt på den tiden och profetsyner var inte vanliga."*

Ett avfälligt prästerskap var den direkta orsaken till att Guds härlighet, det som var typiskt, kännetecknande och egentligen utgjorde Israels skydd och försvar, ja, överhuvudtaget utgjorde dess existensberättigande, det specifika i kallelsen och uppgiften, hade gått förlorat. Härligheten var borta. Profetsyner var ovanliga eller, som del lär stå i grundtexten, profetsyner orkade inte fram. Vi förstår att tillståndet hos prästerna hade manifesterat sig ibland folket. Det kunde kännas i atmosfären – profetsyner orkade inte fram. Profeterna var inte lika fastlåsta som prästerna, det vill säga, de hade inte lika svårt att bryta en utveckling. De hade större frihet. Där fanns mycket större utrymme för improvisationer eller tillfälliga ingripanden med ovanliga metoder. En profet var exempelvis inte bunden till tider och platser. Han kunde komma närsomhelst, varsomhelst och närapå hursomhelst. Han var inte bunden till någon speciell liturgi. För honom fanns ingen gudstjänstordning. Det enda profeten hade att göra, det var att förkunna: *Så säger Herren.*

Irritationsmoment eller framgångssiare

Många gånger, ja, de flesta gångerna, representerade profeten en protest, en varning. Vi har typiska exempel i Skriften på att profeterna kunde vara irritationsmoment i den ordnade gudstjänsten, för kungen, prästen och folket, därför att profeten lyfte sitt finger och pekade på avarter som

auktoriteterna hade en benägenhet att legalisera. Vi har ett typiskt exempel; Ahab. Under Ahabs tid etablerades kontakt med ett av grannländerna. Den kontakten ledde till att Ahab befryndade sig med, ja, han äktade den hedniska kvinnan Isabel. Det blev en märklig förbindelse som öppnade vägen för en helt ny ekumenik mellan judendom och hedendom, en förbindelse som ledde till att Baals-altaren kom att resas på många platser i Israel.

Isabel krävde inte att de altaren som var resta i nationen och var typiska för nationen skulle rivas, men hon begärde samtidigt plats och utrymme för de altaren vars gudar hon tillbad. Det var en slags kompromisslösning mellan henne och konungen som gjorde att dessa altaren kom till stånd. Gudstjänsterna omkring baals-altarna utvecklades till riktiga folkfester. Man övergav alltså de ursprungliga altarna, och vek av från Guds väg. Det falska profetdömet tilltog. Hundratals profeter importerades från grannlandet och de profeterade emot Israels Gud på ett synnerligen förföriskt sätt genom att avleda Israels uppmärksamhet, kärlek och känsla för sin Gud.

Då det här inträffade, så kom till de platser där altarna var resta en och annan profet och förkunnade Herrens vilja och bestraffade dessa former av avgudiskt väsende. Den konflikten löstes genom att profeterna utrotades. Det fanns profeter som talade: Så säger Herren. De verkade reformerande, återställande, vägledande och i sitt framträdande många gånger dramatiskt och dråpligt. De ville visa vägen tillbaka till Israels Gud. Det finns många sådana exempel. Men också dessa profeter institutionaliserades och det blev så småningom ett system av speciellt godkända, auktoriserade profetskolor, ur vilka folket var vana att profeter kom. De hade sin bakgrund, sin utbildning, de var kända.

Ett faktum är att också profetdömet korrumperades. Vi kan läsa om hur det gick med enskilda profeter som besmit-

tades och förorenades av den atmosfär som många gånger var rådande vid dessa profetskolor. I Mika bok möter vi tendensen. Profeten Mika klagar över profeter som talar något annat än Herren hade sagt. Profeterna blev opportunistiska, publikfriare. De predikade eller profeterade inte det Herren hade sagt, utan vad de trodde folket ville höra, och så lade de till: Så säger Herren. Dessa profeter som hade traditionens eller skolornas auktorisation blev också en orsak till att Israel förleddes, som det heter i Mika 3:5-8:

- Så säger Herren om de profeter som för mitt folk vilse, om dem som ropar: "Allt står väl till!" så länge de har något att tugga med sina tänder. Mot den som inte ger dem något i munnen blåser de upp till helig strid.

- Därför skall en natt utan syner komma över er, och mörker utan spådomar. Solen skall gå ner över profeterna och dagen bli mörk över dem.

- Siarna skall stå med skam och spåmännen blygas. De skall alla täcka över sitt skägg, ty inget svar kommer från Gud.

- Men jag, jag är full av kraft, av Herrens Ande, av rätt och styrka så att jag kan förkunna för Jakob hans överträdelse, för Israel hans synd.

Profetens uppgift var alldeles för tung och omänsklig. Han förkunnade för Jakob hans överträdelse och för Israel hans synd. Det fanns knappt en konung som inte ville ha stöd av siare, de begärde siarnas assistans och hjälp. Det fanns knappt en präst som förnekade profetdömets betydelse, de ville ha profetens stöd, och det fanns knappt en stam som inte önskade en siare. Konungen gick till siaren. Prästen gick till siaren, folket sökte siaren, men de sökte siaren för att få profetens eller siarens välsignelse och inte till väckelse från sitt avfall. De ville ha ondskan legaliserad, och de ville ha profetens hjälp att legalisera den i Guds namn.

Så småningom var det praktiskt taget omöjligt att åstad-

komma en förändring. Ondskan var auktoriserad av konung, präst och folk, och i detta etablerade sammanhang kom profeten med sina ohyggliga domar. Det heter:

- Hör då detta, ni hövdingar över Jakobs hus, ni furstar över Israels hus: Ni avskyr det som är rätt, och allt som är rakt gör ni krokigt, ni bygger upp Sion med blod och Jerusalem med ondska.

- Stadens hövdingar dömer för mutor, prästerna undervisar för betalning och profeterna spår för pengar. Ändå stöder de sig på Herren och säger: "Är inte Herren mitt ibland oss? Olycka skall inte drabba oss."

- Därför skall Sion för er skull plöjas upp till en åker, Jerusalem bli en stenhop och tempelberget en skogbevuxen höjd. (v. 9-12)

Det är sannerligen impopulärt att vara en Guds profet. Man kan icke räkna med att få massans applåder. Men profetdömet vill vi ha, för det står i Skriften att Gud har tagit ut profeter, så principiellt tar vi icke avstånd ifrån det Gud har förordnat, men vi vill ha profeter som passar oss, som talar vårt språk och som sjunger våra visor på vårt sätt; allt står väl till, allt står väl till. Visst vill vi ha profeter och vi betalar gärna ganska mycket för att ha sådana profeter. Det här är ohyggligt, därför rätt vad det är så inträffar någonting som när utvecklingen har nått sin mognad, tvingas vi inse det vi kanske under årtionden eller generationer har försökt blunda för, undvika eller komma ifrån.

Jag tänker mycket ofta på den sista profeten i Gamla Testamentet, Malaki, när han talar sitt språk. Det är någonting i det budskapet som avslöjar omfattningen och djupet av Guds ingripande. Jag har läst här många gånger, där han nästan resignerat ställer frågan: Vem skall uthärda hans tillkommelses dag? Har vi skaffat oss lyckoprofeter, så kommer en dag då Herren själv sätter sig ner och granskar. Vi vet att det finns inga möjligheter att dölja någonting för ho-

nom. Vad är det som gör att vi till varje pris vill komma så lätt undan, när vi vet att i alla fall ska vi till sist möta honom som inte tål se det orena? I Malaki, sista delen av kapitel 3, möter oss dessa oerhörda, skakande ord som bränner till i vårt inre. Plötsligt upplever vi att vi befinner oss på den åtalades bänk, vi är anklagade. Mal. 2:17:

- Ni tröttar ut Herren med era ord. Ni frågar: "På vilket sätt har vi tröttat ut honom?" jo, ni säger: "Den som gör det onda är god i Herrens ögon, och han gläder sig över dem", eller: "Var är Gud som dömer?"

- Se, jag skall sända min budbärare och han skall bereda vägen för mig. Och den Herre som ni söker skall plötsligt komma till sitt tempel, förbundets ängel som ni längtar efter. Se, han kommer, säger Herren Sebaot.

- Men vem kan uthärda den dag då han kommer, och vem kan bestå när han uppenbarar sig? Ty han är som en guldsmeds eld och som en tvättares såpa. Likt en guldsmed skall han sätta sig ner och rena silvret.

- Han skall rena Levi söner, luttra dem som guld och silver, så att de kan bära fram åt Herren en offergåva i rättfärdighet. (Mal. 2:17-3:3)

Jag ställer mig alltid frågan: När denna reduktionsprocess är genomförd, hur många söner finns det då kvar? Vem kan uthärda? Vi ska inte bortse ifrån att här möter oss denna granskande blick och makt genom Guds uppenbarelse som avslöjar och uppenbarar. Till sist tar Gud itu med prästen och med profeten, sätter allt på sin rätta plats och upprättar igen det som har blivit kränkt och förstört.

Vår benägenhet att söka välsignelse, kraft och glädje, att söka lycka – allt detta måste underkastas Guds sannings ljus. Vad vi först och sist behöver är icke lycka och glädje i den mening vi använder de här orden och också praktiserar dem. Vi behöver Guds sannings ljus; genomträngande, avslöjande, uppenbarande men också befriande, ty Guds san-

nings ljus uppenbarar för oss syndens fruktansvärda makt i vårt fallna väsen, men den visar också på ett reningsmedel Reningsmedlet i detta sammanhang är den förtärande elden som bränner upp slagget eller reducerar malmen och utvinner den ädla produkten.

Gud, låt det bli mer äkta halt i vår bekännelse, i vår tro, i vårt vittnesbörd och i vår tjänst. O Herre, du vet om allt det volymiösa i vårt liv, detta uppblåsta. Du vet också om allt som är uppblandat och utblandat, ja, vi beder att trots om det känns smärtsamt så låt elden få reducera oss till rätta och sanna proportioner, så vi kommer i ett rätt förhållande till dig!

Vi behöver ödmjukhet, förkrosselse mer än allt det andra vi söker. Vi står där igen och ställer nya frågor: hur ska vi komma dit? Ty vad hjälper det om jag är medveten om mina behov, men inte får hjälp? Vi har sett prästernas avfall och mött lyckoprofeter som profeterar för egen vinning, som profeterar med orena motiv. Det värsta är att vi lyssnar på dem och frestas av deras budskap. Vi har prövat på deras väg och upptäckt och känt att det har lett till tomhet. Vi har aldrig blivit mättade och tillfredsställda på den här vägen. Vi längtar efter renhet, ödmjukhet och förkrosselse. Vi längtar efter att bli sannfärdiga och uppriktiga inför Herrens ansikte. Hur skall vi få detta?

Vårt ansvar

När det ordinära och vanliga är förbrukat, då har Gud sina reserver. Och det är dessa reserver som är så fruktansvärt svårt att förstå sig på, därför att de har ingen som helst ordning på någonting. Prästen kan man läsa om och profeten, men när Gud sänder fram sina reserver, nasirerna, då förstår man ingenting. Deras framträdande skapar förvirring, och just förvirringen är ett vittnesbörd i sig själv om vår förmåga att förstå Guds vilja.

En tillspetsad fråga: hur ska vi kunna känna igen Gud i

Simson? Vi ser tillståndet, förhållandet hos enskilda, hos institutioner, organisationer, samfund och kyrkor. Vi lider och plågas, vi väntar: Herre, Herre, sänd den man eller kvinna du kan använda. Då tycker vi att vi har gjort det bra. Inte sant? Då har vi i alla fall ställt oss på Guds sida, och så har vi bett: sänd den du vill använda i detta land, i denna församling, i detta hem, i denna stad. Då har vi ställt oss på Guds sida och är solidariska med honom och hans åtgärder.

Det är möjligt att prästen inte fungerar och att profeten är avfällig, att hela systemet bärs upp av ett falskt profetdöme. Det är möjligt och till och med sannolikt. Vi har sett det, men det räcker inte. Gud hade en annan funktion, en reserv i bakgrunden, som han i de rätta ögonblicken ställde fram. Det var sådana som frivilligt överlämnade sig åt ett nasirat.

Älskade vänner, jag skulle önska att jag fick komma till er var och en och se er milt in i ögonen och ställa frågan: Hur många har lidit av utvecklingen och förhållandena i k5ristenheten, i väckelserörelserna, i Maranata? Vem har lidit, känt bedrövelse? Oh, Herre, vi skulle vilja ha det annorlunda. Vi kan sätta oss ner och klaga med en av gamla testamentets sångare: *”Hur har icke hjältarna fallit...”* Vi kan sitta och klaga tills vi går under, vi badar i våra egna tårar, men det löser inga problem.

Vad beror det på att missmod och fruktan eller högmod och högfärd har ockuperat Guds folk? Den ene är berusad av högmod, den andre är bedövad av missmod. Allt verkar så onaturligt. Vart har ljuset tagit vägen? Det är inte mörkt heller, det är dunkelt. Det är en blandning av ljus och mörker – skymning. Oh, Herre Jesus, vi tänker på fäderna och profeterna och skulle önska att det vore annorlunda. Vi sätter oss ner, diskuterar, samtalar. Vi beder, predikar, vi vill ropa ut att här är det fel någonstans. Vi tycker att vi har ställt oss på Guds sida, vi tycker att vi är solidariska med hans väckelse, med hans budskap, vi är till och med redo att

ta emot något av det han vill sända, bara det inte gör för stort intrång i vårt eget privata liv. Det vill vi reservera för oss själva.

Jag kan skriva upp en hel lång lista här på hjältar som har fallit, församlingar som har förvärldsligats och på ljumma kristna. Jag kan räkna upp dem i hundratal, i tusental. Men om jag visste allting om alla kristna, om alla Herrens tjänare och vittnen i hela detta land, i hela världen i alla tider, så var inga problem lösta. Resultatet blev bara det att jag hade begravt mig själv under eländet. Det krävs ett nasirat och en frivillig överlåtelse.

Jag har sökt mig en man, klagar Gud. Nu är det inte människor som klagar mer, utan det är Gud. Jag har sökt en man, en man som kunde ställa sig i rämnan till landets försvar, men jag har icke funnit någon. Och ändå sa han: *”Gå omkring i Jerusalem och märk ut dem som klagar och sörjer…”* Det vill säga, avskilj dem för min räkning. Herren tog in de klagande på sin sida. Är det sant att de som klagar är Guds folk? Gå omkring i staden och märk de klagande och sörjande. Jag sörjer över gudstjänstlivets ytlighet, tjänstens kraftlöshet, vittnesbördets innehållslöshet och jag skäms över sångens brist på inspiration, blickens brist på vision. Åh, vad jag sörjer och jag tror himmelen sörjer. Mitt hus, sa han som gick på jorden och sörjde, skall vara ett bönehus, men I haven gjort det till en rövarkula.

Vem har tid med bön, när det är så mycket arbete? Och varför skulle vi behöva bedja, när vi har så mycket resurser och det är så många aktiviteter, men Han sa: *”Mitt hus skall vara ett bönehus, men I haven gjort det till en rövarkula”.* Oh, jag känner min ande ropar: Herre, upprätta ditt folk, för oss tillbaka till Sion, för oss tillbaka till härligheten och ge oss åtminstone den erfarenheten att vi får en förkrossad ande inför dig, så du får göra med oss vad du vill! Är det din bön?

Vi kan se alltsammans det jag har talat om och vi kan klaga över det och himmelen klagar. Gud söker en man som kan ställa sig i rämnan till landets försvar, men fann ingen.

Nasirens helgelse

Vi har läst om nasiratet. Om det nu är så att prästen representerar kontinuiteten och profeten rörelsen, så representerar nasiren det helt utomordentliga, det som inte kan förutsägas, beskrivas eller planeras. Nasiren är exklusiv av den anledningen att han har en exklusiv uppgift i en exklusiv situation. I sanning så lever vi i en exklusiv situation.

Att säga att man behöver en exklusiv utrustning är på samma gång litet allvarligt och vanskligt; därför då börjar vi söka exklusiviteterna på ett annat sätt än det Herren har sagt. I första hand handlar det inte om metoden, det handlar om redskapet. I första hand handlar det inte om åtgärderna, det handlar om budbäraren. Det ställdes en fråga: *"Vem vill vara min budbärare?"* Egentligen står det: *"Vem vill vara mitt budskap?"* Det är en sak att *ha* budskapet, en annan att *vara* budskapet. Där ligger skillnaden. Det är en sak att *ha hört* budskapet, en annan att *förkroppsliga* det.

Mitt i denna våldsamma uppenbarelse, denna märkliga uppenbarelse som blottställer vårt läge på ett sådant hänsynslöst sätt, så finns det en oerhörd kärlek. Det är icke vår fiende som slår oss, som tuktar oss, som förmanar eller agar oss, det är vår Fader och han gör det av kärlek. Det är kärleken som talar sitt eget språk, och han gör det därför han vill vinna sina avsikter i allas våra liv. Fadern talar till sin son. Tänk att han fortfarande betraktar också den avfälliga församlingen som sin egendom. Han vill ha den tillbaka till sitt fadershjärta, för att uppenbara sina hemligheter.

Denne Jesus som gav sig själv i döden på korset älskar dig, människa! Han nöjer sig inte med att få dig till sin himmel, han vill ha dig in i sin tjänst. Inte på ett vanligt, alldag-

ligt, traditionellt sätt. Han vill nu göra någonting speciellt i ditt liv. Min vän, det handlar om redskapet. Då du läser detta kapitel förutsättningslöst och i en uppriktig avsikt att komma till rätta med de problem det handlar om, så blir du först tagen av det rent negativa i budskapet. Det är egentligen detta som är så svårt för oss; att det första momentet är negativt. Skall du hjälpa prästen, profeten, folket, då får du inte vara som profeten, folket eller prästen.

Vi tror att vi kan vinna människorna bara vi populariserar oss anamma deras stil, deras ord och deras former. Den moderna synen på evangelisation är ju det att vi ska försöka tala till alla på deras eget språk och vara så lika alla de andra som möjligt för att komma på samtalsnivå med dem. Det är en missuppfattning i det här sammanhanget. Ty den som skall bli ett redskap för Gud, får räkna med att gå rakt motsatt väg.

Det första man får veta om nasiren är att han skall avhålla sig från vin och starka drycker. Och så heter det: han skall icke, han skall icke, han skall icke... Det är ett helt regelsystem som talar om vad han icke skall göra. Så upptäcker man att det är ju ingenting av det här som i sig självt är illegalt. Allt det han skulle avhålla sig ifrån, är helt legala företeelser som andra människor njöt av utan att det betraktades som något fel, något omoraliskt eller synd. De farliga tingen för Herrens redskap är icke de otillåtna, utan de tillåtna. Det som är tillåtet blir de hårfina banden. Sådant som vanligtvis människor betraktar som nödvändigt för sin existens blir det som binder. Och så stramas det åt ytterligare. Det gäller inte ens överflöd, utan ting som människor vanligtvis betraktar som nödvändiga för sin livslycka och existens. Men mycket sådant måste ett Herrens redskap avhålla sig ifrån, säger Skriften.

Druvor redan på kartstadiet skulle nasiren avhålla sig från. Det var inte bara druvor i pressad form, alltså vinet, han

skulle ta avstånd ifrån, utan till och med karten. Nasiren fick inte ha befattning med druvor i något stadium, om han skulle förverkliga Guds vilja. Vi tar avstånd ifrån tingen i dess mogna former, men inte i dess oskyldiga. Men det mogna börjar med det oskyldiga. Där ligger problemet. Om det hade varit vin i en kalk, då skulle jag väl ha tagit avstånd, men när det är på kartstadiet, oskyldigt och ofarligt och då det inte kan verka berusande, då finns det väl ingen anledning?

Vi har lärt oss ta avstånd från det onda i dess mogna form, men så glömmer vi att det finns ett oskyldigt stadium, då vi öppnar oss och bejakar det. Så börjar vi bildligt talat med karten och så småningom mognar det fram. Mognad, pressning, saft, vin, berusning.

Är Maranataförsamlingen en vindruvskart? Det är väl inte så att vi har tagit avstånd från vissa yttre, grova former av materialism, avarten av materialism? Vi är inte frälsta för att agera så om vi skall bli Guds redskap. Vi kan vara som alla andra, bli erkända och accepterade som goda kristna. Men, syster och broder, det är frågan om vad Gud vill i våra liv – om vi kommer in i hans vilja. Det finns kanske sådant som vi betraktar som rent oskyldigt, men det har i sig en kraft som det utvecklar. Det står inte stilla.

Vi har tagit avstånd från vissa avarter av materialism, vi kan inte tänka oss att leva ett kapitalistiskt liv. Vi känner att hela vårt inre protesterar mot etablissemanget på många områden. Vi har tagit avstånd från detta organiserade, institutionaliserade gudstjänstliv. Vi har också brännmärkt det, men, broder och syster, låt oss ställa en annan fråga: hur är det med de små, oskyldiga tingen? Du kommer att klara dig som församlingsmedlem utan att gå den här vägen. Du klarar dig som en erkänd kristen utan att ta det här allvarligt, men du kommer aldrig att bli en Guds nasir om du inte utforskar vad detta handlar om. Om du inte vill gå in i denna

kallelse, då ska du sluta klaga över avfälligheten i församlingarna, för då är inte deras synd deras, utan i det ögonblick du nöjer dig med att klaga och inte går ett steg längre, då är deras synd din synd. Då är du solidariskt ansvarig och jag skulle vilja rekommendera dig att gå dit och vara där, för då tillhör du dem.

Jag tror Gud skall göra något i det här landet och jag tror han ska göra något i kristenheten, i ungdomsvärlden. Gud, hjälp oss nu, så att vi inte står i vägen och hindrar dig, att vi inte, Herre, lägger hinder för dig, så att vi konstruerar om ditt ord och dina planer som så många har gjort före oss.

Nasiren var vigd åt sin uppgift för den tid som han själv hade bestämt. Nasiratet var baserat på frivillighet och den som skall gå in i en uppgift på dessa villkor, frivilligt, han måste ha en kärlek som övervinner alla offer och dessutom övervinner alla motstånd. Det går aldrig annars.

Han hade sina speciella direktiv; han fick inte komma i närheten av någon död. I det ögonblick han fick kontakt med en död, då var han oren och föll ut ur sitt ämbete. Då kunde han inte bara låtsats som om allt var som förut. Han fick börja om från början igen. Klippa av sig sitt hår alldeles, och rena sig. Han fick inte komma i närheten av en död, inte ens om det var hans närmaste, hans far eller mor eller annan anhörig. Jesus sa en gång ett märkligt ord: *”Låt de döda begrava sina döda.”* Avståndstagandet från dödsmakterna var nödvändigt för den som Herren skulle använda. Han fick inte gå in i ett dödens hus, fick inte komma i beröring med döden. Han var avskild för sin uppgift. Om han kom i kontakt med en död, besmittades av döden och förorenades, då kunde han inte bara fortsätta som om ingenting hade hänt, åberopa kännetecknet som han hade på sitt huvud. Då var det bara att raka av sig det.

Håret som var kännetecknet satte han inte inom ram på väggen och beundrade det som en relik för att påminna om

flydda tider då Gud uppenbarade sig. Han kunde ha böjt sina knän där framför sitt avrakade hår och gråtit hela livet över den tid som varit och över förlusten av kraften. Nej, han fick rena sig med ett offer och så fick håret växa ut igen. Halleluja! Rening och förnyelse. Det är hemligheten till framgång. Till och med en nasir, så speciellt uttagen, behöver rening. Det är underbart att det fanns ett offer för prästen, ett offer för profeten, men det fanns också ett offer för det utomordentliga sändebudet nasiren.

Gud hade ordnat så att nasiren kunde bli ren. Det fanns ett offer, ett reningsmedel, så han behövde inte ligga där utslagen med sitt avrakade hår. Håret gick i elden. Det brändes upp. Den gamla tiden var försvunnen och räknades inte mer. Gud begynte om igen, vid altaret. Där fanns blodet, där fanns elden. Blodet som renade honom från skuld, elden som brände upp allt det gamla. Han slängde håret i elden, och där brann det upp. Pris ske Gud! Så var han åter invigd.

Det finns ett reningsmedel för nasirer, det finns förnyelse för nasirer, för den som är avskild men förlorat kraften genom sammanblandning, uppblandning, den som har förlorat visionen, makten. Det finns ett förnyelsens reningsmedel, ära vare Gud!

Frestelser

Denne avskilde, isolerade, ensamme, obegriplige, oberäknelige varelse, som inte kunde placeras in i något sammanhang kom nästan chockerande, närsomhelst, varsomhelst, hursomhelst med sitt fruktansvärda budskap, många gånger manifesterat på ett kusligt sätt. Det var denne Herrens tjänare som folket frestade. De frestade honom med vin och starka drycker. Vilka gjorde det? Inte hedningarna, utan de som var föremålet för hans operationer. Folket, de fromma. De kände sig hotade av hans närvaro och ville försöka

få över honom på sin sida eller neutralisera honom. Det heter i profeten Amos bok, 2:11-12:

- Bland era söner väckte jag upp profeter, bland era unga män nasirer. Är det inte så, ni Israels barn? säger Herren. Men ni gav nasirerna vin att dricka, och profeterna befallde ni: Profetera inte!

Smickrets vin, inställsamhetens vin. Man bjuder honom på något av det man har i sin egen vinkällare, i sitt bröst. Så handlade man. Det är inte så många Herrens tjänare som gått under i motgång och motstånd. De flesta har blivit skärpta i motstånd, men de har övervunnits av medgången. Hedningarna har ingalunda förstört så många Herrens tjänare som Guds folk har gjort. De såg Guds krafter i en man eller en kvinna. Efter en viss tid blev den mannen och kvinnan Gud. De började tillbedjas. Så kom kultens skökovin som man bjöd på ur sina smutsiga källare. Det smakar gott, det var berusande. För en trött profet och en ensam nasir känns det när de får höra smickrets ord. Man är mottaglig när man är trött.

Det finns dubbla utgångar. Vägen tillbaka och vägen framåt. De bjuder profeterna och nasirerna på vin och när man fått också nasiren att bli folktalare och festtalare, när man har fått nasiren att bli en sällskapsmänniska som man kan ha litet kurtis med, som Simson och Delila, ha det litet trivsamt och spännande. Man bjöd på vin och då hade man vunnit nasiren. Han förlorade kraften och det var det man ville. Ty då kunde allt återgå till trygg normal, stabil ordning. Freden är återställd. Och Gud är borta.

Det ser tragiskt ut för nasiren. Han är ingen sällskapsmänniska som man kan placera in i vanliga sammanhang, man får inte honom med sig någonstans egentligen. Han är också ett fruktansvärt problem för sig själv. Varje normal människa som bär dessa krafter i sitt bröst blir avvikande och annorlunda, konstig och besynnerlig. Han passar inte in

i något normalt livsmönster. Nasirerna lever i en exklusiv situation med ett exklusivt budskap, en exklusiv utrustning för en exklusiv form. Allt är så upp och nervänt, annorlunda och onormalt, och därför är det precis som om Gud tillåter att detta demonstreras inför människorna för att visa också i redskapet hur onormalt allting är.

Simson förleddes, han avvek verkligen. Han förlorade friheten, kraften och synen. Han fördes bort till allmänt åtlöje för sina fiender. Där sitter han nu, utan diademet, nasirtecknet. Det innebar detsamma som skölden översteprästen bar på sin panna, där det stod: *"Helgad åt Herren."* Nasiren hade inte något diadem av guld, han hade sitt hår, därför han var avklädd all yttre härlighet. Hans framträdande kännetecknades inte av yttre härlighet, men av en våldsam, inre kraft. Håret hade gått förlorat, där satt han till dess att han hämtades för att dra filistéernas kvarnar. Han gick som deras häst och slav. Det är bilden av församlingen som har spänts framför världens kvarnar: idealismens, materialismens, politikens kvarnar. De drar för att tillfredsställa sina herrar. De kämpar, de brottas och drar kvarnarna i en evig cirkelgång. De ska förbättra världen genom att tjäna världen, genom att vara solidariska mot världen. Så går de framför kvarnarna och drar.

Men Simson beder: Herre, ge mig upprättelse. Gud svarade. Håret växte ut. Kännetecknen kom tillbaka. I sin död – inte i sitt fall, men i sin död besegrade han flera än under sitt liv. Halleluja! Så går Simson ut ur tiden som en segerhjälte, Gud vare lov. Vad lämnade han efter sig? Han lämnade efter sig portarna och tornen. Han hade ryckt upp dem. De låg kvar i ruiner, med fienderna dödade, nergjorda. Det är Guds väg. Fallet är förödmjukande, men Gud stannar icke där, han fortsätter bara han får komma till. Så reser han upp sina redskap, och när de kommer igen är de mycket värre än förut, halleluja!

Slutstriden blir den totala segern, och i triumf går nasirerna ut ur tiden. När de kommer till uppenbarelsetältet och uppdraget är utfört, då klipps håret av, för då är det slut på det som var ett styckverk. Vid uppenbarelsetältet får nasiren vin, halleluja! Väntande broder och syster, det vi håller på med, det som är ett styckverk ska ta slut och det som kanske sargar och plågar oss i tiden ska också ta slut. Det ser många gånger så torftigt ut, det kristna livet och överlåtelsen åt Herren är så negativt. Man måste lämna så mycket och leva så annorlunda än hur världen lever. Och till och med en del av de kristna allmänt gör.

Allt är så annorlunda, men håll ut, snart är vi framme! Uppgiften är avslutad, och då ska vi få dricka av det himmelska vinet. Då skall allt det som beredde oss lidande förvandlas i härliggjord glädje.

Vi ska se Honom som han är och uppleva hans härlighet. Det finns ingenting som kan mätas och jämföras med detta. Jag har en känsla av att himlen ropar till oss: Oh mitt folk, min lilla hjord, mina nasirer, avskilj er ytterligare för min räkning! Ta saken allvarligt, överlämna er åt mig, låt er icke frestas av alla utbud och erbjudanden, läppja icke på alla bägare, ta icke emot allt som bjuds!

Det är så många som verkar vara sympatiska och vänligt inställda. De har förståelse för dig och ditt arbete och vill gärna komma med sitt vin för att göra din tillvaro ljusare och lättare och behagligare. Ta icke emot det! Säg nej tack! Börja redan på kartstadiet, ta avstånd från det som även ter sig oskyldigt! Inrikta dig på att tjäna Herren till vilket pris som helst i den här tiden under våra speciella förhållanden.

Snart är vi hemma, då ska vi mottagas av Herren. Ära vare Gud! Då ska vi ha vår fest. Den stora festen, halleluja! Den fest som Guds folk ser fram emot, då vi ska bjudas på de eviga, välsignade rätterna i härligheten.

Gud utväljer

Det ovanliga hos nasiren visar sig också i detta att även en kvinna kunde vara nasir. Det ligger något oerhört fantastiskt i detta. Gud kan inte hur länge som helst vänta på männen. Först hade han prästerna, som han skulle tala igenom. Det var det normala. Han nådde inte fram genom dem. Så kom profeterna. Han borde ha nått vägen fram genom dem, men inte heller det gick, då försökte han genom andra män som kunde bli nasirer. Då inte heller det gick, fick han ta en kvinna eller kvinnor. Gud undervärderar inte kvinnan, men det är fråga om Guds ordning, vi har olika uppgifter i hans rike. Men allt är så upp och nervänt. Han fick ta den som ställde sig till hans förfogande.

Jag har en känsla av att Gud har många systrar som varit nasirer och kommer att bli det. Gud kommer att ta fram dem, många gånger till stor skam för männen, som borde ha vetat bättre och handlat annorlunda. Men Herren frågar inte efter institutioner och regler när det handlar om liv eller död. Inför döden, inför hotet om evigt fördärv så griper Gud till de nödvändiga åtgärder som situationen kan kräva för att om möjligt frälsa någon eller några.

Syskon, låt oss överlämna oss åt Herren som aldrig förr. Böja oss ner inför honom. Vi själva avgör i vilken riktning vi ska röra oss, emot centrum eller bort ifrån centrum. Här handlar det inte om att sitta i samma möten, utan delta i samma kamp. Det är den kamp som de heliga har för den *tro, som en gång för alla är överlämnad åt oss. Därför vill* jag säga åt er, syskon: var frimodiga, träd fram, profetera, låt Herren använda er, vänta inte på att Herren ska ta ut andra. Träd fram i frimodighet, låt Herren bruka er. Bli nasirer för Herren. Gud vare lov, så skall murarna rämna, halleluja, för Jeriko skall intas, otrons befästningsverk ska läggas under trons herravälde.

Himmelrikets politik

Det som styr världen är inte ideologierna utan pengarna och ekonomierna. Där penningen och människan existerar samtidigt finns ingen demokrati eftersom penningen är totalitär i sina anspråk och aldrig tar några demokratiska hänsyn. Att tala om demokrati i vårt land är ganska missvisande. Det råder möjligen politisk men knappast ekonomisk demokrati. Det kommer heller aldrig att förekomma.

Man kan försöka att genom olika politiska åtgärder mildra penningens skadeverkande inflytande i samhället, stödja de fattigaste och åstadkomma vissa förändringar. Ändå blir förändringarna bara marginella så länge själva samhället aldrig förändras. Det kommer penningen och dess ägare med stor omsorg att vaka över.

Vi måste därför först göra klart att en kristen inte kan förverkliga någon politisk socialism. Den är egentligen bara en satanisk förvanskning av det församlingsideal som existerar i Nya Testamentet. Att man har lyckats dupera så stora delar av mänskligheten just på den här punkten beror på att kyrkan gått kapitalismens ärenden.

Det är kyrkan som skapat förutsättningarna för den politiska socialismen. Det i sin tur beror på att den kristna församlingen – jag skiljer då på församling och kyrka – inte vågat ta steget fullt ut och förverkliga den gudomliga församlingsprincip som innebär att församlingen får sin egen rättsordning, sin egen ekonomiska ordning, sin egen politik – himmelrikets politik – och sitt eget kulturliv, vilket handlar om Andens liv och Andens frukt. Församlingen har visser-

ligen bekämpat synden i dess former på det moraliska planet, men inte lika mycket bekämpat världen. Under tiden man bekämpat synden har man förvärldsligats och likbildats med världen.

Nu säger Jesus: *”I världen liden I betryck, men varen vid gott mod, jag har övervunnit världen.”*

Jesus vann seger över synden genom sin död och uppståndelse, han vann seger över världen genom sitt liv. Det var en fingervisning om hur församlingen skulle leva i varje tid för att vinna seger. Vi vinner seger över världen genom vårt ställningstagande till den.

Bibeln talar aldrig om världen som en gudomlig organisation. Världen är den sataniska organisation som stänger människan inne i tiden och berövar henne evigheten. Världen är uppbyggd av olika element: filosofi, religion, politik, ekonomi, kultur och allt man kan tänka sig därtill. Andra saker ger världen en utomsinnlig dimension: ockultism och spiritism. Det är en hel andevärlds inflytande som möjliggör denna gudsfientliga organisation i tiden.

Satans avsikt med världen är att hindra människorna att söka Gud genom att stänga in dem i tiden och låta dem uppslukas av världen. Avsikten är inte främst att människan skall gå förlorad utan meningen är att använda människan som byggnadsmaterial för ett annat rike, som satan vill bygga upp för att bjuda den Smorde maximalt motstånd. Satan vill nämligen ha platsen på Faderns högra sida. Han vill detronisera Sonen. Därför har han också bisittare och makthavare på olika nivåer i olika sammanhang runt världen i sin tjänst. En del av dem kallar bibeln för konungar men det finns också andra uttryck.

Missriktad lojalitet

Satan skulle ha varit besegrad också i världen om inte mänskligheten hade visat honom sådan lojalitet. Det är den emot

honom lojala mänskligheten som ger honom makten, även om det är en skenmakt som han så småningom kommer att förlora. Satans organisation – den nuvarande världsordningen – går mot sitt slut. Den skall upplösas och bryta samman i den sista konfrontationen mellan honom och ljusets furste. Därför är församlingens uppgift inte att bygga upp organisationer som tar upp kampen emot de inomvärldsliga makterna på deras villkor med deras metoder. Församlingens primära uppgift är att se till att skaran i varje generation blir fulltalig.

Vi skall alltså inte sanera i den organisation satan har byggt upp, utan istället bedriva en slags agentverksamhet genom att förlösa människorna från världen och överföra dem till den fridlysta plats som finns i tiden, dit satan inte kan komma, nämligen Golgata. Det är fristaden för hela mänskligheten. Då människan flyr dit blir hon räddad.

Vår uppgift är att verka så människorna blir upplysta om dessa verkliga förhållanden och undervisade om räddningens verkligheter. Därför är inte bibeln ett reformprogram av politisk, social eller kulturell art. Den är en evakueringsplan. Gud håller på att uttaga ett folk som skall evakueras, inte skapa en himmel på jorden eller ett materiellt paradis i tiden. Guds folk har inte två himlar. Det har bara en himmel och är i tiden förföljt av de makter som är förbundna med denna världens furste.

Uppenbarelsetro

Det finns bara en möjlighet att övervinna världen. Det är inte genom arbete, mänskliga ansträngningar, genom kulturella eller andra aktiviteter. Det enda som kan övervinna världen är vår tro. Det är inte vetenskaplig tro utan uppenbarelsetro. Tron är inte ett passivt mottagande av gudomliga gåvor och ett förblivande tillstånd i konstant njutning. Tron är en marsch och ett uppbrott. Tron är uppenbarelse,

ljus, visdom och kunskap om himmelska ting. Därför vet den kristne inte alltid så mycket om världen men desto mer om himmelen. I den meningen är en kristen världsfrånvänd men utan att vara verklighetsfrämmande.

Vad ska då församlingen göra? Den ska inte bygga institutioner, monument eller slå sig till ro. Församlingens uppgift är egentligen en enda sak – att proklamera och demonstrera Guds rike. Den skall inte försvara Guds rike, för det är meningslöst. Guds rike skall legitimera sig självt genom renodlade egenskaper och renodlad kraft.

Guds rike består icke av kött och blod och är inte ett materiellt eller ett geografiskt rike, som vi kan rycka bitar av. Man kan vara med i en församling på jorden och ändå vara utanför Guds rike. Himlen skall ju inte befolkas av materialister eller sådana som främst vill tillgodose sina fysiska eller själiska behov. Guds rike skall tillgodose evighetsbehovet, vilket är det mest elementära.

Den samaritiska kvinnan

När lärjungarna kom med sina kassar efter att ha varit inne i Samariens huvudstad och hämtat mat åt Mästaren, verkade han helt ointresserad av deras goda vilja. Allt vad de dukade upp kunde inte på något sätt ge honom tillfredsställelse. Han sade bara: *”Jag har mat att äta som ni inte förstår”*. Han var mätt. De kom bärande på sina kassar av vad de samlat ihop, men han hade redan mat.

Efter det att de hade varit inne vid huvudstadens näringsställe, där de gjort sina inköp, kom en kvinna springande. Hon kom inte för att köpa mat, men hennes vittnesbörd förmådde uppenbarligen skaka om hela staden. Det var inte de mathandlande apostlarna som satte spår efter sig utan en kvinna som kom springande in i staden vid den ovanliga tiden och började ropa: ”Jag har träffat en människa som är annorlunda än alla andra; månne han är Messias.”

Då blev det fart på folket i Samariens huvudstad. De såg att det hade skett någonting förunderligt med henne. De följde henne och nådde omsider ut till platsen där Jesus var. Där mötte Jesus dem med orden: *”I sägen att det är fyra månader till skördetiden, men jag säger...”*

Det gäller att vara à jour med det andliga läget så att man inte väntar på väckelsen som kommer om några månader, utan att man ser de vita skördefälten som finns alldeles i synfältet.

Vad var det då de fick se för någonting? De började undra om det var andra som hade transporterat mat till Jesus. Nej, det hade ingen gjort. Ändå såg han ett böljande skördefält som rörde sig emot honom. Vad var det för någonting?

Det var huvudstadens invånare, som var skördefältet och de närmade sig honom. Det såg inte lärjungarna för de tänkte att han skulle bjudas på ett mål mat.

Det är typiskt! Dessa matkristna, som alltid tänker på sin egen lust och sin egen tillfredsställelse! Det gäller vanligtvis bukens behov. Vad skall jag äta? Vad skall jag klä mig med? Hur skall jag se ut, och hur skall jag bo? Det är tillvarons tre stora frågor. Det är ur de frågorna som ideologierna förts fram. Socialisterna har sagt att de skall lösa problemen. Kapitalisterna vill lösa det på ett annat sätt. Det handlar alltid om tre saker: Vad skall vi äta, vad skall vi klä oss med och var skall vi bo?

Då kommer Jesus och säger: *”Guds rike består icke i mat och dryck, men det består i rättfärdighet.”*

Var finns rättfärdigheten?

Har ni tänkt på ordet rättfärdighet? Vad är det för rike som består i rättfärdighet? Finns det rättfärdighet i Ryssland, i Amerika, i Sydafrika eller i Sverige? Var finns rättfärdigheten på jorden? Och vad är rättfärdighet? Är det Guds rättfärdighet eller människans? Alla har ju sina ideal och sina

minimikrav. I bibeln är det inte fråga om det som är relativt utan om det som är absolut; Guds absoluta rättfärdighet.

Vad är det människan längtar efter egentligen? *”Salig är den som hungrar och törstar efter rättfärdighet”*, säger Skriften. Hur tar sig den hungern och törsten uttryck?

Rättfärdigheten finns varken i det socialistiska eller kapitalistiska systemet. Rättfärdigheten finns bara i Guds rike.

Guds rike är ingenting som man kan ta på, eller se med sina ögon. Ändock är Guds rike mer närvarande än Sverige. Var är Sverige någonstans? Det existerar här inom vissa gränser. Var finns Guds rike någonstans? Överallt. Var finns Guds rättfärdighet någonstans? Den finns vare sig i Kina eller i Ryssland, och ändå finns den där. Guds rättfärdighet finns i Ryssland, men inte i det socialistiska systemet. Den finns likväl i landet som ett erbjudande från Gud till varje medborgare att genom tron frälsas och födas in i ett Guds rike med det nya Jerusalem som huvudstad.

Församlingen är idealet

Det handlar om att bejaka Guds rikes realiteter genom att bekänna att Jesus är Herre och sedan ge honom tronplatsen i sitt eget liv. Har det skett kan man analysera vad bibeln menar då den talar om rättfärdighet och frid. Det heter att Gud icke är oordningens Gud, utan fridens Gud.

Här är det inte frågan om kaos, utan kosmos. Det är frågan om en gudomlig ordning som upprättas genom evangelium. Den här rättfärdigheten skall inte bara förkroppsligas i en kommande tidsålder. Den skall synliggöras i de heliga på jorden i tiden, bland annat i det församlingsideal som byggs upp genom Ordet och Anden, då alla orättvisor är utjämnade. Den rättfärdighet som tar sig synligt uttryck i de heligas samfund leder icke till ett samfund uppbyggt av skräck, angiveri, övergrepp och maktfullkomlighet. Kärleken visar sig i gärning, i att man älskar bröderna!

Vad har då kyrkan gjort?

Vad har då kyrkan gjort med Guds rättfärdighet? I stället för att bli det församlingen skulle vara, har den övertagit det profana samhällets system och idéer, ekonomier och ideologier, inspirationer och maktinstrument och byggt upp en maktsfär som till sitt väsen är exakt lika det som är rådande i världen. Så har man gett denna apparat ett religiöst förtecken och kallat det statskyrka, frikyrka eller något ännu finare. Man kan kalla det Missions-, Baptist-, Pingstkyrka eller Maranatatempel. Allt är lika galet.

Vad skall församlingen då göra? Den skall proklamera Guds rike lika rastlöst som lärjungarna gjorde det. Det var bråttom. För att evangelium skulle bli känt av varje jude innan tidsåldern slutade och en ny började, proklamerade Jesus själv: *”Guds rike är nära.”* Så sände han ut sina lärjungar över hela landet.

Guds rike måste också legitimera sig, och det skedde särskilda manifestationer. De sjuka blev helade. Men det var inga maktmedvetna och överlägsna individer som kom in i hemmen och arrangerade kampanjer. Det var hungriga människor som på grund av sin fysiska begränsning var tvungna att överlämna sig åt andra människor. De gick in i husen, hälsade dem med ”Frid”, och blev de då mottagna, så fick människorna deras frid. Då blev de bjudna på mat och betalade på det sättet med att alla sjuka i huset blev botade.

Alla fick chansen

Så drog dessa människor rastlöst ut över landet för att alla skulle nås av budskapet: *”Guds rike är nära.”* Alla fick chansen att bejaka eller förneka budskapet, öppna sig eller stänga sig. Då nationen sagt sitt sista ord, avslutade Jesus sin predikogärning i Israel med ett avskedsmöte som vi ännu hör ekot av. Han stod utanför huvudstaden Jerusalem och grät, och hans tårar föll blytunga ner till jorden. Han var

skakad: *”O, att idag också du hade insett vad som tjänade din frid, men nu är det fördolt för dina ögon”*. Så berättade han vad som skulle komma.

Tron har sina konsekvenser och leder till sitt fördärv, men observera att otron också har sina konsekvenser och leder till sitt fördärv.

O, du tidsålderns furste, det enda du har, det är stoft och döda kroppar! Till sist har du bara åteln! Där den döda kroppen är, dit skall rovfåglarna församla sig. Vad har du för någonting annat än en död kyrka? Men Jesus Kristus har levande människor, som har besegrat världen. Halleluja!

Skulle det nu så vara att vi utsätts för förföljelse ända till döds, vad får då denne världens furste för det? Han får stoftet som skall återlämnas till jorden, men det kan han ju så gärna få. En normal människa vill inte ha en död kropp. Vi som lever vill inte känna likstank och leva i en sådan miljö. Det vill egentligen inte denna världens furste heller, men han har ingenting annat att ta.

Denna världens furste

Denna världens furste kan bara förstöra men aldrig skapa någonting nytt. Allt det han får under sitt inflytande förstörs, reduceras och fördärvas. Därför är han avundsjuk på Guds folk, som genom tron ständigt skapar någonting nytt. De kristna blir visserligen äldre och äldre och deras jordiska stofthus nedbrytes, men de förnyas ändå dagligen i sin livsande.

Detta kan han inte, denna världens furste, tåla. Han vill helst se alla som en hop gamlingar; utslitna, orkeslösa, vankelmodiga och vanmäktiga kristna. Men då han utsätter dessa kristna för sina attacker, ser det ändå bara ut som om de blir gladare och gladare. Mitt i förföljelsen hoppar de av fröjd och lovar Gud. Där andra ropar ”ack och ve”, ropar Guds folk ”tack och lov!”

Guds vilja är att vår kropp skall bli ett tempel för den helige Ande. Därför befrias vi från demonernas inflytande. En sant troende människa kan aldrig vara besatt av demoner. Man kan vara influerad och plågad men aldrig besatt, därför att är man under blodets inflytande befinner man sig på ett fridlyst område, dit inga onda andefurstar tränger sig in.

Lärjungarnas uppgift var att skynda åstad, dra ut över hela Israel och ge varenda en möjlighet att välja rike – Guds rike. På samma sätt har församlingen i varje tidsålder verkat rastlöst, därför att varje generation lever bara en mycket kort period. Varje generation måste bli fulltalig.

Det är inte tid att bygga institutioner, kyrkor, monument, seminarier och universitet. Guds församling skall proklamera Guds rike och legitimera Guds rike genom tecken och under. Församlingen skall undervisa, så att människor får höra om Guds rikes realiteter.

Vi har inga banker

Lärjungarna skulle göra Guds rike känt på flera sätt, men inte med mänskliga maktmedel, men svärdet vid sin sida, men penningpungen vid sitt bälte eller med ränseln på sin rygg. Man skulle ta ett steg i tro till Gud och räkna med honom.

Vi har inga banker bakom oss så att vi kan erbjuda människorna ekonomiska eller sociala lösningar på deras problem. Vi har inget svärd med oss så att vi kan kämpa för rättfärdigheten med våld. Vi har ingen ränsel, ingen penningpung, inte två par skor och inte två mantlar. Därför har vi inte råd att vara utan Guds välsignelse. Vi kan inte samla på oss symboler och maktinstrument. Svärdet är symbolen för den världsliga makten, penningpungen på den världsliga ekonomin och ränseln bilden på samhällsordningen, när det gäller att magasinera och lagra.

Vi kan inte komma med 1.000.000 kronor och säga att nu skall vi bygga ett sjukhus så alla kan få sjukvård. Säkerligen skulle det behövas många sjukhus, så att alla kunde få läkarvård. Det är väl frågan om inte jorden håller på att utvecklas till ett globalt hospital.

Då evangelium kom till denna värld var det först och främst för att hela och frälsa. I varje generation skulle budskapet ut till varenda människa. Det skulle inte låsas in i institutioner, i sakrala hus, i prästerliga akter eller i hierarkier. Det skulle inte byggas upp på dogmatik och doktriner. Det skulle levas ut i alla sammanhang och proklameras på gator och torg. Det som viskades i kamrarna skulle ropas ut på taken. Ingen generation fick uppgiften att bygga några institutioner för nästa generation eller ta emot några traditioner för att tradera det vidare. Varje generation skulle börja nollställd med samma möjlighet att mottaga frälsningens budskap.

Det korta perspektivet

Jag blir så gripen när jag tänker på detta. Den sista generationen kristna kommer att göra samma erfarenhet som de första kristna. För att Guds rike skall nå ut i hela världen måste de kristna få det korta perspektivet. Man får inte tid med någonting annat än att proklamera Guds rike. Det heter: *”Evangelium om Guds rike”*, icke om församlingen, icke om den karismatiska rörelsen eller om ekumeniken.

Evangelium om Guds rike skall predikas för hela världen, sedan skall änden komma. Vad vi skall göra är att handla på Herrens befallning till varje generation: ”Se till att skaran blir fulltalig!” Då skaran är fulltalig i vår generation, som förmodligen är den sista, skall man utbrista i himmelen: ”Amen”.

Då är epilogen till Apostlagärningarna skriven. Den är inte skriven ännu. Det finns ännu ett blad som skall läggas

till från Sverige denna dag. Det skall bli intressant att se hur den kommer att se ut. När vi kommer hem till Jesus skall vi få se det.

Rätt vad det är avblåses striden och vi flyttar hem. Medan vi är på väg upp händer det någonting märkligt i lufthimmelen. Satan kastas ner på jorden. När bruden kommer upp dit Jesus har gått ner, kan satan och hans anhang inte längre stanna. Hans område reduceras ytterligare och begränsas till jorden. Så komprimeras ondskan på jorden när församlingen är borta och Satan kommit ner.

Medan vi är på väg upp utbrister hela församlingen i triumf och ropar: *”Du död, var är din udd; du död, var är din seger?”* Då är också dödens makt totalt besegrad. De som har del i den första uppståndelsen har ingen del i den andra döden.

Då skall vi gå in i himmelen för att möta alla de heliga som har församlats hos Jesus. Då skall vi börja vår nya samvaro med brödsbrytelse. Vi skall ha brödsbrytelse i fem miljoner år. Där gäller inte längre några tidsbegrepp. På ett fullkomligt sätt skall vi lova Gud utan brist, utan defekter och begränsningar.

Församlingens uppgift var inte att bygga in sig i världen utan att tåga ut ur den. Bibeln var inget reformprogram utan en evakueringsplan. Den var icke ett fredsavtal, färdigt att underskrivas av församlingen och världen i skön förening. Bibeln var en krigsförklaring. Jesus kom inte för att stifta frid med världen utan för att förklara totalt krig med den. Därför är vi inkastade i denna strid ända till slutet.

Den som inte förstått detta måste bli frälst, annars kommer världen att sluka honom.

Templet och de två vittnena

Text: Upp. 11:1-13, Sak 4

När Bibeln skall beskriva staten, gör den det genom att likna den vid ett förskräckligt vilddjur. Staten som ett vilddjursrike med totalitär makt är emellertid något som vi haft svårt att förstå på grund av den traditionella synen på staten. Det är ju inte lätt att på samma gång tala om det kristna samhället och vilddjursstaten. Teologerna har laborerat med många begrepp, som t ex statskyrka och folkkyrka, och för att uttrycka förhållandet till samhället, har de också berett vägen för ett nära samarbete med staten. Att staten i vårt land skulle kunna stå för något sådant som ett vilddjursregemente tycks förefalla ganska otänkbart.

Säger vi nu att staten är ”vilddjuret”, uttalar vi en fruktansvärd dom. Går vi vidare och beskriver statens religiösa makt i termer såsom skökoreligiositet och skökokristendom, d.v.s. olika former av kristendom i förening med världen, skall vi inte bli förvånade om vi inte blir särskilt populära.

Var går nu gränsen mellan de olika andliga tillstånden? Kan vi känna igen vad som är skökokristendom? Jag vet ju var gränsen mellan Sverige och Norge går. När jag passerat gränsmarkeringarna är jag i ett annat rike. Men kan jag lika enkelt säga var gränsen går mellan skökokristendom och apostolisk kristendom.

Vi skulle här kunna peka på flera konkreta exempel i kristen verksamhet och ställa några provokativa frågor som kunde få oss att tänka efter. Är det möjligt t ex för en kris-

ten församling att med bibehållen integritet ta emot statliga subventioner? Handlar inte det om regelrätt skökolön?

Men låt oss först dröja vid bilden av staten såsom vilddjuret. Vi vet att Daniels bok beskriver de historiska världsrikena såsom olika vilddjur som efter varandra stiger upp och går under. Ett lejon, en björn, en panter och ett sista förskräckligt vilddjur avlöser varandra i Daniels syn. Det första riket, d.v.s. lejonet är Babylon, björnen är Medo-Persien, pantern är Grekland och det fjärde djuret är romarriket.

Nu hör det romerska riket historien till, men det skall återuppstå igen. Det blir ett sällsamt rike, ty det sista vilddjuret skall bli ett förskräckligt vilddjur, som skall äga något av lejonets, björnens och panterns egenskaper tillsammans. Det blir en kombination av samtliga tre föregående riken. Nu har rikena gått under, men anden lever kvar och förkroppsligar sig i nya, mer utvecklade och allt farligare system. Mot ändens tid skall allt komprimeras i ett fruktansvärt vilddjursrike, som Skriften också kallar för Antikrists rike.

Krafter i rörelse

Parallellt med denna utveckling finns också en andlig maktkonstellation som tar form. I varje tid uppstår och framträder speciella Guds redskap med speciella funktioner. Vid ändens tid, tycker vi oss på nytt se dessa redskap igen, men nu sida vid sida. När Satan mobiliserat alla sina krafter för en slutlig uppgörelse med Guds församling, har också himlen mobiliserat sina krafter. Vi kan i Guds församling åter känna igen något som påminner om de gamla kämparna som en gång trädde upp.

Jag skall här försöka ta er med i denna otroliga och förunderliga händelseutveckling och se vad som verkligen tar form.

I den text vi läst möter vi flera uttryck vi skall stanna speciellt vid. Det är för det första *templet*, för det andra

vittnena, för det tredje *manifestationerna* och för det fjärde beskrivningen av den andliga makt, *vilddjuret*, som vittnena kommer att råka i strid med. Slutligen möter vi för det femte *staden* med det hemlighetsfulla namnet, där också templet är beläget.

Vilka är vittnena som skall spela huvudrollen i detta drama? Vi möter dem icke med deras namn, men vi kan känna igen dem av beskrivningen. Den ene känner vi igen genom namnet på skådeplatsen för dramat, nämligen den stora staden som, andligen talat, kallas Egypten. Vem tänker vi på som den stridande mannen i det egyptiska riket om inte Moses, som frambar Guds befallning till Farao: *"Släpp mitt folk, så att de kunna hålla högtid åt mig i öknen!"*

Den andre känner vi igen genom de manifestationer som skall åtfölja dem. *"De hava makt att tillsluta himmelen, så att intet regn faller under den tid de profetera"*. Här leds våra tankar till profeten Elia, som bad en bön att det icke skulle regna och det regnade icke på jorden under tre år och sex månader.

Nu utkämpade Mose sin kamp i Egypten och Elia sin kamp i Israel under en kort period. I tidsålderns avslutning för de två vittnena inte striden längre inom ett begränsat område av världen. Det kampen nu gäller är mot den totala ondskan. Perspektivet vidgar sig till att omfatta hela släktet, då alla på ett eller annat sätt skall komma att delta i kampen.

Man har sagt att de här två vittnena skall komma att ligga på någon gata i Jerusalem och att man skall få se deras döda kroppar på en TV-skärm utöver hela jorden så att jordens inbyggare skall kunna applådera vad som skett. Jag tror inte att det kommer att gå till på det sättet. Om det ändå skulle ta en sådan form, tror jag inte att detta är det väsentliga. Det är frågan om en helt annan och djupare betydelse, och jag skall här försöka beröra den

Religiositet som åstadkommer plåga

Vi får först veta att jordens inbyggare skall glädja sig när vilddjuret övervinner och dödar Guds två vittnen. Man kan fråga sig vad det är som åstadkommer denna glädje. Ja, dessa två vittnen har plågat dem som bor på jorden. De representerar en religiositet som åstadkommer plåga.

Deras närvaro, deras tjänst och funktion är en plåga och jordens inbyggare skall skicka varandra gåvor när de har övervunnit och besegrat irritationsmomentet.

Lägga märke till att vittnena uppträder höljda i säcktyg. Anspråkslöst och enkelt bär de genom sin dräkt vittnesbörd om djup sorg, totalt armod och total fattigdom i en fruktansvärd protest mot alla de som profeterar framgång och att allt står väl till. De står i en våldsam opposition mot alla dem som arbetar på allianser, enhet och ekumenik. De representerar något helt annat än den allmänna frasreligiositeten och ritualismen som är så vanlig idag.

Men det finns också med i bilden en annan makt som är de två vittnenas raka motsats. I Upp. 17:4 läser vi om kvinnan, den stora skökan, som var klädd i purpur och scharlakan och glänste av guld och ädla stenar och pärlor. Horkvinnan ville också dölja sig, men genom att pryda sig med purpur och ädla stenar. Hon hade låtit sig klädas i konungslig värdighet av jordens konungar, ty hon är utblottad på himmelska skatter. Sanningen är att hon är fattig och eländig, blind och naken, men det kan ingen märka av de mäktiga katedralerna, de fina orkestrarna och de ståtliga processionerna under högtiderna. Och det framgår absolut inte av hennes bekännelse. Det är otroligt hur narraktig och förljugen en människa kan bli.

Låt oss läsa Sakarja 4!

Här möter vi också två vittnen, men nu framträder de inte i säcktyg. Här uppträder de som två oljesmorda. Inför världen är Guds vittnen tecken på armod, men inför Herren är

de oljesmorda. I bilder som handlar om guld, olivträd och olja beskrivs deras gudomliga kvaliteter, vilket har med utkorelsen och utrustningen att göra. Guds vittnen kan ibland se ut att bli besegrade, men därmed har inte Guds makt blivit om intet. De två oljesmorda står inför Herren som förmedlare av gudomlig energi. Oljan strömmar direkt ifrån trädet genom två gyllene rännor till ljusstaken. Allt ljus är beroende av de två oljesmorda vittnena. Utan dem vore allt mörker.

Studerar vi texten närmare ser vi vilka de två oljesmorda är. Det är Josua och Serubbabel. Inget skulle bli dem övermäktigt, ty så talade Gud till Serubbabel: *"Vilket du än må vara, du stora berg som reser dig mot Serubbabel, så skall du ändå förvandlas till jämn mark."*

Tron lyfter alla otrosberg

Vad är det för berg Skriften talar om? Säkert är det inga berg i geografien. Jesus säger att den som har tro *"vore den ock blott såsom ett senapskorn"* skall han till och med kunna säga till detta berg: Häv dig upp och kasta dig i havet". Senapskornet, det minsta av alla korn, är bilden på tron. Tron är aldrig volymiös, men tro som senapskorn lyfter berg. Otron lyfter inga berg. Vad är det som skapar otron i vårt väsen då om inte alla berg? Vi har kunskapsberget och otrosberget. Vad är barndopsläran och alla egna frälsningsläror för något om inte annat än ett resultat av all otro! Även otron kommer av förkunnelse. De två oljesmorda vittnena i deras säcktyg är protesten mot den intellektualiserade, moderniserade och anpassade religiositeten med sina frälsningsläror.

På samma sätt som dessa två vittnen verkar, fungerar den levande kristendomen. Lever vi i enlighet med vår speciella kallelse, kommer vi också att uppfattas på samma sätt som de två vittnena blev uppfattade. Vi blir ett irrita-

tionsmoment och en plåga med makt att öppna eller stänga himmelen. Vi har nog trott att de kristna i alla tider bett att Gud skall öppna himmelen. Vi har trott att det är vår uppgift att lindra nöden i första hand, men det kanske också kan vara så att Gud kallat oss att leda hela folk in i nöd

Antikrist skall ta sitt säte i Guds tempel innan Herrens dag kommer, säger Guds ord. Vad betyder det? Skall templet åter byggas upp vid tidernas ände? Eller syftar bibelns tal på något annat och betydligt allvarligare?

Låt ss nu se på en annan sak, nämligen templets beskrivning. Vi söker först ta reda på vad det kan vara för tempel som avses.

- Låt ingen bedraga eder på vad sätt det vara må. Ty först måste avfallet hava skett och "Laglöshetens människa", fördärvets man hava trätt fram, vedersakaren, som upphäver sig över allt vad gud heter, och allt som kallas heligt, så att han tager sitt säte i Guds tempel och föregiver sig vara Gud. (2 Tess. 2:3-4)

Vi läser från ett annat bibelställe, där det också handlar om ett tempel.

- Och Jesus gick därifrån, ut ur helgedomen. Hans lärjungar trädde då fram och bådo honom giva akt på helgedomens byggnader.

- Då svarade han och sade till dem: "Ja, I sen nu allt detta; men sannerligen säger jag eder: Här skall icke lämnas sten på sten, allt skall bliva nedbrutet." (Matt 24:1-2)

Skall templet byggas upp igen?

Vad är det här för helgedom som Jesus säger skall bli nedbruten? Idag är templet nedrivet. Det tillhör skuggorna och förebilderna. Men skall det då åter byggas upp igen i Israel, så att Gud skall återinföra den gammaltestamentliga gudstjänsten? Om Gud själv skall göra det, kan han i varje fall inte klandra oss för att vi frestas att bli judar i vår tro.

Innan vi går vidare så låt oss läsa ännu ett stycke.

- Jesus svarade och sade till dem: "Bryten ned detta tempel, så skall jag inom tre dagar låta det uppstå igen".

·Då sade judarna: "I fyrtiosex år har man byggt på detta tempel, och du skulle låta det uppstå igen inom tre dagar?"

- Men det var om sin kropps tempel, som han talade. (Joh. 2:19-21)

Jesus trädde fram och gjorde anspråk på att själv vara ett tempel. Han skulle också bygga ett tempel – sin församling, där Gud skulle bo. Därför frågar jag igen, om det är sannolikt att Gud skall återinföra skuggorna och symbolerna efter det att församlingen är slutfrälst? Jag har svårt att tro att hela den gammaltestamentliga gudstjänstens offerkult skall införas på nytt i Israel, bara för att, som det heter, laglöshetens människa, Antikrist, skall kunna ta sitt säte i Guds tempel.

Om nu inte templet är en ny byggnad som skall uppföras i Jerusalem, vad är det då? Och vad innebär det att Antikrist, laglöshetens människa tar sitt säte i Guds tempel? Templet är en bild på Guds folk och församlingen.

Aposteln uppmanar de troende att ge akt på Antikrist i templet som ett tecken på att Jesu Kristi tillkommelses dag är nära. Nu har kanske hela kristenheten fått den uppfattningen att Antikrist skall sätta sig i ett kommande tempel i Jerusalem innan Jesus kommer. Men då berör oss inte frågan längre så direkt och omedelbart. Vi förstår alltså av sammanhanget att det inte kan vara ett tempel som är uppbyggt i Jerusalem det handlar om.

Hur kunde de bli besegrade?

Vi skall betrakta ytterligare ett förhållande som hjälper oss att se helheten i sammanhanget. Två gestalter vi känner igen redan i dramat är Moses och Elia.

Vi har läst att eld gick ut ur de två vittnenas mun och förgjorde deras fiender. Plötsligt skall ett vilddjur träda upp ur avgrunden för att föra krig emot dem, övervinna dem och döda dem. Hur kunde detta bli möjligt? Förmodligen låg svaret i den miljö de levde i, staden som andligt talat kallades Egypten. Vem var det som tog upp striden mot Moses och Aron i Egypten? De hade gjort ett under inför Farao för att sätta makt bakom orden, och Farao gick med på deras krav. Men Farao kallade på spåmän och all Egyptens vise män. Genom en mäktig styrkedemonstration av Faraos vise besegrades Moses och Aron. Så snart Moses gjorde ett under, imiterade Faraos vise och spåmän deras kraftgärningar och framkallade liknande övernaturliga ting. Moses och Aron besegrades och måste gå bort för att komma igen, besegras, komma igen, besegras på nytt och komma igen på nytt.

Berättelsen om vilddjuret som besegrar de två vittnena i staden, pekar på en andlig strid som i varje tid försiggår mellan Guds folk och dess fiender. Vi vill gärna tro, då vi läser om att Antikrist skall ta säte i templet, att det är något som i kommande tider skall äga rum därnere någonstans i Israel. Så har vi liksom räddat oss från en djupare och mer närgången tolkning av bibelordet. På samma sätt inbillar vi oss också gärna att de oerhörda katastrofer vi läser om i Uppenbarelseboken handlar om utlösning av atombomber och kärnvapen. Därmed har vi också skapat tillräcklig distans till den saken och bryr oss inte om att söka förstå vad som är den verkliga betydelsen av det. Men, mina vänner, det är i första hand fråga om andliga makter i konfrontation med varandra.

Modern till skökorna

Vi har läst om templet som är en bild på kristendomen, men vad är då staden? Vi erinrar oss först en annan stad som kallas för vår moder, hon som kommer ovanifrån, det nya

Jerusalem, bilden på församlingen. Nu läser vi om en annan moder och en annan stad. Motsvarigheten till församlingen är hon som är moder till skökorna på jorden. Det som gjorde det möjligt för vilddjuret, Guds motståndare, att besegra Guds vittnen var den stora staden, modern till skökorna, den stad där också deras Herre blev korsfäst.

Och var kommer Elia in här? Låt oss läsa Skriften!

- Och skriv till Tyatiras församlings ängel:

Så säger Guds Son, han som har ögon såsom eldslågor, han vilkens fötter likna glänsande malm:

- Jag känner dina gärningar och din kärlek och din tro, och jag vet huru du har tjänat och varit ståndaktig, och huru dina sista gärningar äro flera än dina första.

Men jag har det emot dig, att du är så efterlåten mot kvinnan Jesabel – hon som säger sig vara en profetissa och uppträder såsom lärare och förleder mina tjänare till att bedriva otukt och till att äta offerkött från avgudaoffer. (Upp. 2:18-19)

Här presenteras en församling på glid bort från sitt ursprung. Varför är du så efterlåten mot kvinnan Jesabel, frågar Herren genom profeten. Vi ser plötsligt även Elias kamp mot kvinnan Jesabel och hennes lära. I Tyatira fanns det en lära som vi skulle kunna kalla för Jesabels lära, och den hade en kuslig dimension.

Handlar om andlig otukt

Vi lägger märke till att det handlar om otukt här – men inte fysisk utan andlig otukt. I detta otuktsförhållande hade det fötts barn, som enligt Herrens ord skulle dräpas. Herren manade till strid mot en helt ny generation, som Jesabel stod moder till. Hon hade befruktats genom lärarna i församlingen. Barnen var födda, men de hörde egentligen inte till församlingen och därför skulle de drivas ut.

Vad var det då denna Jesabel hade gjort som var så ohygg-

ligt? Och vem var hon? Hon var drottning i Israel av hednisk börd, gift med Ahab, Israels konung. Ahab var fullständigt besegrad av denna kvinna. Hon skaffade sig ett väldigt inflytande och dominerade konungen helt genom sin intelligens och sin diplomati. Hon kom inte med krav om att Israels religion skulle utplånas eller att tillbedjan till Herren skulle upphöra. Hon sade bara: *”Låt oss tillsammans med altaren för Israels Gud också resa ett altare åt Baal”.*

Så placerades baalsaltarna tillsammans med altaren till Jehova Gud på israelitiskt territorium, och styggelsen var ett faktum. Israels folk kallades till offerhögtiderna, de torftiga gudstjänsterna som Israels barn hade, tömdes på folk och massorna drogs till baalsaltarna där kulten var sensuell, spännande och intressant.

Då trädde Guds profeter fram och profeterade mot avfall, namnreligiositet och falskhet. Profeterna blev en plåga för högtiderna. Detta irriterade drottning Jesabel, som inte kunde tåla att bli störd och förödmjukad. I tur och ordning dödades Guds profeter. Till sist hade hon likviderat hela skaran och inte en enda profet fanns kvar. Gudstjänsterna kunde utvecklas fritt och få ett allt djupare grepp om nationen.

Det var i det läget Elia trädde fram och bad hela nationen in i nöd och vånda. Det regnade inte på tre år och sex månader. Själv fick Elia finna sig i att som Herrens profet fly till främmande trakt och gömma sig vid bäcken Kerit.

Dödade i ekumenikens namn

Vad handlade Jesabels lära om? Den gick ut på att vi skulle vara toleranta och samarbetsvilliga. Alla de som inte ville vara med måste på ett eller annat sätt elimineras i tysthet. Är det inte så man gjort kanske med de brinnande kristna. Man har på ett diskret sätt och i ekumenikens heliga namn dödat profeterna och tystat dem en efter en. Det är dessa profeter och vittnen vi nu får se ligga döda till ett allmänt

åtlöje inför en hel värld. Nedtrampade och avhånade ligger säcktygsprofeterna, som profeterade så skärande disharmoniskt, besegrade.

Elias strid var alltså en uppgörelse med ekumeniken mellan hedendom och judendom. Det var samma strid som utkämpades i Tyatira. Jesabel höll på att ta ett av lärosätena i Guds församling – laglöshetens människa höll på att ta säte i Guds tempel. Hennes efterföljare skryter nu med sin numerär. Det har blivit tusenden och åter tusenden. Men himlen gråter och kan inte jubla över framgången, därför att de som kommit hör inte Guds rike till. Barnen var födda utanför äktenskapet.

Striden mellan Elia och Jesabel kulminerade med att profeten anordnade ett stort uppgörelsemöte på berget Karmel. Och profeten frågade: *”Är det Baal som är Gud?”* Då svarade Gud med eld och de falska profeterna förgjordes.

Här ser vi klart hur samtidigt striden förs på olika plan: Moses mot Farao och Elia mot Jesabel. Striden leder alltid fram till en slutlig uppgörelseakt med hela den mäktiga religiösa sfären, den ekumeniska, alliansbetonade, maktgalna och segerberusade religiositeten, som andligen talat heter Egypten och Sodom. De två oljesmorda tjänarna ligger döda i staden till allmänt åtlöje och till ett skådespel. Men det är i det läget Herren säger: Kom hit upp! Och livsanden kommer in i dem, de reser sig upp och rycks upp till himmelen undan sina fiender. Förnedrade men uppryckta. Klädda i säcktyg men förhärligade.

Börjar vi ana nu vad det handlar om? Det är detta den andliga kampen innebär för Guds folk i alla tider. Förnedring och upprättelse om och om igen ända till den sista striden för gott avblåses och Herren själv ingriper.

Guds avsikt med församlingen

Det är absolut nödvändigt att känna Guds avsikt med församlingen. Medan Guds frälsningsverk gäller hela skapelsen, är församlingens uppgift begränsad till att enbart vara Jesu brud. Är hon trolös, faller hon och blir en sköka.

Församlingens frestelse är att luta sig mot världens makter. Det leder till en alltmer inomvärldslig och jordnära prägling. Församlingens enda uppgift är att arbeta för att människor skall bli frälsta så att brudeskaran blir fulltalig.

Matteus evangeliums 24 och 25 kapitel är en komprimerad beskrivning av speciella företeelser som går av stapeln i snabb takt under en mycket kort period. Man kan fråga sig varför Jesus uppehåller sig så ingående vid ting som handlar om ändens tid. När det gäller förvecklingarna i världen på de sociala, politiska, ekonomiska, militära och kulturella områdena begränsar han sig till att visa hur människornas strävanden kulminerar i upplösning, kaos, sammanbrott och slutligen omstörtning. Och han beskriver olika områden som fullkomliggöras och manifesterar sig i globala rörelser.

I Matt. 24:6 säger han: *”Men därmed är ännu icke änden inne.”* Det handlar alltså om en kort period. Han säger också: *”Men den som är ståndaktig intill änden, han skall varda frälst!”* Och: *”Detta evangelium om riket skall bliva predikat i hela världen, till ett vittnesbörd för alla folk, och sedan skall änden komma.”*

Uppenbarligen handlar det här om en mycket kort period som beskrivs som ändens tid. Det som Jesus talar om här, berör egentligen inte församlingen, och ändå är det helt up-

penbart att Jesus talar om en mycket intensiv missionsepok. Han säger nämligen: ”Detta evangelium om riket skall bliva predikat i hela världen, till ett vittnesbörd för alla folk”. Det är alltså en oerhört intensiv missionsepok i samband med ändens tid, och det är uppenbarligen inte församlingen som är redskap för den.

Han säger: *”Ty såsom ljungelden, när den går ut i öster, synes ända till väster, så skall Människosonens tillkommelse vara.”* Och: *”Där åteln är, dit skola rovfåglarna församla sig. Men strax efter den tidens vedermöda skall solen förmörkas och månen upphöra att giva sitt sken, och stjärnorna skola falla ifrån himmelen, och himmelens makter skola bäva”.*

Här har vi ytterligare en beskrivning av fenomen som äger rum i den fysiska och materiella världen. Uppenbarligen kan de iakttas av hela världen. Jordbävningar och andra tecken skall på ett speciellt sätt ackompanjera budskapet om riket. Det skall alltså bäras fram under ett speciellt yttre tryck, och det skall manifesteras på ett sätt som aldrig tidigare någon gång i historien, eftersom det är frågan om en upptrappning av en helt ny och annan karaktär.

Frälsningen inte bara för människan

Här har vi preludierna till frälsningsverkets fullbordan. Rättfärdiggörelsen är alltså inte begränsad till enskilda människors rättfärdiggörelse, utan Skriften talar om att skapelsen skall frigöras ifrån den förgängelse som den ofrivilligt har blivit lagd under. Skapelsen skall alltså födas på nytt, och vara med om en rättfärdiggörelse- och förlossningsakt som bibeln talar om på flera ställen. Men fram till den tidpunkten sker det stora förändringar på olika nivåer.

Bibeln säger exempelvis att satan skall kastas ner på jorden under speciella förhållanden, och det sammanhänger med en förändring i själva lufthimlen.

Det kommer också att ske förändringar i det bibeln kallar tronhimlen. Det sker alltså förändringar först i den synliga andevärlden, och detta i sin tur manifesterar sig i mänskligheten som uppenbarligen polariserar två mycket fientliga maktkonstellationer. Vi ser det i Skriften.

Här konstateras bara att strax efter den tidens vedermöda skall solen förmörkas och månen upphöra att giva sitt sken. Stjärnorna skola falla ifrån himmelen, och himmelens makter skola bäva. Och då, säger Skriften, *”skall Människosonens tecken visa sig på himmelen, och alla släkter på jorden skola då jämra sig”*.

Då kan man undra vad det handlar om för tecken som är helt annorlunda till sin art än allting annat. Det kan inte ha med förändringar att göra. Lägg märke till: *”Människosonens tillkommelse”*, *”Människosonens tecken”* och *”Människosonens dagar”*. Vad är det för något som åstadkommer detta resultat, att tecken visar sig på himmelen och alla släkter jämrar sig och man skall få se Människosonen komma på himmelens skyar med stor makt och härlighet?

Skriften talar om himmelska skaror och om jordiska skaror. För att vi ska förstå det här, så talar Jesus om de utvalda som vid den här tidpunkten uppenbarligen befinner sig på jorden. Och att dessa utvalda icke är de kristna kan vi förstå. De utvalda finns i flera betydelser: ”utvald till Kristi brud” – det är en sak, men här är det utvalda i en annan betydelse. De är utvalda för något speciellt, med speciell avsikt, under speciella betingelser och med en alldeles speciell utrustning. Vi läser om den som blev upptagen och den som blev lämnad kvar. Att det heller inte kan beröra församlingens uppryckelse kan vi nog fastslå. Det finns en talkombination: 2-2-2, alltså 3x2 som kommer igen. Två är ute på marken, två är vid kvarnen, två ligger i samma säng. En blir upptagen, och en lämnas kvar. Det är också en skara under helt speciella villkor, en skara som inte är med i för-

samlingen, eftersom församlingen redan är bortryckt.

Självklart är det inte bara ett litet fåtal kristna bekännare som skall frälsas. Gud skall frälsa hela skapelsen. Det är hans mål. Men det är ju självklart väldigt viktigt att vi som Jesu Kristi församling förstår vad som är vår uppgift så att vi inte engagerar oss i uppgifter som hör en kommande tidsålder till, uppgifter av politisk, social eller kulturell karaktär.

Vi kan ställa frågan så här: Vad är egentligen den kristna församlingens primära uppgift? Innan den här tidsåldern går in i en ny epok, vad är församlingens uppgift nu? Kan församlingens primära uppgift vara att reformera och förbättra världen?

Det är väldigt svårt att tala med människor av den anledningen att de har en tendens att bli så ytliga. De använder Ordet på ett mycket förflackat sätt. De säger: ”Vi är jordens salt, vi är världens ljus.” Och så säger man: ”Icke kan väl staden som ligger på ett berg döljas? Och eftersom vi är jordens salt skall vi göra vissa saker för att kunna fungera så”.

Tidstecknen inte givna för församlingen

Men det står ingenstans att vi blir salt när vi gör någonting. Det står heller inte att vi blir världens ljus när vi gör någonting. Det handlar inte om speciella funktioner utan det handlar om det unika liv vi representerar i tiden, som är så åtskilt från allting annat, eftersom den kristna församlingen utgör någonting alldeles specifikt. Församlingen hör egentligen inte tiden till, och därför är frågorna om tidstecknen inte så speciellt intressanta för församlingen.

Tidstecken är inga signaler som helt plötsligt skapar oro i lägren och gör att kristna människor som anar allvaret desperat börjar bedja, lova och tacka, eller bli fromma och snälla för att vara redo möta Jesus.

Då vi säger att Jesus kommer, så behöver vi inte ha hjälp

av någon sorts tidsattribut, så vi kan säga: ”Jesus kommer snart”. För en kristen, döpt i den helige Ande, kommer han alltid snart. Så var det i den urkristna församlingen. Och det har med Anden att göra, därför att församlingen lever i evigheten och oändligheten. Genom Anden är tidsbegreppen sprängda. Och vi upplever verkningarna av detta att för Herren är en dag såsom tusen år, och tusen år såsom en dag. Om Jesus kommer om tusen år, så blir det alltid för församlingen att ”Jesus kommer snart.” Därför att den representerar evigheten, och har upplevt att helig Ande har gått in i tiden och förvandlat rums- och tidsbegreppen. Så två tusen år är en mycket liten tid. Det är några sekunder, mätta med evighetens mått.

Tidsbegreppen förlorar totalt sitt värde då den helige Ande kommer, och därför kommer tidstecknen inte att vara särskilt intressanta för församlingen. Det är inte speciellt intressant för de kristna att Israel samlas nere i sitt land och Jerusalem blir en självständig stad med israelisk administration, att vi ser Mellanöstern bli föremål för makternas intresse, och problemen där fokuseras i världs-medvetandet.

Mer än detta är att Anden är här, och att vi upplever evigheten redan här. Vad vi skall göra klart för oss är att de här tecknen pekar framåt mot en händelse för andra än de kristna. De kristna skall vara smorda av den helige Ande och de skall leva i förvissningen att Jesus är här. Och jag behöver inte ha tidstecknen som hjälpmedel för att få klarhet i de här tingen, det sker genom Anden.

I Uppenbarelseboken ser vi något om de olika skarorna som uppenbarligen fungerar under olika korta perioder och på olika nivåer. Det finns himmelska skaror, det finns jordiska skaror, det finns martyrskaror som vi möter i Skriften.

När det gäller undervisningen om inseglen i Uppenbarelseboken får vi en utvidgning av Jesu egen undervisning i Matteus 24 och 25. Läser man om inseglen, så har man

ytterligare fakta eller händelser som mera detaljrikt beskrives, och de berör i stort sett samma förhållanden som Jesus har undervisat om i Matt. 24.

Skaran vi nu skall läsa om, finns också omnämnd i Matt.24, fastän på ett något beslöjat sätt. Och i Upp. 6:9 sägs det:

- Och när det bröt det femte inseglet, såg jag under altaret de människors själar som hade blivit slaktade för Guds Ords skull, och för det vittnesbörd som de hade.

- Och de ropade med hög röst och sade: "Huru länge, du helige och sannfärdige Herre, skall du dröja att hålla dom och att utkräva vårt blod av jordens inbyggare?"

- Och åt var och en av dem gavs en vit, fotsid klädnad, och dem blev tillsagt att de ännu en liten tid skulle giva sig ro, till dess jämväl skaran av deras medtjänare och bröder, som skulle bliva dräpta likasom de själva, hade blivit fulltalig.

Vi läser här om dessa fruktansvärt dramatiska händelser och den våldsamma död de här människorna ryckts ur tiden med.

Församlingens uppgift är begränsad

I Rom. 11 talar Paulus om en skara som skall vara fulltalig, och här har vi svaret på frågan om vad som är församlingens primära uppgift. Församlingen har inte några andra uppgifter än dem som har blivit den anförtrodd. Vi har inga andra fullmakter än dem som blivit oss givna, och dem kan vi inte själva godtyckligt utvidga eller förändra. De är faktiskt begränsade med avseende på uppgiften, och de är helt och hållet bestämda med avseende på målet.

Församlingens betydelse här förefaller vara ganska stor, eftersom man kan förkorta och påskynda.

Om vi läser Rom. 11 talas där om två folk med olika bestämmelser, som inte kompletterar varandra, men uppenbarligen kommer att ersätta varandra under speciella be-

tingelser. De kompletterar inte varandra, därför att det ena folket har neutraliserat det andra. Det har satts ur funktion till dess någonting inträffar som radikalt förändrar detta förhållande.

Judarna, alltså Israel, har blivit förstockat, säger Skriften. Och även om det fungerar som ett politiskt folk, ett fysiskt folk, så lever det under förstockelsens hemlighet. Det har bevarat sig så att det kan identifiera sig. Och det har det gjort bl a genom sin religion, genom sina traditioner och genom sina heliga skrifter. Men Skriften säger att det har drabbats av förstockelse, och det är på ett speciellt sätt satt ur funktion. Men det har inte inneburit att Guds frälsningsgärning har upphört, utan detta har varit ett led i den.

Israel är ett folk för jorden, med speciellt jordiska funktioner, medan däremot församlingen är ett folk uttaget för himmelen. Vi tillhör ett annat rike – Andens rike. Och därför sägs det så här i Rom. 11:25 *"Ty, för att I, mina bröder, icke skolen hålla eder för kloka, vill jag yppa för eder denna hemlighet."* Där har vi alltså urvalsprincipen i Guds rike. Det har med nåd att göra, och det är ingen idé att försöka hitta någon rationell förklaring som skulle kunna tillfredsställa vår nyfikenhet, eller våra krav på speciell klarhet. Det ligger till så här, och det är ingen mening med att vi försöker tolka in något som inte existerar i texten.

- Ty, för att I, mina bröder, icke skolen hålla eder själva för kloka, vill jag yppa för eder denna hemlighet: Förstockelse har drabbat en del av Israel och skall fortfara intill dess hedningarna i fulltalig skara hava kommit in.

Vad är då församlingens primära uppgift? Om församlingen är en brudeförsamling och lever i ett trolovningsförhållande med sin brudgum, då har hon i tiden en uppgift. Är hon trolös i den uppgiften, då faller hon, säger Skriften, och blir offer för skökoväsende. Då är frågan den: Vad innebär

det att församlingen blir en sköka? Ja, det innebär inte bara det att hon börjar ägna sig åt andra ovidkommande uppgifter, utan det berör naturligtvis i allra högsta grad hennes förhållande till hennes brudgum och Herre.

I Uppenbarelseboken ser vi Solkvinnan beskriven, hon som är av himmelen. Men vi ser också hennes motsats, vi ser skökan framtona i allt det som kan förhäxa, imponera och förtrolla människor. All den jordiska härlighet, all makt och kraft på alla områden, religiöst, kulturellt, estetiskt, konstnärligt och ekonomiskt – alltsammans detta finns förkroppsligat i denna sköka, och det som har skapat makten som hon har fått och är exponenten för, det är hennes relationer till vilddjuret, till staten.

Makten som en frestelse

Församlingens frestelser är alltså att luta sig till makterna och myndigheterna i tiden för att skaffa sig hjälp och försörjning. Så småningom frestas församlingen att identifiera eller integrera världens maktmedel med sig själv, med sitt eget. På det viset utrustar hon sig med maktmedel och blir maktapparat bredvid de övriga apparaterna. I sin tur leder det till att kyrkorna, organisationerna och samfunden, som ju är uttryck för förstelningsprocessen står kvar då väckelsen har tonats ner. Man har därigenom blivit alltmer inomvärldsligt präglad och jordnära.

Vad är församlingens uppgift? Jag skulle vilja ropa det ut i tiden, för jag tycker det är viktigt betona detta: Församlingen har ingen uppgift att förändra strukturerna. Det får i så fall bli andrahandsverkningar av andra krafter som genom omvändelsepredikan och frälsningsupplevelse skapar en annan miljö. Församlingen har ingen uppgift att skapa nya strukturer och reformera samhället. Den har över huvudtaget ingen uppgift att agera politiskt.

När jag säger politiskt, då menar jag organiserat, med

politiska avsikter eller mål. Det är självklart att jag såsom enskild individ kommer att fatta beslut om politiska konsekvenser. Det kan vara värnpliktsfrågan, skatteproblem, utbildningsfrågor och frågor som har med familjelivet att göra, där jag vägrar att acceptera samhällets krav av olika orsaker.

Församlingen hämtar inte sina idéer från världen

Men församlingen har inga sådana funktioner, och därför kommer församlingen, oberoende av alla politiska system, att kunna leva och fungera, antingen det är i Sydafrika eller Ryssland eller i vår förträngda och förkrympta demokrati Sverige. Vi som berömmer oss av religionsfrihet utan att veta vad religionsfrihet egentligen är.

Vi ser alla skendebatter och struntdebatter som pågår i de kristna leden: kvinnoprästfrågor, fördelningsproblem, jämlikhetsfrågor, könsrollsdebatter och alltsammans – kvalificerat strunt! Världen skall naturligtvis syssla med sitt strunt, men församlingen har ingenting med detta att göra, eftersom församlingen aldrig kan hämta sina modeller, sin ideologi eller sin inspiration från filosofer, politiska eller sociala reformatorer eller religionsreformatorer.

Vi kan inte hämta idéer och mönsterbilder från Marx eller andra för världen betydelsefulla filosofer, samhällsbyggare eller samhällskritiker. Idéerna kommer och går, system byggs upp och slås sönder. Det växlar och förändras. Den ena hierarkin avlöser den andra, men situationen förändras inte fundamentalt. Hierarkierna försvinner inte på annat sätt än att rollerna förblir kvar, men utövas av olika människor under olika tider.

Församlingens uppgift i Guds frälsningsverk är begränsad till att vara Jesu brud. Vår uppgift är alltså inte att förändra samhällsstrukturerna utan arbeta för människors fräls-

ning. Ju tidigare brudeskaran blir fulltalig, desto snabbare kommer Jesus tillbaka.

Men det är inte bara brudeskaran som skall spela en betydelsefull roll i världsdramat. Bibeln talar också om andra skaror.

Det är nödvändigt att känna till Guds avsikt med församlingen. Medan Guds avsikt med frälsningsverket är hela skapelsens upprättelse är församlingens uppgift begränsad till att vara Jesu brud.

Det är skrämmande att se med vilken likgiltighet som man från väckelsekristet folk också bland andedöpta människor ser på de här frågorna.

Vår uppgift är att entydigt, metodiskt, systematiskt, individuellt och kollektivt verka för en enda sak: att skaran blir fulltalig. Det är församlingens uppgift. Och om hon ägnar sig åt någonting annat än just detta, så sjunker hon ner på ett annat plan och blir ett samfund, hon blir alltså en bit av det profana samhället med religiösa förtecken.

Vad är det för skillnad på ideal, ideologi, inspiration och målsättning? Det är inte så stor skillnad. I varje fall inte större än att man idag kan gå hand i hand omkring det man säger är väsentliga uppgifter. Låt oss förena våra krafter och göra allt vi kan för att rädda vårt samhälle.

Men så säger inte församlingen. Martyrskaran skall bli fulltalig, och den skall tas ut under vidriga förhållanden. Och det skall tas ut en martyrskara också i detta land. Herren håller på och rustar den. Vi vet det. Det skall tas ut en martyrskara i andra länder. Vi går emot det totala system som Skriften kallar för andens antikristliga välde. Under den tiden skall det tas ut en martyrskara, men innan dess skall skaran bli fulltalig. Vi borde rastlöst arbeta för att människor skall bli frälsta. Detta är ju vår uppgift.

En del säger: Låt oss göra något åt strukturerna, så människor får det bättre. Om de får det bättre, så kommer de

att bli bättre. Det stämmer inte. Låt oss i stället se till att människorna får möta Jesus Kristus, blir frälsta, kommer till tro på honom, blir döpta i den helige Ande, så att i första hand inte strukturerna förändras, men de själva förändras. Då kommer som andrahandsverkningar stora ting att inträffa. Församlingens stora uppgift är att se till att människor kommer till tro på Jesus Kristus, och vi måste utrusta oss för den uppgiften.

Att inte förlora sin identitet

Det innebär på samma gång en hälsosam isolering, som är absolut nödvändig. Man måste avskilja sig för att inte förlora sin egen identitet.

Att avskilja sig för uppgiften innebär att allting måste underordna sig det som är övergripande nämligen människors frälsning.

Om vi studerar Rom 11:25, 26 kan vi av texten förstå att det är något högst nödvändigt.

- *Förstockelse har drabbat en del av Israel och skall fortfara, intill dess hedningarna i fulltalig skara hava kommit in, och så skall hela Israel bliva frälst.*

Det ser ut som om att ju fortare den frälsta skaran, hedningarnas skara, blir fulltalig, desto snabbare kommer Jesus tillbaka. Församlingen behöver således Jesus tillbaka. Men inte bara det. Judarna behöver honom tillbaka. Ja, hela världen behöver ett nytt regemente, en ny världsordning, d.v.s. inte bara en ekonomisk och politisk ny världsordning, som politikerna talar om idag. Den kan inte åstadkomma någon varaktig förändring.

Hedningarnas skara skall bli fulltalig. Studerar vi bibeln närmare, upptäcker vi att bibeln även talar om andra skaror som skall spela en betydande roll i världsdramats slutakt. En annan skara som skall bli fulltalig är nämnd i Upp. 6:9-11

- *Och när det bröt det femte inseglet, såg jag under*

altaret de människors själar som hade blivit slaktade för Guds skull och för det vittnesbörds skull, som de hade.

- Och de ropade med hög röst och sade: "Huru länge, du helige och sannfärdige Herre, skall du dröja att hålla dom och att utkräva vårt blod av jordens inbyggare?"

- Och åt var och en av de gavs en vit, fotsid klädnad och dem blev tillsagt, att de ännu en liten tid skulle giva sig till ro, till dess jämväl skaran av deras medtjänare och bröder, som skulle bliva dräpta likasom de själva, hade blivit fulltaliga.

Här möter vi en martyrskara som måste bli fulltalig innan Gud låter sina beslut gå i fullbordan. Jag tycker att det här är en utmaning till oss att avväpna oss alla maktmedel som tillhör världen. Vi måste lämna all världslighet, sinnlighet och njutningsreligion för att gå in i målmedveten kamp för människors frälsning. Skaran måste ju bli fulltalig innan en ny ordning kan komma till stånd. Handlar det bara om att skaran skall bli fulltalig skulle Guds rike alltså inte ta skada det minsta om alla kyrkor och samfund försvann. Tvärtom skulle förmodligen detta leda till att människor finge mycket lättare att hitta vägen till Gud. Kirkegaard sade till och med en gång att staten tillsätter tusen funktionärer som för sitt livsuppehälle är beroende av att ingen får veta vad sann kristendom är. Guds rike behöver inga kyrkosystem vare sig av kyrklig eller frikyrklig art. Vad Guds rike behöver är levande kristna som inte är fixerade till yttre anordningar men beredda att offra sig helt för att vinna människor för Gud.

I Upp. 7:1-4 möter vi en tredje skara.

- Sedan såg jag fyra änglar stå vid jordens fyra hörn och hålla tillbaka jordens fyra vindar, för att ingen vind skulle blåsa över jorden eller över havet eller mot något träd.

- Och jag såg en annan ängel träda fram inför öster

med den levande Gudens signet. Och han ropade med hög röst till de fyra änglar, som hade fått sig givet att skada jorden och havet, och sade:

- Gören icke jorden eller havet eller träden någon skada förrän vi hava tecknat vår Guds tjänare med insegel på sina pannor.

- Och jag fick höra antalet av dem som voro tecknade med insegel, ett hundra fyrtiofyra tusen tecknade av alla Israels barns stammar.

Det finns en osynlig värld som vakar över oss. En osynlig värld av änglar har uppsikt över allt skapat och de står i ett speciellt förhållande till jorden med en speciell uppgift att verka beskyddande. Helt plötsligt förändras dock scenen och de beskyddande änglarna går över till att frigöra krafter som skadar jorden.

Innan detta skall ske är det dock en skara som skall tecknas med insegel på sina pannor till skydd, en speciell uttagen skara. Man skulle kunna kalla den för en elit. Det handlar i varje fall om en särskild livskvalitet som de är i besittning av.

Gud har alltid sina redskap!

Vi skall alltså veta att Gud alltid har sina redskap på jorden. För varje tid, hur bedrövlig den än ser ut, så har Gud sina speciella redskap. Det är kusliga framtidsperspektiv som dras upp för oss i bibeln. Ändå har Gud alltid ett folk på jorden. Han har ett folk före vedermödan, ett folk i vedermödan och ett folk efter vedermödan och de väntar på hans makts uppenbarelse. Men det är inte alltid samma skara.

I Upp. 7:9, 13, 14 läser vi om ytterligare en skara.

- Sedan fick jag se en stor skara, som ingen kunde räkna, en skara ur alla folkslag och stammar och folk och tungomål, stå inför tronen och inför Lammet; och de voro klädda i vita, fotsida kläder och hade palmer i sina händer.

- Och en av de äldste tog till orda och sade till mig: Dessa som äro klädda i de vita, fotsida kläderna, vilka äro de, och varifrån hava de kommit?

- Jag svarade honom: Min herre, du själv vet det. Då sade han till mig: Dessa äro de som komma ur den stora bedrövelsen och som hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod.

Denna skara kom ur den stora bedrövelsen och deras liv karaktäriserades av en speciell hunger och törst. Vad var det denna skara aldrig fann på jorden? I bergspredikan står det: *"Saliga äro de som hungra och törsta efter rättfärdighet."* De fann aldrig någon rättfärdighet på jorden. Deras hunger formade därför helt och hållet deras liv. På ett våldsamt sätt och i ett obeskrivligt lidande gick de allesammans ur tiden.

I Upp. 19:5-9 kan vi läsa om ytterligare en skara.

- Och från tronen utgick en röst, som sade: Loven vår Gud, alla I hans tjänare, I som frukten honom, både små och stora.

- Och jag hörde liksom röster av en stor skara, lika bruset av stora vatten och dånet av starka tordön, de sade: Halleluja! Herren, vår Gud, den Allsmäktige har nu trätt fram såsom konung.

- Låtom oss glädjas och fröjda oss och giva honom äran, ty tiden är inne för Lammets bröllop, och dess brud har gjort sig redo.

- Och åt henne har blivit givet att kläda sig i fint linne, skinande och rent. Det fina linnet är de heligas rättfärdighet.

- Och han sade till mig: Skriv: Saliga äro de som äro bjudna till Lammets bröllopsmåltid. Ytterligare sade han till mig: Dessa ord äro sanna Guds ord.

Det finns alltså olika skaror som framträder på bibelns blad med olika bakgrund och olika uppgifter. Det heter ock-

så i det profetiska ordet: *"Med talrika skaror skall han utskifta byte"*: Församlingen är inte den enda skaran. Då Jesus talar i Matt. 24 och 25 talar han inte om den bortryckta församlingen utan om de på jorden verksamma människorna.

När vi talar om de olika skarorna som skall hemförlovas får vi inte glömma en annan sida. Det är naturligtvis inte bara så att några skaror skall frälsas. Det finns också en hel del människor som går förlorade under varje tid. När Jesus redogjorde för det gjorde han det på ett sätt som ger oss anledning tro att oberoende av vilken kallelse vi äger, vilken tid vi lever i eller vad vi är uttagna till, befinner vi oss i farozonen. Så länge vi är på jorden är vi utsatta för faror som på ett avgörande sätt kan förändra hela vår situation. Det är inte självklart att alla som nu säger sig vara med på vägen når fram till målet.

Var befinner sig skarorna från Gamla testamentets tid?

Vad kan vara orsaken till detta? I Matt. 25 möter vi berättelsen om de tio jungfrurna. Att jungfrurna inte är församlingen ser vi av sammanhanget. Tio jungfrur, d.v.s. tio tärnor, kan aldrig vara bruden. Eftersom Jesus använder tiotalet, vilket knappast är någon tillfällighet, måste jungfrurna vara totaliteten av alla dem som gått ut på kallelsens bud. Det är ju inte bara den kristna församlingen som gått ut från världen. Det finns skaror från gammaltestamentlig tid och det finns andra grupper i skarven mellan två tidsåldrar, de s.k. tröskelmänniskorna. Vi har t.ex. hört talas om Johannes Döparen, som presenterar sig som brudgummens vän.

Tiotalet är säkerligen inte tillfälligt valt. Vi känner till att det var tio budord. Det var också tio kameler som förde bruden Rebecca ner till brudgummen Isaks tält. Det var tio vittnen som satt i porten. Tiotalet har med Guds ord att göra

och fullkomliggörelsen utav Guds ord. De tio är alltså skaror som upphöjt Ordet till helt normerande för sina liv. Medan andra formade sitt liv efter andra mönster och ideal valde de att göra som Ordet sade.

I det här sammanhanget handlar berättelsen om de tio jungfrurna alltså inte om församlingen eller om världen. Det handlar om himmelriket. Det heter nämligen: *”Då skall det vara med himmelriket såsom när tio jungfrur gingo ut”.* Det handlar alltså om totaliteten av den skara som valt att följa Gud i alla tider. Att vara trogen Jesus är att vara trogen mot hans ord. Det innebär jungfrulighet. Av de många som skall möta brudgummen är det dock inte alla som skall vara med i brudeskaran.

Det finns många ting att peka på som hänvisar oss till händelser och personer i Gamla Testamentet. Låt oss se t.ex. på de här tröskelmänniskorna som uppträder mellan Gamla och Nya Testamentet. Hanna och Simon kom aldrig med i brudeskaran men de tillhör brudgummens vänner. Johannes säger öppet att han är brudgummens vän. Fastän de saknade den fullkomliga uppenbarelsen var de dock redo. Utifrån den uppenbarelse som de ägde, fann de Jesus. Jag undrar var de där vise männen som kom till Betlehem hör hemma någonstans. De kom säkerligen inte till Betlehem bara för att se Jesusbarnet och sedan bara dra sig tillbaka.

Det finns andra människor som vi skulle kunna peka på också. De är ur en synpunkt sett perifera med avseende på församlingen, men de är ändå inne i frälsningshistorien och var redskap åt Gud. Den skaran kommer att mångmultipliceras med tiden. De utgör de ensamma själarna som under mycket svåra förhållanden ändock bevarat något av gudslivet i sitt inre. Jag tycker att det låter hoppingivande att Gud har ett folk i varje tid som på ett speciellt sätt predikar frälsningens budskap. Även om de inte har den fullkomliga uppenbarelsen är de trogna mot den uppenbarelse de fått. I

Matt. 25 säger Jesus att då skall det vara med himmelriket såsom när tio jungfrur tog sina lampor och gick ut för att möta brudgummen. De är alltså totaliteten utav de olika skarorna som inte hör församlingen till men som gick ut för att ta sin del i besittning.

I nästa sammanhang talar Jesus om punden. Därmed vill han beskriva den ansvarsställning som de olika priviliegierade grupperna står för. De har levt under svåra förhållanden men de är jämförelsevis mycket privilegierade. Därför skall de också på ett särskilt sätt kallas till ansvar. Frågan är hur de har förvaltat sitt pund utifrån sina speciella förutsättningar. Det är en uppgörelsens stund som kommer för alla.

Även nationerna skall så småningom kallas fram till Människosonen och få vara med om en märklig domsakt. Då handlar det inte längre om enskilda skaror utan om hela nationer och hela folk som skall dömas.

Jesus kommer snart igen. I urkristen tid var spänningen så oerhörd att ingen förlade Jesu tillkommelse till några årtionden framåt i tiden. Paulus sade att *"vi som då har lämnats kvar, vi skall ryckas upp"*. Han talade om de avsomnade och vi. Han väntade Jesus i sin egen tidsålder. Ändå var det inget misstag Paulus begick då han sade så. Där Anden är finns nämligen alltid en het intensiv längtan efter Jesus, en längtan som tar sig konkret uttryck i att man helt och hållet inriktar sitt liv efter det.

I Paulus närhet ledde denna längtan i vissa fall till överhettning hos frälsta. För att lugna de mest överhettade måste Paulus nämna att först måste det och det ske innan Jesus kunde komma. Paulus nämnde alltså inte tidstecknen för att styrka de kristna utan för att lugna ner dem.

Vad människor idag behöver vara med om är att möta Jesus så att de kommer ur det onaturliga, krampaktiga och monotona religiösa livet. I stället måste de in i ett visionärt och glädjefyllt kristusliv med uppståndelsekraften verksam

på det sätt som vi möter i uttrycket *”På de sjuka skola de lägga händerna och de skola bliva friska. De skola driva ut onda andar. Dessa tecken skola följa dem som tro”.*

De tecken församlingen skall aktualisera är alltså i första hand uppståndelsens tecken. Tidstecknen var tecken för judarna.

VÄLKOMMEN JESUS

Här är hemligheten till varför vi kämpar. Vi har krönt Jesus Kristus till Herre. Han är den ende som förblir då alla andra har störtats från sina troner. Han är konungarnas konung och herrarnas Herre.

Nu väntar han på att utföra historiens största och förunderligaste evakuering, som ligger strax framför. Det är därför vi förväntansfullt jublar.

Var jag än läser i bibeln, står det klart för mig att Jesus kommer. När jag läser det, fröjdas jag i anden, för det är det enda hopp jag har. Hade jag inte detta hopp, skulle jag ta mitt liv och vägra leva en timme till i denna jämmerdal under detta vidriga välde av synd och orättfärdighet, där människan har gjort det så fruktansvärt trassligt för sig. Men hoppet lyser, ära vare Gud! Och jag har fått ett litet nyckelhål in i evigheten där jag sett den himmelska härligheten – och det är det som bär! JESUS KOMMER!

Det är ingen teori eller dogm eller inlärd fras: JESUS KOMMER! Det är uttryck för ett inneboende överflödsliv. Intensivt, spännande, dramatiskt. Snart ska hoppet bli en verklighet. Vi ska få se honom som vi nu älskar utan att ha sett. Han har gjort ett outplånligt intryck på oss. Format, präglat och förvandlat oss till att i världens ögon vara dårar. Främlingar.

JESUS KOMMER. Det finns definitivt ingen möjlighet att var likgiltig inför det anropet och den tonen. Man måste bli upprörd, förargad eller uttrycka bespottelse. Om det bara är en programpunkt i det religiösa programmet som man påminner varandra om för ordningens eller traditionens skull;

då är det naturligtvis ointressant, och går oss förbi utan att åstadkomma något intryck.

Men detta är ett sanningens ord, som bör bli föremål för begrundan: JESUS KOMMER. Rör det ditt hjärta? Värmer det ditt hjärta? Känner du att det frusna smälter och det hårda krossas, inför den enorma kärlek som den helige Ande lägger i budet att Jesus kommer? Han kommer för att slutfrälsa sin församling. Tror du det?

Det är en profetisk sanning som vill borra sig in i vårt samvete på ett sådant sätt att vi kan inta rätta attityder. Kan vi lyfta blicken mot höjden, och med frimodighet säga: Herre, kom! Välkommen! Det finns ingenting emellan dig och mig. Kommer du nu, så följer jag med dig hem till härligheten. Jag är beredd..

- *När han hade sagt detta, lyftes han inför deras ögon upp i höjden, och en sky tog honom bort ur deras åsyn. Och medan de skådade mot himmelen, under det han for upp, se, då stodo hos dem två män i vita kläder. Och dessa sade: I galileiske män, varför stån I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på samma sätt, som I haven sett honom fara upp till himmelen.* (Apg. 1:9-11)

Det var himmelska budbärare som anförtroddes uppgiften att omgående och utan något dröjsmål proklamera den sanning som varit den kristna församlingens främsta kriterium under den heliga historien och församlingens tidsålder.

Varför håller ni på som ni gör, ni kristna? Varför sjunger ni och beder; varför vittnar ni som ni gör? Varför väljer ni att vara så annorlunda och avvikande? Varför accepterar ni smäleken? Ni skulle ju kunna leva ett annat och välanpassat och mycket komfortabelt liv, och ändå väljer ni något som måste betraktas som ett martyrskap. Varför gråter ni

för grannens frälsning? Varför bär ni dag och natt i era förböner fram missionsfälten? Varför beder ni på ett sådant sätt för konung, regering, riksdag och samhälle? Varför kämpar, beder och ropar ni? Det finns väl annat man kan ägna sig åt? Andra uppgifter som kunde anses viktiga att gå in i. Varför ha denna stämpel av fanatisk, svärmisk och sekterisk genom livet, när man kan ha det så bra och bekvämt? Bli erkänd, uppburen, bekransad, applåderad för sina insatser. Vill du veta varför?

Denne Jesus, som har tagits upp ifrån eder till himmelen – denne Jesus, apostlarnas Jesus, den urkristna församlingens Jesus, Petrus Jesus, Johannes Jesus – denne Jesus; som I haven sett fara upp till himmelen – han skall komma igen! Tror du det? Rör det dig? Känner du att tårarna gärna vill träng fram, och du i ödmjuk förkrosselse vill gråta av glädje?

Denne Jesus, som fadern tog upp för din och min skull, han skall komma igen. *”På samma sätt som I haven sett honom fara upp till himmelen.”* Här har vi hemligheten. Det är därför vi kämpar. Vi har krönt Jesus Kristus till Herre, och han är den ende som förblir då alla andra har störtat från sina troner. Han är konungarnas Konung och herrarnas Herre.

Han skall komma igen. Under den heliga historiens gång har människor försökt åstadkomma någon förblivande förändring. Alla deras ansträngningar har slutat i katastrof, kaos och sammanbrott. Så går det också för oss. Det vi trodde skulle bli ett paradis i tiden, har inte blivit något annat än helvetets väntrum. Vi trodde att vi skulle lyckas åstadkomma underverk och demonstrera för hela världen att det finns jämlikhet, frihet och broderskap. Man gick ut med entusiasm för att bygga den nya världen. Buren av idéer, folksuveränitetstanke och humanism för att åstadkomma under-

verk. Vad blev resultatet? Vi vet det så innerligt väl.

Den ende som kommer att kunna lösa mänskligheten problem sist och slutligen, finner du inte i Washington, New York, FN eller Genève. Du finner honom inte i Moskva eller Rom. Nej, han finns inte i något av de maktcentra genom vilka vi kanske väntar hjälp, och som vi kanske frestas fästa våra förväntningar till.

Han som Gud har gjort till Herre och Messias, han bar ett kors till Golgata. Det var inte ett gevär han bar på ryggen. Det var inget vapen, och dock var det ett vapen. Kärlekens kors. Det kors, som egentligen var vårt, det bar han till Golgata. Han hade ingen kulspruta för att röja väg för sitt välde. Det var inte kärnvapen och bakteriologisk krigföring. Han hade inte den utrustning som alla hans efterföljare och imitatörer fäst sådan tilltro till och ställt mänskligheten inför.

När påven var här, så var det mesta man kunde se omkring honom skjutvapen och poliser. Man sa till och med att påven hade skottsäker väst. Det hade han förmodligen. Det behöver man i denna farliga värld som statsöverhuvud i Vatikanen och kyrkofurste på jorden. Men min Frälsare och Herre är inte statsöverhuvud i Vatikanen. Han har intagit platsen på Faderns högra sida i det nya Jerusalem, och hans ärkefiende Satan, som försökt att detronisera honom under historiens lopp, har kommit på skam.

Snart kommer Djävulen att kastas ned på jorden. Förmodligen sker det när församlingen flyttar upp. Då måste luften renas, och djävulen kastas ned. Den värld som varit lojal mot honom, ska få tjäna honom till det yttersta. Men församlingen ska hemförlovas i härlighet! Jesus bar det kors du och jag borde ha tagit. Och så dog han syndarens död för din och min skull. Skriften säger att det var omöjligt för döden att behålla honom. Han gick ut ur dödsriket, och in-

tog platsen i härligheten. Nu väntar han på att utföra historiens största, märkligaste och förunderligaste evakuering som ligger strax framför.

"Denne Jesus, som I haven sett fara upp till himmelen, han skall komma igen..." Det är därför vi verkar. Det är därför vi gråter. Det är därför vi jublar. Det är därför vi vägrar släppa in världen och vad den tillhör i gemenskapen. Det är därför vi vägrar surrogat och imitationer; vad världen har att erbjuda av maktmedel och resurser, fastän frestelsen kan vara svår understundom, då världen har kommit underfund med att just i församlingen finns det fonder som kan utnyttjas i samhällsarbetet för att bygga upp det anti-kristliga riket. Det finns fonder av tro, kärlek och hopp. Det finns fonder av idealism och nådegåvor. En del är nedfrysta, men de finns där, bara nådens sol börjar lysa, och det blir andligt töväder, så smälter dessa hemlighetsfulla, fördolda krafter fram, och det visar sig att Guds Rike har liv och skapande, förnyande kraft.

Närhet till världen är möjlig då temperaturen sänks och man kommer ned till fryspunkten. Men när värmen kommer, då tinar isen upp, och det blir skilsmässa. Man kan inte förena vatten och eld. Denna värme, ligger förborgad i proklamationen: *"Denne Jesus, som ni sett fara upp till himmelen, han skall komma igen på samma sätt som ni sett honom fara upp."*

Evangelium är ingen fredstraktat. Det är en krigsförklaring. Vi har inte fått i uppdrag att förhandla med världens furste och makter. Skriften säger: *"Stå honom emot fasta i tron."* Satan har inte blivit kristen, och blir det aldrig. Världen kommer aldrig att älska min Frälsare och Herre. I bibeln står tydligt att vänskap med världen är fiendskap med Gud. Vänskap med Gud är fiendskap med världen. Dessa fientligheter blir definitivt inte mindre genom ekumenik.

Ekumeniken är den största faran som möter väckelsekristet folk i tiden. Det verkar som om ekumeniken skulle lyckas urvattna det kristna budskapet ända dithän att det förlorar sin sälta. Istället för salt så får vi socker. Man förvandlar livets bröd till marsipantårta, och livets vatten till lemonad. Vad vi behöver vara med om är inte smaksensationer, som serveras i världen för att försöka bjuda människorna maximalt nöje till minsta möjliga pris och uppoffring.

Det heter att när saltet förlorat sin sälta, då duger det till ingenting annat än att kastas ut och trampas ner av hedningarna. Där finns de två alternativen för den kristna församlingen. Antingen trampas ned av världen, eller förtrampa fiendens härsmakt. Vi får välja. Och går vi i allians med den värld som svurit vår konung död, då får vi också ta konsekvenserna av detta.

Denne Jesus blev orsaken till Stefanus martyrskap, Petrus martyrskap och Paulus fängelsevistelser. Han blev orsak till att de heliga förföljdes. De fick överge hem, bostäder, familjer. Förlorade medborgarskap och rättigheter. Dessa, som med dopet hade proklamerat att Jesus är herre, och som upplevde att det inte fanns någon reträttväg eller kompromiss, vägrade att sänka den blodstänkta fanan.

Denne Jesus är en herre, vars lärjungar historien igenom drabbats av smälek, bespottelse, förföljelse, hån...

Bibeln har inte kommit till katedraler, universitet, seminarier. Den har i huvudsak skrivits i fängelser. Ändå har de kristna valt att fortsätta, historien igenom. Och nu känner vi att vi är framme vid sista varvet. Sista generationen. Vi går segrande i mål. Ty: *Han ska komma igen!* Snart är vi över mållinjen, och får segerkransen.

Om ditt andliga livs verkliga status skulle undersökas – hur blir diagnosen? Kan det vara så att det är sjukt och har brister någonstans? Känner du att du inte orkar som du borde göra? De andliga livsorganen har avtrubbats. Du har

tappat – inte glöden, men kraften, och upplever dig vanmäktig. Du har inte samma uthållighet som förr. Du saknar kondition, ståndaktighet, disciplin. Du faller så lätt för tillfälligheter, blir offer för nycker som skapar förvirring och problem i din tillvaro. Hur är det med utstrålningen? Är blicken frisk? Eller behöver du vara med om att dina andliga livsorgan vitaliseras? Kanske du behöver ögonsalva för att kunna förstå, se, och dra riktiga slutsatser av det som har gått över ditt liv? Vad fångar dig? Vad har du för ögonmärke? Är det de ting som synas?

Vi sitter nog allesammans i ungefär samma belägenhet, och måste, för att vara uppriktiga och ärliga, erkänna att vi har lätt att fastna i materiella ting och även i andliga ting, på ett sätt så att vi får blicken på något annat än där vi borde ha den. Det är som om de eviga tingen tonas bort och bleknar för oss.

Förr i världen sa läsarna till varandra när de träffades: ”Frid broder: Jesus kommer!” Nu säger de: ”Tjänare mors! Jag har köpt en Volvo!” Förr gick läsarna kilometer efter kilometer för att få vara med på möten. På vägen bad man och kom i anden. Jag har hört om dem som föll i snödrivorna och blev liggande i timmar utan att frysa; de låg där och prisade Gud. De hade blicken riktad mot den eviga världen. Det fanns inte för stora uppoffringar, vägen blev aldrig för lång, utan man var redo att gå hur länge som helst för att möta syskonen. Inta bara för att få en allmosa – nej, för att förmedla välsignelse och styrka; uppmuntra varandra till tro och goda gärningar. När man möttes, så famnade man varandra och sade: ”Frid! Så underbart att se dig, broder och syster! Att du är bevarad i Kristus!” Nu frågar vi: ”Hur har det gått med sommarstugan? Husvagnen? Du har väl en ordentlig båt? Har du varit ute och fiskat i sommar? Eller seglat?” Det är samtalsämnen för trons folk under de sista flyende minuterna av tidsåldern.

Jag vill inte vara elak. Det anstår inte mig att döma någon. Men jag lider i min ande; av den enkla anledningen att det finns ett annat liv. Det finns ett rikt andligt liv. Och detta behöver vi uppleva. Då behöver vi inte truga kristendomen och kristna värderingar på ett samhälle som kräks av vår ljumhet, och äcklas av våra propagandatricks att popularisera det vi kallar evangelium. Men det är världens evangelium, Babylons evangelium, och det hör hemma i antikrists värld.

Vad vi behöver, är ett möte med denne Jesus som ska komma igen. Jesus, visiterade som ärkebiskop de sju församlingarna i Mindre Asien, och skrev protokollet från visitationen i de sju sändebreven. Han sa till det ringa Filadelfia, som inte hade något att berömma sig av, och som inte var speciellt briljant i sin bekännelse: *”Håll fast det du har, så ingen tager din krona!”*

Ska vi låta de svaga makterna under denna världens välde, få bortföra oss som segerbyten? Ska vi lida nederlag? Fortsätta leva i materiellt välstånd och andlig misär? Eller ska vi satsa oss själva och hålla fast – vad då? Inte vår prestige, vår tradition. *”Håll fast det du har.”* Vad är det? *Ordet* och *namnet*. Inte religiösa aktiviteter och nya projekt, metoder och idéer. Nya musikstilar, eller något ditåt. Ordet och namnet. Ärkebiskopen, Herren Jesus Kristus, skriver i sitt visitationsprotokoll till församlingen i Smyrna: ”Var trogen intill döden, så ska jag giva dig livets krona”.

Änglarna fick ordern att omedelbart gå ned till lärjungarna som stod på Oljeberget och såg hur Jesus lyftes mot höjden inför deras ögon. De skulle rapportera ifrån Faderns hjärta: *”Denne Jesus, som I haven sett fara upp till himmelen, han skall komma igen.”* Det var detta lärjungarna behövde veta först av allt. *Han skall komma igen!*

Broder och syster, bibeln säger: *”Så trösten nu varandra med dessa ord”.*

Snart skall striden avblåsas av Herren själv. Vi ska gå in i den besittning som väntar på sina medborgare. Bed för mig, arma människobarn i denna tid, som fått i uppdrag att aktualisera budskapet om Jesu tillkommelse – bed för mig, att jag inte förfuskar uppdraget! Bed för mig, att jag inte som tjänaren säger: *”Det dröjer med Herrens tillkommelse”*, och börjar syssla med annat. Och istället för att ge mat i rätt tid, börjar slå.

Vilken fråga är det som mer än någon annan vill dominera oss? Det är den sociala frågan: ”Vad ska jag äta? Vad ska jag dricka? Vad ska jag klä mig med? Var ska jag bo?” Så börjar planeringen för framtiden. Du ska rädda din familj, du ska rädda dig själv. Jag har full förståelse för din oro – och Jesus har det. Men han har inte gett ett partiellt uppdrag, så du kan ha en halvtids- eller trefjärdedelstjänst.

Det är närkamp med Djävulen och döden, denna närkamp kräver dig totalt. Herren Jesus sa inte att du skulle in i ett seminarium för att lära dig teologi eller metodik. Han har lovat fylla dig med kraft och ge dig gåvor. Han sa inte att du ska tjäna en organisation. Ty den helige Ande räddar aldrig organisationer eller kyrkor. Den räddar endast människor.

Hur var det med tjänaren som började ägna sig åt de tidliga frågorna? Hans Herre kom och sa: *”Hugg honom i stycken!”* Det kommer en dag då sanningen blir uppenbarad. Det blir avslöjat hur kluvna vi varit i vår tjänst. Hur delade vi varit i vår håg. Tänk om vi som lyssnat till budskapet om Jesu tillkommelse blev intagna av detta outplånliga intryck som endast den Helige Ande kan åstadkomma. Då skulle vi ganska snart få vara med om en kärlekens revolution i många sammanhang.

Det sista kapitlet i Bibeln har som sista budskap att Anden och bruden säger *”kom!”* Detta budskap fortplantar sig rakt in i universum, in i evigheten. *”Och den som hör*

det, han säge kom". I ett ögonblick avslutas församlingens historia, och Apostlagärningarna får sin epilog. Vad då? Jesus kommer! En rycks upp – en annan lämnas kvar. Den eviga skilsmässan är ett faktum. De som var redo, gick in för att möta Honom.

Må Gud skona mig från att bli en otrogen tjänare! Må Gud skona mig från att gå här i tiden, fallen i anden! Herre, kan du inte rädda mig på annat sätt, så ta hem mig omedelbart! Jag står inte ut med tanken att förlora det eviga hemmet! Allt inom mig ropar MARANATA! Väckelseropet i tiden: *Kom, Herre Jesus!* Kom snart! Amen.

Elden får inte slockna

En samling predikningar
av Arne Imsen

»Tror du att vi kan påverka vår egen situation genom våra förböner, att vi på ett fundamentalt sätt kan påverka vårt samhälle och vårt land genom intensiva och enträgna böner?

Vi gör det inte genom andakter, men därigenom att vi bestormar himmelen, klappar, slår, åkallar och anropar himmelens Gud om nåd och förbarmande.

Inte en bön för att få bättre materiell standard, men för att folket ska kunna frälsas. Då säger vi:

Herre, vi välkomnar det du anser måste till. Måste du ta till nöden, rycka undan trygghetsgrundvalarna och ställa människorna inför den verklighet som det här är frågan om... då ber vi som Elia och handlar som han.«

BMC -förlag
ISBN 91-973869-1-X